

П-Р СИМЕОН ПОПОВ

ЦЪРКВАТА – СТЪЛБ НА ИСТИНАТА

ПРОПОВЕДИ

П-р Симеон Попов

Църквата – стълб на истината

Проповеди

Евангелска Методистка Епископална Църква в България

Църквата – стълб на истиината. Проповеди.

П-р Симеон Попов

Първо българско издание

©2004 Евангелска Методистка Енископална Църква

Редактор: П-р Бедрос Алтунян

Коректор: Милена Божикова

Предпечат и дизайн: П-р Самуел Алтунян

Печат: Хеликс Прес, Варна

Съдържание

Картината на бъдещето	(Мамей 24:31)	15
Безплодната смоковница	(Марк 11:12-14)	23
Погледнете ръцете и нозете Mi	(Лука 24:39)	28
Но светът не Го позна	(Йоан 1:10)	34
Божият Агнец, Който поема греха на свeta (Йоан 1:29)		39
От смърт към живот	(Йоан 3:14)	45
Поклонение с дух и истина	(Йоан 4:24)	51
Не си отмъщавайте!	(Римляни 12:19)	58
Христос – ябълката на раздора	(Йоан 7:43)	63
Истината, която освобождава	(Йоан 8:31,32)	69
Искаме да видим Иисус	(Йоан 12:21)	77
Духът на истината	(Йоан 16:13)	82
Първите християнски мисионери	(Деяния 14:22)	87
Живите камъни	(1 Петрово 2:5)	94
Пазете се от идоли!	(1 Йоан 5:21)	98
Иисус Христос – Господ на славата	(1 Коринтиани 2:8)	104
Божии съработници	(1 Коринтиани 3:9)	110
Подарена победа	(1 Коринтиани 15:57)	116
Бъдете мъжествени!	(1 Коринтиани 16:13)	123
Бъдете бодри!	(1 Коринтиани 16:23)	128
Изпитайте себе си	(2 Коринтиани 13:5)	134
Молете се за нас	(1 Солунци 5:25)	139
Вярата	(Евреи 11:6)	146
Ной – велиk герой на Вярата	(Евреи 11:7)	153
Призоваха Господното име	(Битие 4:26)	159
Внимавай да не забравяш Господа	(Второзаконие 6:12)	166
Давид и Голиат	(1 Царе 17:47)	171
Нееман – прокаженият	(4 Царе гл.5)	176
Много пъти са ме наскърбявали, но не ме набиха (Псалом 129:2)		184
Защото си велиk и вършиши чудеса	(Псалом 86:10)	190
Аз няма да те забравя	(Исая 49:15)	195
Гласът на безсловесните	(Авакум 2:11)	203

Симеон Попов

*В памет на Пастир Симеон Попов,
неуморимият радетел и борец за истината,
верният Конференциален секретар
на Методистката църква
по случай 100 години от рождението му.*

*В памет на мъчениците за вярата,
които не са забравени
и ще живеят завинаги заедно с нас!*

От признателната Църква

Предговор

Евангелската Методистка Епископална Църква издава настоящия сборник с проповеди на пастор Симеон Попов по случай 100 годишнината от неговото рождение. През своя дълъг жизнен път пастор Симеон Попов оставил ярка следа в Методистката църква и в Българския евангелизъм.

Роден е в Шумен през 1904 г. Завършва семинарията на Методистката църква във Франкфурт на Майн и заедно със съпругата си Елзи Попова-Гислер от Швейцария отдава силите си в служба на църквата. Труден, но благословен е неговия път. Честен и прям, той се бои само от Бога.

Симеон Попов сподели мъченическия път на евангелските пастори след 1948 г. Прекара 6 години в затвора. След освобождаването си, без колебание продължи своето пасторско служение до края на живота си. Това е много труден период за Методистката църква в България. Тя е почти разрушена, църквите са отнети, общество разпръснати.

На последната годишна конференция през 1948 г. в Ловеч той е конференциален секретар и такъв остана до края на живота си, въпреки че на църквата беше забранено да има своите конференции. Различаваше управниците за беззаконията им. Непрекъснато им напомняше, че глава на църквата е Христос и църковните имоти имат собственик – Борда на Методистката църква в Ню Йорк. За това се искаше много смелост и мъжество. Висока беше цената, която трябваше да плати, но той остана верен. Той не подвърза крак пред атеистичната власт.

Това не беше самоцел. Той възпита младите поколение да се посветят и да служат на църквата, когато това не беше лесно. Неговият пример беше не с думи, но с дела. Това ни увличаше и задължаваше. Той възпита последователи и ученици. На това се дължи, че огънят на Методистката църква не угасна. След промените в порутените огнища имаше още живи възлени.

Пастор Симеон Попов беше блестящ проповедник. Проповедите

Симеон Попов

му имат богато съдържание. В тях има дълбоко духовно съдържание и отразяват неговия интелект и знания. В техните редове виждаме детинската вяра и знанието на мъдреца. Те имат висока стойност и днес.

Не случайно сборникът с проповеди започва с проповедта: Църквата – стълб на истината и носи това заглавие. Симеон Попов беше верен служител на истината. Това той ни завеща.

Търси истината
Изучавай истината

н-р Бедрос Алтунян
Суперинтендент
на ЕМЕЦ в България

Църквата – стълб на истината

“... да знаеш как трябва да се обхождат хората в Божия Дом, който е църква на живия Бог, стълб и опора на истината.”

1 Тимотей 3:15

Старият и много опитен апостол Павел стои пред своя залез. Най-усърдно той дава последни наставления на духовния си наследник Тимотей, който трябва да поеме голяма част от неговата апостолска отговорност. Ето защо е необходимо за младите приемници добре да знаят същината на църквата, както и дълбокото ѝ значение за прогласяване на Божията истина.

1. Църквата е Божи дом. Тук Бог живее. Проявява се по особен, интимен начин. Благославя най-щедро. Проявява голяма взискателност. Общува с Вярващите в домашна обстановка и приема дълбоката им благодарност.

Вземете например някой министър: в кабинета си, по време на официални приеми поведението му е различно от това, което показва в кръга на семейството си. Така е и с Бога: при управлението на Вселената и природните закони Той не е такъв, какъвто е в Своя дом – църквата. На други места в Библията се казва, че църквата е мялото на Господа Иисуса Христа, Който е главата. Тук тя е Дом на Бога. Каква блажена задача имат Вярващите да направят уютен този Дом за Бога. Такъв беше домът на Марта, Мария и Лазар, където Господ Иисус обичаше да отсяда.

2. Църквата – този Божи дом, е призвана да бъде стълб на истината. У нас изплуват представи за древни храмове, изградени с колони, каменни стълбове. Храмът на Артемида в Ефес имал повече от 200 колони, всяка от по 20 метра височина.

Обаче тук картина е друга: имаме единичен, отделен стълб, който се издига високо над всичко друго и носи като величествен паметник истината. Такъв е паметникът на партизанина срещу мястотра в нашия град.

Кое е по-важно, се питаме – стълбът или истината? Разбира се, истината. Ако стълбът не издига истината, той става безпредметен, дори смешен.

Кое е по-важно – знамето или дръжката му? Разбира се, знамето. Дръжката служи, само за да се издига и развява знамето. При сражение дръжката може да се строши. Заменят я с друга. Но разкъсаното от куршуми знаме не само че не се заменя с друго, но още повече се ценят.

Кое е по-важно – портмонето или парите? Разбира се, парите. Аз мога и в нечист вестник да увия пари и да ги напукам в джоба си. И всенака е редно за парите да си имат подходящо портмоне.

Четох за един велик художник, чието име за жалост забравих, че останал незабелязан и неоценен. Рисувал, но никой не купувал картините му. Умрял в мизерия. След 30 години внезапно открили, че бил необикновено талантлив, дори гениален. И започнало бясно търсение на картините му. Продавали ги на баснословни цени. Но намерили само малък брой от тях: някои били захвърлени по тавани, други – превърнати в изтриталки за обувки. Поставили намерените картини в рамки и ги окачили на най-почетни места. Картина като изтриталка била гениално произведение. Но предназначението ѝ е да бъде поставена в рамка и да получи признание и почит.

Истината е вечна. Тя си остава истина и тогава, когато бъде обявена за измама. Тя е истина дори тогава, когато я захвърлят в калта и жестоко я газят. Обаче мястото ѝ е да бъде издигната на висок стълб. Ето задачата на църквата.

В Откровение 3:12 четем: “Който победи, ще го направя стълб в храма на моя Бог.” Каква величествена награда! Църквата, този стълб на Божията истина, се състои от отделни колони – вярващите християни. И тази задача да бъдем стълб на истината ще продължи и във вечността при изключително по-тържествена обстановка.

Църквата не е самата истина. Тя носи истината. Издига това,

което е приела. Но, издигайки истината, тя така се споява с нея, че става нейна неразделна част. Затова намираме Бога в Христо, а Христо откриваме в църквата.

3. Какъв трябва да бъде стълбът-църква, за да носи достойно истината? Преди всичко здрав и устойчив. Когато колоната се издига сама, тя няма никакви странични опори. Затова трябва много здраво да се закрепи. Иначе бури и земетресения скоро ще я повалят. Вече близо две хилядолетия църквата издига Божествената истина сред океана на човечеството. Защо все още стои този стълб? Защото е основан на най-мощния крайъгълен камък, Сам Господ Иисус Христос.

Стълбът трябва да бъде красив, добре изгладен, приличен. Някакъв груб, недодялан камък не подхожда за стълб. Подходящо е да се изглади и украси с орнаменти, както се прави с мрамора. Колко е необходимо да се украси църквата с добродетели и добри дела!

Господ Иисус прави тържествена декларация: “И когато аз бъда издигнат от земята, ще привлеча всички при Себе Си.” (Йоан 12:32). Той беше издигнат на Голготския кръст. Повесен беше тогава между небето и земята. Беше издигнат и когато се възнесе. И днес Той се издига, когато църквата го поставя на висота, каквато тя му отрежда. Затова се изпълнява и чудното обещание, че ще привлече всички при Себе си, докато всяко коляно се преклони пред Неговото величие.

4. И какво е главното съдържание на истината, която църквата-стълб издига? Тя мощно провъзгласява следното:

Има Бог. Тази вселена има Господар. Природата има Управител. Естество има Творец. Когато ме запита някой “Какво има да ми кажеш?”, обикновено отговарям “Бог управлява.” Мнозина намират това твърдение за твърде смело. Други го приемат с насмешка. Но ние сме длъжни да подчертаваме тази велика истина. Бог е абсолютен Властелин. Не е наш слуга. Не се стреми да изпълнява и то много бързо нашите желания. Не се нагажда към нашите прищевки. Не търси да задоволи всяка наша молба. Но винаги ни дава това, което е най-необходимо. И то по Негов, а не по наш начин. Ние не винаги одобряваме в сърцето си Неговото управление. Но, ако Той управляваши, тъй както ние желаем, сигурно цялата

земя днес щеше да бъде куп от развалини. Той е живият, вечен Бог. Дава живот и дихание на всичко, което съществува.

Има Ходатай. Богочовекът Господ Иисус Христос гойде, за да ни открие Бога. Без Него ние не бихме имали правилна представа за Създателя. Великият Невидим Небесен Баща е скрит от нашия поглед. Живее при съвсем други измерения, които нашите несъвършени сетива не могат да възприемат.

Има кръст. Той се издига на Голгота. Там се извърши изкуплението на грешното човечество. Там се проля чистата кръв на Божия Син за нашето очистване и победа над злото. Затова Словото за кръста е Божия сила.

Има Възкресение, има вечен живот, има страшен съд. Ние всички ще възкръснем и ще застанем открити пред Божия съд. Там ще бъдем или оправдани, или осъдени. Има начин Бог да доведе всеки земен жител на този съд. А след това идва вечен, блажен живот или вечно осъдение.

Бог кани всички земни жители да се покаят от греховете си и да го идат при Него. Предлага пълна прошка на всекого, който е готов да я приеме със смирение. Святият Дух действа в сърцата.

Това е в общи думи истината, която църквата прокламира високо пред земните жители. Тази истина е вечна както слънцето, въздуха и водата.

5. Всъщност всяко създание е призвано да славослови и възвишива Бога. Човек, и особено църквата, са най-вече принудени да правят това. Нашият велик поет Иван Вазов в безсмъртното си стихотворение “Към природата” много нагледно изразява този факт.

В Псалом 71:8 четем: “Устата ми ще се пълнят всеки ден с хваление и прослава към Теб”. Когато устата се пълнят с хваление, няма място за хули и роптане. Други могат да ругаят или да се гордеят с идолите си. Аз ще славословя Твореца.

През 1527 година в Мюнхен заради вярата си бил осъден на смърт чрез изгаряне жив Георг Карпентер. Негови приятели го посетили преди смъртта му и го попитали дали няма да се откаже от Господа Иисуса, за да си спаси кожата. Карпентер отговорил: “Никога. До последния момент аз ще Го славословя”. И наистина когато пламъците обвили мъченика, от кладата се чували само песните

му. Докато най-после гласът замърка, за да проехти с още по-голяма сила пред Божия престол.

Църквата трябва да издига и да славослови Бога чрез песните си. Във всички векове вярващите са пели химни на Небесния Баща. Защо Йохан Себастиян Бах се счита за патриарх на музикантите? Защото музиката му е молитва, химн и славословие на Бога. Човек просто усеща трептенето на ангелските криле в тоновете на неговите мелодии.

Вяра плъснение прави славословие. С моя покойен баща преди много години отивахме из околностите на Шумен, за да разнасяме Божието Слово. Беше прекрасен пролетен ден. Птичките просто се надпреварваха да разнасят чудните си мелодии. Възхитен, баща ми запя една песен, която още помня: “Пейте, птички, пейте. Господа хвалете! Той Васви създава за Своя слава ...”

Думата “алилуя” се състои от две думи – “Алилу” (славословете) и “я” (Йехова). Славословете Господа!

От Словото, Псалом 113:7 се учим, че Божията слава е над небесата. Мисълта е, че Божията слава обгръща цялата Вселена, както въздухът обвива земята. Когато един от космонавтите при завръщането си на земята бил запитан дали е видял Бога, той отговорил: “Бога не видях, но се наслаждавах на Неговите творения”. Той видял Божията слава в космоса.

Великите дела на Бога възбуджат неволно славословие у тези, които ги виждат. При смъртта на Господа Иисуса грубият римски капитан възкликна: “Наистина Този беше Божи Син!”. Когато озвереният враг на църквата Савел се обърна и стана най-ревностният разпространител, вярващите славеха Бога. Затова никой досега не е бил доволен от своя начин на славословие. Чувствал е, че трябва значително повече да възхвалява Бога. Това най-остро преживявал Давид, който най-много възхваляваше Господа.

“Кийто принася жертви на благодарност, той Ме прославя.” (Псалом 50:23). Всяко славословие се корени в дълбоката признательност на човешката душа. Затова, когато болните, излекувани от Господа Иисуса, си отивали, навсякъде разказвали с ликуване това, което Иисус сторил за тях. Въпреки че им беше строго заръчано нищо да не казват никому.

Един млад едва 23-годишен проповедник бил тежко болен. Около него били събрани приятелите му. Внезапно той отворил очи и казал: “Еламе, мили мои. Помогнете ми да прославим Бога!”. И починал.

Църквата е стълб, който издига истината – Бог. Това е нейното призвание, нейна привилегия, цел и отговорност. И ако тази истина не е издигната, а се валя в калта, много пъти църквата носи трагична отговорност за това. Ненапразно Словото предупреждава да не се хули Божието име поради нас между невярващите.

Нека никога не забравяме Божиите благодеяния! Късата памет е враг на славословието и другар на отчаянието и роптанието. “Вижте кремовете по полето” ни увещава Господ Исус. Те ни учат не само да не се грижим за облеклото си, но и нещо повече. Цветята приемат слънчева светлина и влага от небето и отговарят на това с красиви цветове и благоухане. Какъв е нашият отговор на Божиите благословения?

Шумен, 7 октомври 1973г.

Картината на бъдещето

“Ще изпрати Своите ангели със силен тръбен глас и те ще съберат избраните My от четирите ветрища от единния край на небето до другия.”

Матей 24:31

Величествена реч на Господа Иисуса имаме в тази чудна 24 глава на Евангелието от Матей. Историята не е въсмислено помъръждава истинността на Неговите пророчества. Неговата църква премина през реку от собствена кръв. Оставил след себе си пирамиди от оглозгани от зверовете кости. Но остана. Гордият, враждебен на Господа Ерусалим, беше разрушен. А от превърналия се в разбойнически вертен блъскав храм не остана камък върху камък.

Картината на бъдещето според Господа Иисуса не е розова. Преди 60 години човечеството живееше в измамата, че се придвижва към златния век на световното братство. Мислеха, че с умножаването на съобщителните средства – влакове, автомобили, телеграф и телефон, човечите ще се разберат и сближат. И милиони хора ще се прегърнат. Но дойде първата световна война, а след това – и втората. Последва известното загрубяване, опошляване на нравите и ние отрезвяхме. Разбрахме, че когато хората се опознаят, се намразват, отвращават се един от друг и се хващат гуша за гуша... Не е чудно, че има толкова революции, бунтове, войни, атомни бомби, готови да се употребят. Днес се знае, че всяка година умират от глад по 10 милиона души. И всеки си остава спокойен...

1. Като описва трагедията на човечеството, което съзнателно живее далеч от Бога, Господ Иисус предсказва едно чудно събитие, а именно Първото възкресение, възкресението на праведните или грабването на църквата.

Това беше велик момент в човешката история, когато на 20 юли 1970 година човешки крак стъпи на Луната. Имахме немислимно

дотогава пътуване на човека из космоса. А Луната отстои от Земята на 384 000 км.

Грабването на църквата е обаче много по-славно и забележително пътуване из космоса на Божията църква. Тогава, обзети от небесна сила, милиони вярващи от цялата земя ще се надигнат към висините, за да срещнат Господа Иисуса Христос. И това няма да стане с помощта на ракета с шеметна скорост, а спокойно и безопасно. При един такъв полет и тримата космонавти изгоряха живи. Тук няма да има подобна угроза. Защото няма да пътуват с човешка, а с Божия сила. Ние не можем да опишем това, защото е невъзможно да се изрази с думи неизразимото.

Но кой очаква това славно грабване? Когато Иисус доиде като малко дете във Витлеем, кой Го очакваше? Само старецът Симеон, старицата Анна, овчарите и мъдреците. Когато последните се явиха в Ерусалим и запитаха за новородения Цар, целият град се смущи, воглаве с кръволова цар Ирод. Един брат от Съветския съюз дошъл в една от нашите църкви в България и казал: "Вие, братя, не очаквате идването на Иисуса. Вашите очи ми казват това." Дали този упрек е неоснователен? Едва ли.

Събитието, което разглеждаме, ще стане на свой ред. От 1 Коринттяни 15:23 е ясно, че най-напред възкръсна Господ Иисус. ПОСЛЕ иде възкресението на Неговата църква. И най-после е възкресението на всички земни жители за съд. Разбира се, това ПОСЛЕ обгръща вече 1942 година. Но Бог има време. Той не бърза като нас. Неговите мелница мелят бавно, но много ситно.

2. Сам Господ ще слезе и ще доиде близо до земята (1 Колунци 4:16). Досега Той действа чрез Светия Дух и Своите ангели. Няма да стъпи на земята, само ще се доближи до нея. И оттам ще повика Своите Си.

Ще се разнесе силен тръбен глас. Сега Той говори тихо, нежно хлопа на човешкото сърце. Кромко приканва земните жители да Му предадат сърцата си. И ние лесно можем да запушим ушите си. Но тогава ще Го чуе всяко ухо. Ще Го разберат най-вече Неговите. Той ще бъде същият, който се роди в оборската яsla и беше повесен на грубия Голготски кръст. Но е облечен в небесна слава и величествено тържество.

3. Първото възкресение. Починалиите вярващи ще излязат от гробовете. Ще се разнесе “повелителен вик”. Мощна заповед като по време на парад ще прокънти над земните гробове. Тази същата повеля най-напред чу мъртвият Лазар: “Лазаре, излез вън!”. Можем да си представим действието на тази заповед, която всички умрели във вяра ще чуят и ще възкръснат. Но апостол Павел споменава, че има и “глас на архангел” (1 Колунци 4:16). Какво е неговото значение? Някои поставят този глас във връзка със стих 9 от посланието на Юда. В него ни се разказва за спор между дявола и архангел Михаил за тялото на Мойсей. Възможно е врагът да предиши подобна претенция за телата на тези, които възкръсват. Но гласът на архангела ще осути това ново намерение на тъмнината.

“Но тези тела са изгнили през многото векове, дори хилядолетия” – ще възразят някои. Това е съвсем вярно. Малко гробища са ликвидирани най-безцеремонно от багери. Кости и прогнили, превърнати в пръст тела са пръснати по разни страни. Други хора, починали по моретата, отдавна са разкъсани от рибите и няма никаква следа от тях. Обаче тук се говори за възкресение на вярващите с ново тяло, което се дава от Бога. Това тяло, произлиза от старото, но е вече съвсем друго. Небесното тяло е нов дар от Бога за човека.

Един вярващ брат разказа за своето посещение в Националния музей в Лондон. Там той сред многото изложени мумии в египетския отдел, видял една разповита мумия. Пред него било голото тяло на един мал египтянин, живял преди 5000 години, т.е. 1500 години преди Авраама. Тялото било съвсем черно, изсъхнало, грозно. И нашият брат си помислил: “Този младеж, живял преди толкова хилядолетия, имал същите коннечи, ожидания, надежди, които питае всеки младеж. И ето какво може да направи науката от тялото му”. А какво Бог ще направи от нашите тленни тела? Не една фигура, изсушена като гъон, а свежо, живо, лъчезарно, пълно с живот небесно тяло.

В Матея 27:52-53 ни се казва, че гробове се разтворили и много тела на покойни светии възкръснали, а след Христовото възкресение влезли в Ерусалим и се явили на мнозина. Какво чудно нещо! Защо станало така – не знаем. Но което е станало веднъж, може нак да

се случи. Представете си, че ваши близки, починали преди много, много години, изведнък се явят пред вас и ви заговорят. Колко чудно ще бъде, ако внезапно при нас се явят моят баща или майка ми!

4. Видоизменението на живите вярващи. То ще настъпи при последната тръба. Явно е, че ще има много тръбни сигнали. Вазов ни говори за “втората тръба”. И той вярва във възкресението. Но както Христос се преобрази при преображението, така и ние ще се преобразим. Тялото ни ще стане от смъртно и тленно в безсмъртно и нетленно. Тъкмо обратното на това, което стана с първата брачна двойка. След грехопадението безсмъртното и нетленно тяло стана тленно и смъртно. Във Филипяни 3:21 ни се казва, че Бог ще преобрази нашето унизено от грях и зло тяло, за да стане съобразно с Неговото тяло. Апостол Йоан твърди, че ще бъдем подобни на Него. А подобни не значи еднакви. Можем да сме много по-малки, но всенак ще имаме същия вид като Него.

Небесното тяло няма да има никакви недостатъци: рани, слабости, болести, няма да има куци, слепи, глухи, нервно болни, страдащи от сърце, бъбреци, рак. Няма да зависим от време, нико ще сме обвързани с пространството.

Тази надежда е много странна за нашия човешки разум. Затова апостол Павел си служи със сравнения, взети от наблюденията ни върху природата. Посеем житно зърно и какво изниква? Пак зърна ли? Не, изниква кълн, трева, но изникналото е всенак същото растение. Посеем луковица и изниква красиво цвете. Но то е същата луковица, макар и в друг вид. Така ще бъде и с небесното тяло. Същото и всенак съвсем друго.

Това преобразяване ще стане във възможно най-крамко време. Мигновено. В оригинала се казва: “В един атом”. Атомът е най-малката възможна частница. Нещо много по-крамко от секунда (1 Коринтияни 15:52). Колко много съдбоносни неща могат да станат в най-крамко време! Земетресение, бомбардировка, наводнение превръщат в развалини цветущи селища за крамко време. Природата е много бавна, но може да действа и светкавично. Така е и с нашия Бог. Ние няма да имаме време да се сбогуваме, да се разделим и от жилищата си.

И ще започне величествено Възнесение на Божията църква. Ще

се понесат към въздушните висини милиони човешки същества. Както Христос се възнесе, така ще се възнесат и те. Кой може да си представи тази картина? Без взриб, без ракета, без шеметната бързина от 11 км. в секунда. Но бавно и величествено! На известна височина въздухът ще бъде осиян с множеството Божии чада, които радостно ще се издигат и ще коментират това, което става с тях. Тогава Христос “ще изпрати Своите ангели от четирите ветрища, от единия край на небето до другия”. Това е тайна, ни казва апостолът (1 Коринтяни 15:51), която не можем да разберем. Но можем да получим известна светлина и да имаме малко понятие.

5. Съединението на църквата с Иисус. При този полет към висините Божиите чада изведнъж ще разберат, че са част от едно и също тяло, че са едно. На земята те са били разделени. Не винаги са питаели безупречни чувства едни към други. Стараели са се да ограничат Исусовото влияние само в своя тесен кръг. Но сега виждат, че са едно в Христа. Колко по-радостно би било, ако бяха разбрали това по-рано!

И каква незабравима среща с Този, Когото те винаги са любели! Незабравим миг! Досега Той е бил невидим при тях. Ето те Го имат видим в Неговата обстановка. Ще се насятят на Неговото лице. Това чудно духовно съединение на главата с тялото е факт. Иисус получава Своето тяло, което изкупи с кръвта си. Каква радост и за него! Църквата е едно с Главата. Какво щастие!

Можем да се запитаме: защо Господ посреща Църквата във въздуха? Нима не може това да стане някъде на земята? Предположението е, че въздухът не е вече обиталище на падналите духове и Господ Иисус иска да се съедини с църквата несмущавано, във пълно уединение. Нещо подобно има и в историята на Йосиф. Този чист младеж е вече министър-председател на грамадната Египетска държава и разполага с почти неограничена власт. В една голяма зала той се намира в царствени одежди. Пред него са родните му братя, които още не го познават. Считат го за свой враг, защото Йосиф многократно ги поставя в безизходност. Улашени за живота си и главно за живота на своя най-млад брат Винеамин, те коленичат благоговейно пред брат си Йосиф и се чудят как да измолят благоволението му и да отклонят неговия справедлив гняв. Но

кръвта на Йосиф купи. Той повече не може да понася това положение. Иска да се разкрие на братята си, обаче присъствашите египтяни, стражка и чиновници му пречат. И той със строга заповед повелява всички египтяни да напуснат залата. Останал сам с братята си, Йосиф надава рев: “Аз съм вашият брат Йосиф”. Плаче, вика, прегръща братята си, когато стоят като вцепенени и не вярват никој на ушите, никој на очите си. Възможно е нещо подобно да преживеем, когато се съединим с Господ Исус. Тогава нашата Вяра ще стане виждане. Всички сълзи ще пресъхнат, защото няма да има за нас никој грях, никој смърт.

Във 2 Коринтианци 5:10 четем: “Всички ще застанем открити пред Христовото съдилище”. Обикновено се разбира, че се касае за съд, където ще се произнасят наказателни присъди. Но тук се употребява не съдийската дума “тронос”, а терминът “бематос”. Това е спортен израз. Означава камедра, на която спортният съдия раздава награди на отличилите се спортсти. Явно е, че верните Божии чада въобще няма да застанат на съд, но ще се явят пред Господ Исус, Който от камедрата ще раздава награди. Тази е и мисълта на апостол Павел, Който очаква “венеца на правдата” (2 Тимотей 4:8).

6. Какво ще бъде отражението в света? Отначало изненадата ще бъде всеобща. Защото всички ще чуят тръбните сигнали. Ще преживеят поразителни изчезвания. Така например ще пътува влак и внезапно машинистът ще изчезне. Много пътници ще изчезнат от местата си. При богослужение голяма част от присъствашите ще изчезнат. При футболен мач много от играчите ще изчезнат и играма няма да може да се донесе. Леки коли внезапно ще останат без шофьорите си и ще продължават да се движат без човек. Някъде автобус, пълен с пътници, ще остане без водач. Пилот от пътуващ самолет ще изчезне. Ще има навсякъде големи празноти. В много семейства ще изчезне бащата, в други майката, някъде децата. Цели семейства ще липсват. Къщи ще останат празни. Това ще причини стъписване, изненада, гори паника. Но постепенно това ще се забрави. Земните жители “ще преминат на дневен ред”.

Нещо подобно преживяваме винаги при погребения. Камо отиваме към гробищата, нашият разговори са сериозни. Разговаряме

за покойника, питаме се за състоянието след смъртта. Но като поставим тялото в гроба и го затрупаме с пръст, ние се връщаме с облекчение въкъщи и нашите разговори и мисли са заети с нашата ежедневна сива действителност. Всъщност светът ще бъде щастлив, че се е отървал от вярващите. Те винаги са били нежелани на земята. Светът ги чувства като чужд, нежелан елемент. Смущава грешния живот чрез присъствието си. Но с това започва една безкрайна верига от страдания. Защото какво ще стане със самолет без пилот във въздуха? С автобус без шофьор? Какво ще бъде на земята, когато се лиши от сол? Когато няма вече светлина? Но Евангелието нак ще се проповядва. Сега вече еврейският народ ще поеме тази задача. Той и преди вършеше същото. Но отпадна и църквата пое за много векове неговата обвязаност. Църквата я няма. Но благовестието остава.

Заключение: Величествено, славно бъдеще ни чака. То е озарено от лъчите на радостната надежда. Иде Победителят Исус.

Но кой ще участва в това блажено възнесение? Божието Слово е много ясно: тези, които са се приближили при Бога в покаяние и са приели от Него чрез новорождение небесния подарък – новото сърце. Тях е записал Светият Дух в Книгата на живота. За това те са живели в чиста любов към Бога и близкия.

Как сме ние? Уверени ли сме, че ще участваме при първото възкресение? Ако не сме уверени, братко, отвори сърцето си за Божията любов. Предай Му се още сега.

Вижахме, че там Господ Иисус ще раздава награди. Неговата камедра се намира сред пирамиди от венци на правдата, които той е готов щедро да раздава. Но на кого? Само на тези, които са се подвизавали в добрия подвиг. Затова да си зададем въпроса: Какво правим ние за Христоса? Носим ли нашия кръст всеки ден? Що е кръст? Това е страдание, което ние доброволно вземаме, приемаме в името на Господа Иисуса Христоса. Кръстът не ни се дава. Ние сами го вземаме. Това нещо е много важно условие, за да имаме венеца на живота.

Господ иде, за да вземе църквата Си. Тя не е една земна организация. Бог не се съобразява с нашите църковни регистри. Той ще събере Своите от всички църкви и общества, от всички църковни

подразделения и деноминации. Но много добре ги познава. Светият Дух ги е вече запечатал и направил неприкосновени за злoto.

Ето защо е много важно за нас да бъдем готови. Срещата с Господа наближава. Готови ли сме? Една пословица гласи: “Не се конае кладенец, когато ожаднеем.” Когато се чуе тръбният сигнал, няма да има вече време за покаяние. Сигналът е за напълно готовите. Затова, братя, ако имате някаква омраза, ако пумаете злоба или зависи към някого, ако не сте простили някому, побързайте да направите нужното. Гледайте пътниците на гарата, които чакат влака. Всички имат готови куфари и билети. Щом дойде влакът е вече късно да наредждаме багажа си. Влакът идзе и прибира готови пътници. Господ идзе, за да вземе Своите готови ученици. Апостол Павел ни увещава: “И така, да не спим, както другите, а да бъдем будни и трезвени” (1 Солунци 5:6).

Това велико събитие ние очакваме всеки ден, всяка нощ. Нека всяка вечер, преди да заспим, да си помислим, че тази нощ Господ може да дойде. Всяка заран, като се събудим да знаем, че днес Господ може да дойде. Тази велика истина нека да закали вратата ни. Да влезе желязна кръв в нашия духовен живот. Нека тя да влезе нова струя на ликуваща радост в нашата надежда. Да прибави нов небесен пламък към нашата сърдечна любов.

Шумен, 14 декември 1975г.

Безплодната смоковница

“А на сутринта, когато излязоха от Витания, Той огладня. И като видя отдалеч една разлистена смоковница, доиде, като търсеше плод от нея. Но като доиде до нея, не намери нищо, само листа, защото не беше време за смокини. И Той проговори, като ѝ каза: Отсега нататък никой да не яде плод от теб до века.”

Марк 11:12-14

Господ Исус доиде да отвори очите на човечеството. Много велики истини срещаме всекидневно в живота и природата. Но не ги виждаме, въпреки че ги гледаме. В естеството Бог е поставил закони не само за физическия, но и за духовния и морален живот. Те би трябвало да се вглъбяват дълбоко в душата и да станат наше ежедневие. За Господ Исус в много случаи природата беше изходна точка за поученията му. Трагичната участ на безплодната смоковница ни посочва съдбата на безплодното човечество, на безплодния човек.

1. Господ Исус се спира пред една безплодна смоковница. В понеделник след Цветница Той влезе тържествено като мирен цар в Ерусалим. Стана рано във Витания, където нощувал, и се отправил към Ерусалим. Но при изкачването на Сионския хълм огладнял. Странно, че и при качването на Голготския хълм Той ожаднял. Дали това е само физическа проява? Отдалеч Той видял една разлистена смоковница.

Смоковниците растат навсякъде в Палестина, както у нас върбите.

Край пътища и плетища те растат като великолепни храсти и дават сочните си плодове на уморените пътници. Смоковницата е

символ на мир. Когато пророкът говори, че на земята ще има мир, Той казва, че всеки ще седи под своята смоковница и ще яде от плода ѝ.

Най-напред смоковницата дава своите малки плодове-цветове. И след това се разлиства дървото. Тази смоковница била вече разлистена. Още отдалеч листата ѝ правели впечатление на минувачите. Въпреки че времето за смокините още не било дошло, листата давали основание да се приеме, че и плодовете са узрели. Затова Господ Исус отишъл при нея и потърси плодове. Но не намерил. И за обща почуда Той я проклел: „Вече никой да не яде плод от теб!“. И дървото веднага изсъхнало от корен. Каква страшна постъпка! Ние не сме свикнали да чуваме от Господ Исус клетви. Но от станалото със смоковницата е ясно, че Той разполага с огромна власт. Не само над болести, нечисти духове, смърт и море, но и над растенията. Неговата присъда е окончателна. Не подлежи на обжалване.

2. Ето една притча чрез дело. В поученията си Господ Исус си служи с гъва видя притчи. Първият вид са тези с думи. С помощта на един разказ, в много случаен измислен, но винаги от живота и действителността, Господ Исус дава някаква важна поука на служителите си. Вторият вид притчи са тези с дело. Като извърши някое дело, Господ Исус изяснява също така някаква истина, разкрива ни някакъв духовен закон. Тук имаме притча чрез дело.

Свикнали сме да виждаме как Господ върши дела на любов.

Лекува, нахранва, възкресява, поучава. Но тук имаме чудо-наказание. Посочва се, че Той има власт да съди и да наказва. Тази власт народите ще преживеят през страшния съден ден.

Това дело не е плод на ярост или на необуздан гняв, както могат да твърдят някои. Тук имаме дълбоко поучение, стига да сме готови да го приемем. Когато Бог създаде човека, Той го благослови и каза: Плодете се, множете се и напълнете земята! Какво велико благословение! Но тук със смоковницата Господ отмегля това благословение. Дървото се лишава от възможността да дава плод. И колкото благословието е радостно, толкова проклятието е страшно. Чрез плодоносността растението, животното и човекът стават съучастници на Бога при сътворението. Каква велика привилегия е това! Ето защо клемтвата в тази насока трябва да се

преживее много болезнено. Смоковницата, както и лозата, е символ на Еврейския народ. Тогава в Ерусалим във всичко се проявяваше голяма религиозност. Великолепен храм; много и скъпи жертвии – бичета, овни, гълъби. Свещеници, левити, прислузи, голям шум и формалности. Но нямаше духовен плод. Солта бе обезсоляла. Любовта, правдата, човеколюбietо, смирението бяха погребани. Много листа, а никакъв плод. Садукеи и фарисеи правеха публични молитви, но се бяха отрекли от истината. Отхвърлиха Господ Исус. В злобата си те отидоха докрай и Го предадоха на мъчителна смърт. И приеха клемтата за безплодността си. Проклета беше и земята. В нея преди течеше мляко и мед. Беше пословична с това, а трябваше да стане пустиня за повече от деветнадесет века.

3. Господ Исус сериозно увещава и нас. Магическата дума, към която се стремят всички, се нарича успех. Така е в търговията, спорта, професията, фирмата. Ето всички те са само като листата. Те могат да красят, да прилагат някакъв външен вид, но не и плод. А Бог търси плода, но листата в някои случаи задушават плода.

Който принася плод, е пълен с радост, от него се излъчва любов, той носи мир, облечен е в смирение и кромост. Не се колебае да жертвва в името на братолюбietо. Лев Николаевич Толстой пише: “Без любов няма полза от работата. Всяка дейност, която се движи от любов, може да бъде много нищожна и маловажна, но носи изобилни плодове”. Безплодието се дължи на нашата откъснатост от Господ Исус. В такъв случай набожността се превръща в обикновен навик, лишен от живот.

След Втората световна война, особено след девалвацията на английската лира, маса световни капитали нахлуха в Швейцария. А многото капитали са опасни за стопанския живот. За да ги обезвредят, швейцарските банки ги приемаха, но само на съхранение. И затова не само че не плащат лихви, но чуждестранните капиталовложители плащат 2 % лихва за това съхранение. Мъртъв капитал. Стои затворен в големите каси на швейцарските банки. А страната, от която той идва, е развиваща се. Самата тя се нуждае от капитал за благоустройствство и уреждане. Колко такива мъртви капитали има, които биха принесли много духовни плодове. Нима е нормално те да стоят неоползомтворени?

Брадвата лежи при корена на дърветата. И всяко дърво, което не принася плод, се отсича и хвърля в огъня.

В ковачницата ковачът работи с огън и мех. Веднъж, когато валял дъжд, дошъл един проповедник да се подслони в работилниците. Приближил се той до ковача и му казал: “За какво ти напомня този огън?”. Ковачът нищо не отговорил. Проповедникът не казал нищо повече и си отишъл. Но въпросът не дал покой на ковача и той скоро отишъл в стаята си и започнал да се моли на Бога да го избави от огъня на пъкъла.

Който не прави това, което Бог очаква от него, няма право да живее. Има хора, които не вършат груби грехове. Не пиянят, не блудстват, не крадат. И се мислят за много праведни. Но не вършат никакво добро. Не принасят никакъв плод. Такива са определени да получат проклятието на Съдията и да изсъхнат.

По време на една древна олимпиада, били събрани на стадиона представители от цяла Гърция. Един старец отишъл при атиняните, но никой не му направил място. Посрещнали го с подигравателни забележки. Тогава той отишъл при дошлиите от Спарта. Всички се изправили, за да му дадат място. Старецът се троgnал и казал: атиняните знайат за доброто, а спартанците го вършат. Знанието са листата, а делото е плодът.

4. Нека бъдем плодоносни. Всяко отделяне на Христос е фатално. Много пъти то се извършва неусетно. Постепенно човек охладнява. Няма желание за частна молитва. Не чете Словото. Не посещава редовно богослуженията. Надценява земните неща: пари, слава, плътски наслади. Всяко отделяне от Христос е узряване за Божия съд.

Нашата сестра Buga, както знаете, беше в болница, където ѝ отрязаха десния крак над коляното. За чудо на чудесата тя много бързо оздравя и сега си е вече в къщи. Една съседка я посетила неотдавна и като я видяла с един крак, я попитала учудено: “Къде ти е кракът?” – “На боклука” – отговорила нашата стара сестра. – “Но защо така?” – “Зашпото не ме слушаше и много лошо почна да мирише...”. Така е с всеки от нас. Който не е на мястото си, е за боклука. Има християни, но мъртви. Каква печална картина! Приличат на отрязан, вмирисан крак. Само за боклука са. Никой не се занимава вече с тях.

Вавилонският монарх Валтасар направил голям пир. Хиляди взели участие в този гуляй, какви огромни зали имало, за да побере това хилядно множеството. Колко готвачи, съдове, казани били необходими. Колко бурета с вино. Шумно се носели песните. Щедро се леело виното. Смях заливал множеството. Но изведнък се появила някаква ръка на стената и започнала да изписва думи. Никой не разбирал от писаното на стената. Но всеки знаел, че това е от Бога, а Бог не е доволен от нас. И веселietо било заменено от смъртен страх. Доволен ли е Бог от нас? Какво би писала Неговата ръка за нас?

Бог очаква да принесем плод на правда. Да бъдем винаги с Него, защото без Него нищо не можем да сторим. Пребъдвайте в Мен, казва Христос, и Аз във Вас. Така ще бъдете мои ученици. Моят Отец се прославя в сватбена дреха. Това е обещание. Има и есенна красота. Дърветата са обкичени със зрели плодове. Това е изпълнение. Дори самото дърво изпитва радост, когато е обкичено с плодове, твърдят някои градинари.

Вземете един хубав, зрял плод в ръката си. Говорете му. Той ще ви каже много неща. “Къде беше ти през зимата?” – “Аз бях само пънка. Но когато природата разтвори своето сърце, аз пораснах, явих се отначало като малкото гроздче. Но постоянно приемах все повече и повече сокове от лозата и така станах грозд”. Но та каква ли е картината на всеки християнски живот?

Когато сме свързани с Господ Иисус, принасянето на плод става от само себе си. По време на съда ще каже на тези, които са отясно Му: “Бъдете благословени! Приемете Божието Царство. Защото Аз бях гладен и ме нахранихте”. Праведните ще Го запитат учудени: “Та кога е било това нещо? Ние не си спомняме да сме Ти сторили всичко това”. Очевидно е, че добрият плод се принася някак си отвътре, неусетно, по един духовен естествен начин. Ключът за това поведение е в нашата вътрешна връзка с Господ Иисус. Затова и апостол Павел твърди: “Живея, но вече не аз. Христос живее в мен”.

Шумен, 20 август 1972г.

Погледнете ръцете и нозете Ми

“Погледнете ръцете и нозете Ми, че съм Аз същия.”

Лука 24:39

Имаме първото църковно събрание след Възкресението. Там са десетте ученика и другите, които винаги бяха с тях. Вероятно и някои от жените. Стаята е добре заключена, поради страхът от Христовите врагове. Но вътре ставали най-оживени разисквания. Положението било крайно напрежнато. Дълбоката скръб поради загубата на Иисус, която обладавала всички, започнала да се разведерява. Жените най-настойчиво твърдели, че видели възкръсналия Господ и разговаряли с Него. Петър уверявал, че Господ му се явил. Ето пристигнали и двамата ученика – Клеона и Лука, – които застъхани от бъдещия път – Емаус-Ерусалим разказвали за срещата си с Господа. Да вярват ли останалите? Някои все още се съмнявали.

Но внезапно сам Иисус застанал между тях. Как дошъл Той? Това ние още не знаем, както и много други важни неща. Но после ще разберем.

“Мир Вам” – ги увещава Той. “Защо се смущавате?” Тя това съм Аз. Погледнете пронизаните ми ръце и нозете. Ето следата от конюето. И скоро скръбта се превърнала в ликуваща радост. Иисус е жив! Той е по-силен от смъртта, този най-последен враг.

Много пъти употребявал Господ Иисус този израз: “Аз съм”! И никой земен жител не влагал в тези думи небесно съдържание. Но колко било трудно за Божия Син да открие това, което Той беше. Защото тази истина е толкова велика и чудна, че се вижда на обикновения човешки разум невероятна.

Човечеството винаги е чувствувало дълбоката нужда Бог сам да дойде и да научи невежия земен жител на волята Си. Но когато това стана, вярата беше тъй рязко явление! И, когато Господ Иисус се явявал, трябвало да казва Кой е, един вид да се легитимира. Това

показва, че Той винаги е бил повече или по-малко чужд за света. Какво бихме казали, ако един баща винаги, когато пристига в къщи, преди да му отворят трябва да казва кой е? Подобно нещо би могло да стане, ако башата се завърне от продължително десетилетно отсъствие. Но винаги и всеки ден да става това?

Когато Господ Иисус каже: “Аз съм!”, той винаги влага дълбоко съдържание, което важи не само за Неговите ученици, но и за всичките Негови последователи през вековете.

1. Аз съм. Защо се страхувате? Земният жител наистина има от какво да се бои. Живеем в свят, пълен с болести, болки, страдания, войни, смърт. По естество сме склонни към зло. Изложени сме на сатанински изкушения. Страхът огорчава живота ни. Помрачава настоящето. Троби очакването за бъдещето. Една нощ учениците пътували по Назаретското езеро. Избухнала буря. Вълните пълнели лодката. Ето Иисус ги доближавал, ходейки по морето. Учениците страшно се уплашили. Помислили, че е призрак. Но Иисус им казал: Аз съм. Не бойте се! И страхът се превърнал в голяма радост. Щом сме отчаяни и в безизходност, най-добре разбираме кой е Иисус. Всеки страх ни открива, че сме в ръцете на такава сила, пред която сме беспомощни. И това ни сломява.

Преди около 250 години младият проповедник Джон Уесли пътувал от Англия за Америка. Тогава пътували с малки гемии. Прекосяването на океана траело няколко месеца. Разразила се страхотна буря. Океанските вълни заливали изплашениите до смърт пътници. Но Уесли видял, че една група немци спокойно пеели духовни песни и се молели. В разговор с тях разбрал, че никой от тях не се боял. Нито мъжете, нито жените, нито децата. Вярата им в Бога била тъй твърда, че те оставали спокойни при всякакви природни стихии. Не може да се похвали с жива вяра този, който много се бои. “Бог е нам прибежище и сила. Винаги изпитана помош във време на опасности. Затова няма да се уплашим, ако и земята да се поклати и планините да се преместят сред моретата”.

2. Аз съм. Грижите Ви са напразни. Нали Аз се грижа за Вас? Тази истина ние много бързо забравяме. Веднъж учениците прекосили Галилейското езеро, но забравили да вземат хляб. И когато Иисус ги съветвал да се пазят от кваса на фарисеите и садукеите, те

помислили, че ги укорява за небрежността им. Тогава Спасителят ги упрекна: Защо се грижите напразно. Нима тъй бързо забравихте гвеме чудни изхранвания на хиляди гладни само с малко хляб и риби? Как мака се грижите, докамо съм Аз при Вас?

Заедно с група младежки-туристи пътувал един млад християнин. Паракодът спирал на разни пристанища и туристите слизали, за да разглеждат града. Веднъж когато нашият млад брат се качвал в кораба, бил задържан от местната полиция. Завели го в една канцелария и го подложили на продължителен и строг разпит. Разбрал, че го подозират, че е някакъв неотдавна избягал от затвора престъпник. Когато го освободили, младежът побързал към пристанището. Но паракодът вече бил заминал. Това много огорчило младежа, който трябвало да чака в чуждия град около една седмица, до пристигането на следващия кораб. Но каква била неговата изненада, когато узнал, че паракодът, който пропуснал, помънал заедно с всичките си пътници и екипаж! И неговите промести се превърнали в топла благодарност към Бога.

3. Аз съм. Защо скърбите още? Ето скръбта на отчаяните ученици се превърна в ликуваща радост. Мария Магдалена плаче пред гроба на Христа, защото Спасителят го няма. А Той стоеше зад нея и я питаше защо плаче. Когато тя Го позна, бурна радост я изпълни. Докато Той е жив и е при нас, всяка скръб е излишен баласт. И ако у нас липсва радост, това се дължи на нашето отдалечаване от живия Христос. Двамата ученици отиват към Емаус. Дълбоко наскърбени те се разговарят за смъртта на Господ Исус. А ето Той Сам се приближава до тях. Сърцата им започват да горят. И когато Го познават на трапезата, нестихваща радост ги обзема. Чудно е Неговото присъствие. Истинската вяра започва с учуудване на това, което Той е и което върши.

4. Аз съм. Защо се съмнявате? Това много добре разбра Тома, съмняващият се ученик. Ето Самарянката представя съмненията си. Не знае къде трябва да се покланя на Бога. В Ерусалим или на Гаризин. Но Той ѝ заяви: Аз съм Месия. Иди и доведи мъжа си! И тя трябваше да разкрие своята грешна душа. Но прие небесно откровение. Когато разбра себе си, можа да разбере кой е Исус. Който крие себе си от истината, за него Христос остава скрит.

Един проповедник съветвал познат младеж да чете Новия Завет. Но той отказвал, защото при четене на Словото винаги се чувствал смущен. Кой го смущавал?

5. Аз съм. Не бива да се страхувате и от смъртта. Даже мъчениците са отивали бодро към смъртта, защото знаели при Кого отиват. Виждаме мъченика дякон Стефан. Камъните валят върху него. Какво жестоко убийство! Но той се моли за враговете си. Проси тяхното опрошление. Защото вижда Господ Иисус готов да приеме в обятията си духа на Своя верен слуга.

6. Аз съм. Аз единствен победих света. Мнозина не виждат още това. И не вярват в победата на Господа Иисуса. Толкова пострашно ще бъде събуждането им. Това много добре виждаме в живота на големия враг на Иисус – Саул, който стана благословения апостол Павел. Разярен, дишаша убийство, той преследва християните. Много пъти беше чувал името на омразния Голготски страдалец. В синедриона Го споменаваха с ярост. От християните, които той жестоко изтезаваше, чуваше това име да се произнася с лъбов. От устните на умиращия мъченик Стефан той го чу как като последно издихане. Но ето пред портите на Дамаск отново чу това име: Аз съм Иисус! Но как другояче звучаха тези громки думи в ушите му! Многократно Господ Иисус беше говорил за Себе Си. Аз съм живота, пътя, истината, Аз съм хляба, живота вода, светлината. Но тук е събрано всичко досега казано: Аз съм Иисус! Така много врагове в историята остават победени от забравата и тържеството на истината. Не е чудно, че великият учен Исаак Нютон винаги свалял шапката си, когато произнасял името на Бога.

Преди години седели мъж и жена в стаята си. Било събота вечерта. Мъжът бил тъкач. Тъчел платно. Жената кърпела дреха за едно от дечата. “Вече е 11 часа” – казала тя. Време е да си лягаме. Утре е неделя”. “Но аз трябва да свърша поръчката и утре да я предам на моите клиенти” – отвърнал той. “Ще я свършиш, ако каже Бог.”. “Ще я свърша, защото аз казвам” – възразил той. Жена му само въздъхнала. В това време той изпуснал ножиците. С бързо движение се навел да ги вдигне. Но кракът му се бил залостил в стана и – тряс – си строшил крака. Силен вик от неописуеми болки. До

сутринта никакъв сън. Два месеца тъкачът прекарал в гипс и признал на жена си: “Ти беше права като казваше: Ако Бог каже!”...

7. Аз съм! Този глас ще се чуе в последния ден от нашия век. С каква радост ще го чуят верните му. Какъв ужас ще предизвика твой в душите на тези, които цял живот са Го отхвърляли. Не е чудно, че ще кажат на планините да наднат върху им, за да ги покрият от лицето на Този, Когото презираха. Гузните съвести са били винаги враждебни на Иисус. Още цар Ирод обяви война на новородения Иисус и тази война продължава и до днес.

Един младеж дошъл при писателя Марк Твен и му казал, че има много неясни места в Библията, които го смущават. Писателят отговорил, че него го смущават и тревожат именно тези места, които му са напълно ясни... Неновороденият, непокаян човек трепери пред смъртта. Инстинктивно той се досеща, че след нея ще последва съд, пред който няма да може да устои.

Пророк Данаил разказва за един сън на великия монарх Навуходоносор. Грамаден човешки образ от злато, сребро, мед, желязо и глина стоял изправен сред широко поле. Но се откъснал камък не от ръка и ударил грамадния образ в нозете. Образът се пръснал. Нищо не останало от него. А камъкът заел цялата земя. Камъкът е Христос. Отхвърлен от зидарите, той става глава на ъгъла. Той е определен да царува и царството му няма да има край. Вълните могат да се пенят. Но не го засягат. Бурите могат да беснеят. Но няма да го свалят от трона.

Има два вида човеци. Едните са се обърнали с лице към светлината – Христос. Те са радостни. Всичко за тях е светло. Другите са обърнали гръб на Спасителя. И живеят в сянка. Всичко за тях е мрачно. Какво е нашето положение? Скръбно е, че тези, които не вярват, не обръщат внимание на Христовите предупреждения. Не по-малко скръбно е, че тези, които вярват не обръщат внимание на Христовите обещания.

Всички сме потресени от голямата катастрофа, която стана преди три дена недалеч от Янково. Една кола със седем души била смазана от влака. Пет души били веднага убити на място. Шофьорът в много тежко състояние бил отнесен в болницата и вчера починал. Само едно дете останало с тежки наранявания. Преди

да умре, шофьорът извал от време на време в съзнание и казвал: “Аз чух свирката”. Какво показва това? Той много добре знаел, че чул предупредителния тревожен сигнал на влака. И можел да спре колата. Но вместо да удари спирачките, дал газ. И дълбокото убеждение за лична вина го осъждало. Колко много погинали души във вечността ще признават, че са чували Божията покана, звъна на камбаната, гласа на съвестта. Но вместо да се покаят, те са продължавали да грешат.

На земята са живели много велики хора. Те са оставили своите книги, учения, идеи. Христос нищо не писа. Но оставил нещо друго и много по-ценно. Себе Си. Той единствен не само беше и ще бъде, но и е. Затова нашата проповед и днес е същата, която беше и на апостолите преди деветнаесет века. Ние проповядваме не красноречие, човешка мъдрост, някаква нова философия, изкуство или мода, а Господ Иисус Христос. “Реших да не зная нищо друго освен Христа и Него разпят. Този, който единствен може да заяви в залеза на хилядолетията: Аз съм!”.

Шумен, 5 май 1974г.

Но светът не Го позна

“Той бе в света. И светът чрез Него стана. Но светът не Го позна.”

Йоан 1:10

Апостол Йоан пише тези пълни със значение думи. Любимият ученик на Господ Исус. Не напразно сърцето на Спасителя така тясно се прилепя към неговото. Душата на апостола бе необикновено нежна и дълбока. И ето тук, само с няколко думи той ни предава цялата история на Богочовека на земята, както и поразителната трагедия, която Той трябваше да преживее на нашата планета.

1. Той беше света. Христос единствен можеше да каже: Аз го дойдох на света. Ние всички се раждаме на земята. Той не само, че се роди, но и гойде. Ние сме земни. Той е небесен. Можем да станем и ние небесни жители, но по милост, а не по право.

Синът на най-висшия гойде в този долен свят. Светлината проникна в земния духовен мрак. Синът на славата навлезе в света на позор и срам. Най-чистият и съвършеният започна да гази в блатото и тинята на нашия онак и грешен свят.

Той гойде като истинската светлина. Но това не означава, че Йоан Кръстител беше лъжлива светлина. И той беше светлина, но много слаба, едва мъждукаща в сравнение с Неговата. Ето защо Христос заяви: “Аз съм светлината на света”. Той гойде тук, не защото земните жители Го търсеха или викаха, а защото те се нуждаеха от Него. Лекарят бърза да гаде помощ на падналия в несвят, не защото пострадалият го вика, а защото знае, че тук е необходима лекарска помощ.

Трябва да имаме предвид и това, че винаги видни представители на човечеството са чувствали необходимостта да гойде някой небесен представител тук на земята. Пророк Исаи изплаква: “О, да можеше да раздереш небесата и да слезеш на тази земя!”. А видният

елински мъдрец Сократ говори: “Трябва да почакаме Оня – Бог или Всъхновен човек, – който да ни научи в нашите религиозни задължения и, както Атина казва на Диомига в Омир, да види мрака от очите ни!”. Подобни изрази имаме при Порфирий и Платон.

Необходимо е следователно не човек да стане Бог, а Бог да стане човек. Той ще прииде, но не като турист или студен наблюдател, не като фото-журналист, който иска да попълни с интересни снимки колекцията си, а като работник, като слуга, като брат, като Спасител.

Той ще прииде, не защото животът тук на земята е много радостен и привлекателен, не защото очакваше много щастие и удоволствия, но защото Той ще люби човека, ще люби грешния долен, мръсен свят. Нашето сърце е повече там, където ще люби, отколкото там, където живее.

Той ще прииде, за да примери света с Бога. Той ще застане там, където беше ангелът с въртящия се огнен меч. Имаше огнено-любящото сърце на Спасителя. Каква чест за земята! Никога тя не е преживявала такава висока чест, както когато ходеше Той по нея. Затова и Ойкен пише: “Христовото явление е върховната точка на едно световно историческо движение”. Папини твърди: “Нашата епоха, нашата цивилизация, нашият живот започват от рождението на Исус.”.

Като разкри Божието любящо сърце, Той ще отпрати вечен призив към земните жители: “Примирайте се с Вашия небесен Баща. Оставете Вашите зли мисли и дела. Покайте се, приемете от Мен ново сърце и живейте като Синове на Бога!”.

2. Но имаше ли право Той да прииде на земята? Да. Единствен Той имаше това право, защото всичко стана чрез Него. Бог Отец дава нареддането Си. И възложи тази величествена задача на Него, главния архитект на вселената. Никой не я познава по-добре от Него. Земни жители отидоха на луната. И какъв беше резултатът? Някои загадки се разрешиха. Но се появиха стотици нови и неочеквани. Какво знае всъщност човек? А Той създаде Всемира, галактиките, с милиардите звезди, планетите и мировите тела. Те винаги са възхвали интерес и страх в човешкия ум. И всичко е станало чрез Него. Каква велика личност е наистина Той и колко малко Го

познаваме! Най-великите учени, винаги са благоговеели пред Неговото творение. Затова не е чудно, че четиримата най-велики учени на нашия ХХ-и век – Алберт Айнщайн, Макс Планк, Иван Павлов, Роберт Миликан – са все дълбоко вярващи хора. Жан-Жак Русо, пред гения на когото и днес човечеството дълбоко благоговее, наричал себе си единственият вярващ французин и пише: “Изучаването на човека и вселената ми показва съществуването на една Първопричина, на един Велик Разум в света, Когото наричам Бог”. А великият астроном Кеплер прибавя: “В творението аз просто написвам Бога с ръце”.

Той гоѓде следователно в Своя собствен имот. Намираше се в нещо свое. Не търсеше като готованец чуждото.

Учителят в едно неделно училище запитал децата: “Какво получаваме от Бога?”. Отговорът бил – “Всичко”. Но той отново попитал: “Наистина ли всичко?”. Тогава едно дете казало: “От Бога не получавам злото, греха”. Ето това, което не е от Него, Той гоѓде да изкорени и победи.

3. И какъв беше ефектът от неговото пристигане? Можем да предположим, че земните жители просто са викали от радост и възхищение. Построени са били величествени арки. Множество цветя са били хвърляни по Него и неувяхващи венци са кичели Божествената му глава. Нищо подобно. Светът не го позна. Той остана непознат. Мина като чужденец. Считан бе за излишен, непотребен, даже и вреден. Мнозина просто не го забелязаха. Други презрително го отминаха. За нищо не бе счетен.

Един брат ми разказа следното си преживяване: “Имах приятелка в Базел, с която не се бях виждал много години. Трябващо да отида на една наша международна изложба в Дания. Писах ѝ кога минавам през Базел. Тя отговори, че ще ме чака с нетърпение. Като стигнахме Базел, слязох на гарата и носейки гве щайги от нашето прекрасно грозде Болгар, аз тръгнах из гарата да я търся. Обиколих навсякъде. Не я намерих. Огорчен се върнах във вагона и потеглихме. След време получих писмо от нея. Тя пишеше със скръб, че ме е чакала с букет цветя. Обиколила цялата гара и влака, но защо не съм дошъл? Разбрах, че ние двамата просто сме се разминавали, минавали сме един край друг, но не сме се познали. Каква трагедия!

Колкото е голямо чудото, че Той доиде, толкова е чудно, че Той остана непознат. Ето братята на Йосиф са в Египет. Търсят да купят жито за многобройното семейство. В дълбоко смирение падат на лицето си пред господаря на голямата Египетска държава. Не могат да познаят, че това е техният роден брат, този, когото те намразиха и подло продадоха като роб. Те никак не очакваха да го видят в блъскави царски обятия. Но между тях и него имаше голяма пропаст: големият грех. Той доиде на света. И земните жители не Го познаха, защото беше в робски образ, а не такъв, какъвто те можеха да очакват. Но между тях и Него зееше бездната на греха. И не Го познаха.

Чул съм за родители, които след 20-годишно отсъствие приели след много колебания своя син, който отначало не им се бил открил. И като видели, че има пари, го убили и заровили в гвора. На другия ден един приятел на сина им, с когото той вече говорил при изването си, дошъл да им честити голямата радост от срещата със сина им. „Но това нашият син ли беше?“ – изревал бащата и се самоубил. Майката се побъркала.

Мили братя и сестри! Иде ден, когато Той ще доиде в Своята слава. И ще Го видят всички. Също и тези, които го прободоха. Може ли да се опише техния ужас? Непразно ще викат планините да паднат върху тях и да ги покрият, за да не видят Този, Когото отхвърлиха.

Те не Го познаха, защото в искреността си и мъдростта си Той трябваше да засегне мнозина по най-чувствителния орган – портмонето. Затова и гадаринците Го помолиха да си отиде от тяхната страна. Не беше лесно за тях да забравят голямата материална загуба, при която се издавиха свинете им.

Те не Го приеха, защото делата им бяха зли. Ето защо, като доиде светлината, човеците възлюбиха повече тъмнината, за да не се покажат злите им дела. По им беше удобно да останат закрити от мрак. Помраченият ум се отвръща от духовното просвещение. Други се страхуват, че Той ще постави някоя горчица в чашата на техните удоволствия. Но тъкмо обратното. При Него има пълнота от радост.

В едно семейство бащата чете Лука 23:22: “А той (Пилат)

трети път им каза: Че какво зло е сторил Той? Аз не намирам в Него нищо, за което да заслужава смърт; затова, като Го накажа, ще Го пусна". Едно от децата прекъсна баща си: "Чакай мамко, никак не е правилно това. Как мака ще Го накаже, след като не намира никаква вина у Иисус? Не е ли по-редно след като е невинен, да Го освободи?". Но страхът е заслепил Пилат и той, за да угоди на озверената тълпа, предава Христос на мъчителна смърт. Светът не позна Христа, защото е предаден на тъмните сатанински влияния. А с това остава под влиянието на лъбовта към греха.

4. Но някои Го познаха, обикнаха и приеха. Разбира се това познаване е само отчасти. Но все пак достатъчно, за да спаси вярващите от вечната гибел. На тях Той дава власт и право да се наричат Божии чада.

Ние познаваме ли го? Имаме ли увереността, че сме Негови и Той – наш? О, нека да се хвърлим в Неговите Божествени обятия. Да Го приемем като наш личен Спасител. Да му се уповаваме. Да Му се молим. Да Му бъдем покорни. И да не Го оскърбяваме с мисъл, слово или дело.

Шумен, 10 октомври 1971г.

Божият Агнец, Който поема греха на света

“На следващия ден Йоан (Кръстител) видя Исус, че идва към него, и каза: “Ето Божият Агнец, Който поема греха на света!”

Йоан 1:29

Тези думи съдържат в себе си ядката, центъра, фокуса на благата Вест, на Евангелието, което проповядваме.

Едно старо предание разказва, че когато Йоан Кръстител бил обезглавен в замвора, дошли учениците му, видigliали тялото му и го погребали. Но враговете ги издебнали и след това тайно изровили трупа и го изгорили. Обаче показалецът на дясната ръка, с който страшният пророк посочил към Господ Исус останал невредим от пламъка.

Животът на Йоан бил изтъкан от чудни, необикновени прояви. Чудно било предсказанието, което приел баща му от архангел Гавраил в храма и поради неверието си, онемял. Чудно било рождението, при което бащата отново проговорил и прославил Бога. Чудна била неговата поява в пустинята със силна проповед за покаяние. Чуден бил притокът на поклонници от цяла Палестина, които идвали, слушали огнените слова и изповядвали греховете си, като се каели и приемали водно кръщение. Чудно било кръщението на Господ Исус Христос, когато Святата Троица се демонстрирала пред човечеството с мощнен глас от небето и когато Святият Дух слязъл във вид на гълъб. Чудна била смелостта на пророка, когато изобразил кръвожадния монарх цар Ирод в разврат. Чудна била неговата храбра смърт, когато бил обезглавен в замвора. Но тук е върховният момент в живота му. Той представил Спасителя пред човечеството като Божи Агнец. Като поставили пред него ребром

Въпроса: “Кой е той”, Йоан скромно отговорил, че не е пророк, не е Месия, не е Илия, а само глас в пустинята и нищо повече. Цялата слава той предал към Онзи, Който извал след него и Който трябвало да расте, а сам пророкът да се смалява. Приема се, че Йоан не е работел повече от една година. И все пак ликът му не е забравен. И днес съществува в Палестина една малка секта, която се нарича: Последователи на Йоан Кръстител.

Народните маси буквально затрупали великия пустинник. Каели се и изповядвали греховете си. Готовели се да посрещнат извящия Месия. Цели планини от грехове се трупали в пустинята около реката Йордан. Какво ще стане с толкова много грях там? Но той вижда, че Иисус изва към него и заявила: Ето Божият Агнец! Той носи греха на света. Той ще изтреби тази гнусна смет. Ще я отнесе и помопу в морето на Божието опрощение.

1. Иисус е Божият Агнец. Но някой ще каже и с право: Та това е много проста работа. Кому прави впечатление някакво агне? Защо Богочовекът да няма друго име, а именно това? Не е ли по-подходящо да се избере нещо, което да прави впечатление, сензация? Например, да се каже, че Той е Божият самолет, летяща крепост или космически кораб? Кой би обърнал внимание на агнето?

И все пак признаваме, че “Агнецът” е нещо повече от Учител, Лекар, Богател, Говорител и пр., защото Той е Божият Агнец. Още преди да е имало по земята овце и агънца пред Божия престол стоял готов Неговият Агнец. В това определение ние откриваме съвършена невинност. Ненапразно децата особено са привързани към малките агънци. Чувстват някакво вътрешно сходство с това невинно животно. Агнецът е чист. И затова може да се справи със земната кал и с нашето падение. Агнецът е незлобливо същество: има животни, които си отмъщават за извършени неправди. Чел съм подобни истории за слонове или домашни комки. Но агнето никога не си отмъща. Пълна абсолютна кромост. Даже и когато го водят на клане, то не отваря устата си, не проместира. И в момента, когато е жестоко притиснато от този, който я заколова, когато усеща остротата на ножа, това същество си остава безмълвно. Ето такъв е Божият Агнец. Той не отваря устата си.

2. Иисус е Божият Агнец, който носи греха на света. Затова Той

е наш. За да разберем какво е спасение, би трябвало да схванем дълбоцината на нашата гибел. Грехът, това не е някаква грешка, нещо като погрешно събиране на цифри, погрешно избран път, някакво неволно заблуждение. Говори се не за греховете на света, а за греха на света. Грехът е един. Заради него Адам беше изгонен от Едемския рай. Той е раздяла от Бога, вътрешно отчуждение, ненавист, смъртна омраза към Бога. Има един грях, както и едно проклятие, едно наказание, една смърт. Тази Верига свързва първия човек от древността с последния днешен земен жител. Тази гнилота проявява цялото дърво, наречено човечество, от върха до корените му. Много се оплакваме днес от замърсяването на атмосферата. Автомобили и фабрики, атомни реактори и химически индустрии така са напоили въздуха с отрови, че през последните 50 години повече от 1000 вида животни са изчезнали завинаги. И ако темпото продължава все така, цялото човечество, казват някои учени, ще загине през следващите години. Грехът е такава отрова за душата, която носи вечна гибел на всички хора. Той е неизпълен дълг към Бога и близкия, нарушение на Божията воля, подчинение на тъмната саманинска власт. Времето не го лекува, но още повече го задълбочава, както действа болестта рак или змийската отрова в човешкия организъм. Грехът е тежко бреме, под което човек се огъва, носейки го, и затова не може да играе или да види смело поглед нагоре. Има една картина. Представлява човек, носещ около главата си юлар – примка, с която го теглят напред. Колкото по-силно го теглят, толкова по-стегнато го обвързва юларът. В древността на хванатите пленници са правели халки в горната устна или носа и така са ги водели от място на място. Нещастните трябвало много да внимават, да не е опънато въжето на водача, за да не им причинява непоносими болки. Така самана води своите роби към ада.

Грехът е дълг. Големият философ Шопенгауер, който не може да се похвали с голяма любов към Бога, признава: “Животът ни има форма на дълг. Ние плащаме само лихвата му. Главницата на дълга остава.” Кой ще я плати тогава? Не е чудно, че който съзнава това, е лишен от радост. Липсата на истинска радост е главен белег на мнозина днес. Длъжникът не е свободен. Би се да срещне този,

комуто дължи. Той малко говори за дълга си, но много мисли за него. “О колко щастлив бих бил, ако нямах дълг” – си мисли той.

3. Иисус е Божият Агнец, който носи греха на света. Сам Бог Го натовари с този страхотен товар. Всъщност агнето не е товарно животно. То не е създадено да носи бреме. Но ето че Бог възложи на Него нашите престъпления. Каква огромна сила, каква велика воля трябва тук! Не беше достатъчно за Бога само да види греха на човека, не е достатъчно само да се опише злото, под което той страда. Не е достатъчно само състрадание и съчувствие. Като бях 4–5-годишно момче, се разхождах край високия бряг на нашата малка река в Шумен. Поройната река. Ударих се зле в един камък и си навехнах силно крака. Започнах силно да плача. Брегът почерня от хора. Всички гласно изказваха съчувствията си. Но изведнъж един черен циганин, файтонджия си направи път сред тези хора, които ми изразяваха състраданието си, скочи долу, пое ме и ме предаде на други, които простираха ръце и ме поеха. Не зная кой беше той, но зная, че той ми помогна и никой друг.

3. Именно това поемане върху себе си на нашия грях, беше свързано с най-тежки страдания. Говорим, че Христос плати греха ни. Някои имат крибата представа, че някаква сделка е сключена като на пазара. Христос плаща на дявола или на Бога и така ни освобождава. Обаче всъщност имаме велика борба. Победителят надвиба, но заплаща с изразходване на сили и живот. Плаща победата чрез себеизразходване.

Една голяма европейска катедрала е много украсена отвън, с извояни от камък орнаменти. Между тях е и едно каменно аgne. Поводът за него е следният: при строежа на катедралата един тенекеджия работел на високия покрив. Но внезапно въжетата, с които бил вързан той, се скъсали и майсторът полетял надолу. Смъртта му била сигурна, защото долу по земята имало много остри камъни, остнатъци от градежа. И въпреки това тенекеджията се изправил невредим. Защо? Там долу между камъните растяла трева, а едно аgne я пасяло. Именно върху него паднал работникът. Агнето било съвсем смазано. То заплатило с живота си за спасението на майстора.

Човечеството винаги е чувствало нужда от Един, който да

понесе греха, да плати за него. И всички религии са опити Той да бъде намерен. Но кой е Той? Когато младият Исак носеше на гърба си дървата на път за хълма Мория, днешния Сион, зададе същия въпрос на своя огорчен до смърт баща Авраам: “Тамко, ето огънят и дървата, но къде е агнето за Всеизгарянето?”. Този въпрос прониза като с нож изстрадалия баща, но той събра всичките си духовни сили и заяви: “Синко, Бог ще си промисли за Агнето”. И сега Йоан Кръстител дава пълен отговор на този вечен въпрос: “Ето Божият Агнец, който носи греха на света!” На Него възложи Бог нашето наказание, за да имаме ние мир. Срещу тъмната власт на греха Бог изпраща освободителната жертвва на Сина Си. Защото грехът трябва да се премахне. Той не може да се замаскира, да се забрави чрез упойки, да се покрие с лустро чрез етикеция.

На Голгота на грубия кръст Божият Агнец бе прикован, бе принесен в жертвва. Там беше Той поразен, заради нашето спасение.

В Едемския рай Бог направи дрехи от агнешки кожи на падналия човек. При първото богослужение Авел принесе жертвва на Бога от агнешката си. Авраам принесе пак агне вместо сина си Исак на Мория. Много агнета гадоха живота си – когато Божият народ беше изведен от робството, когато кръвта им, намазана на праговете на портите, беше белег Ангелът на смъртта да не влиза там и да не взима жертвви.

Господ Иисус се отнася към страданията Си не пасивно, а активно. Не чака да го връхлети смъртта, а Сам отива към нея. Доброволно даде живота Си. И, ако хората все още погиват, това се дължи не на техния грех, а на факта, че отказват да приемат Божието опрощение. Не желаят да Му донесат греха си.

Голготският кръст е арената на тази гигантска борба между Христос и самана. Там стана сблъскването между Божията любов и адската омраза. Затова Той прекъсна Своите действия и тихо изпи отровната и горчива чаша на страданието. Но какъв тържествен вик се чува от кръста: “Свърши се!” Неговото дело е завършено. Спасението е изработено. Пътят към Бога е открит. И първият спасен, който мина по този път към рая, беше един разбойник.

4. Ето Божият Агнец! Йоан Кръстител знаеше кого представя

на човечеството. Земята има много учени, архитекти, инженери, лекари, художници, писатели, държавници. Но Агнецът е един. Спасителят е само Христос. Земните жители са поканени: Погледнете ГО! Това е Той. И никой друг. Отправете към Него поглед като тежко болен към лекаря. Който си замваря очите на сърцето за Него, е враг на душата си.

Професор Симпсън, известен с необикновените си дарования, откривател на хлороформа и някои важни инструменти за операция, бил отначало хлебарски чирак. Но чрез способностите си се издигнал до върховете на науката. Бил запитан веднъж кое е най-важното му откритие. Професорът отговорил: “Най-голямото ми откритие е това, че аз съм грешник и че Иисус умря за мен.”

В един кораб работели двама моряци. Въпреки че единият бил вярващ, а другият – безбожник, те се сприятелили. В последната спасителна лодка, обаче, имало само едно място. Кой от двамата трябвало да се спаси. Вярващият казал на своя приятел: “Влез ти. Аз имам вечен живот, а ти още нямаш. Но ще те чакам при Спасителя във вечността. Помни, че Той умря на кръста, за да те спаси от вечната гибел.” Спасеният бил дълбоко съкрушен. Думите на приятеля му кънтели в сърцето му. И като стигнал в родината си, предал живота си на Господ Иисус Христос. На едно събрание на вярващи той станал и заявил: “Двама умряха за мен. Моят Спасител Иисус даде живота си, за да ме спаси от вечната гибел. Моят приятел се покерта, за да спаси земния ми живот. Мога ли да бъда сега неблагодарен към тези двама? Затова съм християнин”.

Да погледнем към него с вяра. “Погледнете към Мен и спасени бъдете всички земни краища, защото Аз съм Бог и няма друг” – ни говори Небесният Баща. Нека с покаяние и пълно себеотдаване да Го приемем за наш Спасител и да Му възложим нашите грехове, болести и грижи. Той го ще за такива като нас.

Шумен, 7 януари 1973г.

От смърт към живот

*“Ние знаем, че сме преминали от смърт
в живот, защото любим братята.”*

Йоан 3:14

Старият апостол Йоан ни представя чуден, просто невероятен факт, бисер на небесна истина. Затова я приемаме не само с уши, но и със сърцето си. Всъщност тя иде не от устата на апостола, а от Христовото сърце.

1. Състояние на живот и смърт. Това много добре ни е известно. Намираме се в центъра на голям град – зашеметяващо движение, рояци хора, стага от коли. Едва преминаваме улицата. Деца тичат, гласно се разговаря, пеят. Работници, чиновници бързат за работа. Живот!

Отиваме на гробищата. Дълбоко мълчание. Неми паметници. Хора се движат леко и разговарят шепнешком. Благоговение. Сълзи. Тук цари смъртта.

Виждаме, че мнозина около нас преминават от живот към смърт. Това ни плаши. Огорчава ни. Знаем, че сме създадени за живота. Смъртта е нежелателна, страшна, някак си неестествена за съзнанието ни. Бунтуваме се против появата ѝ. Мразим я. Появата на живот ни радва. Треперим, щом ни доближи смъртта.

Но тук апостолът говори за преминаване от смърт към живот. Какво е това? Да не би тук да има някаква грешка? Та кой е виждал подобно нещо? Кога е излязъл някой от гроба си и се е върнал обратно у дома?

Но духовните неща духовно се разбирам. В духовния живот има състояние на живот и състояние на смърт. И тук има преминаване в една или друга посока.

2. Нека се спрем на състоянието духовна смърт. Който се намира в това състояние, се е отдал от Бога. Скъсал е всянаква връзка с Него. А с това и от живота, защото Бог е живот. Всяко отдалечаване от Него е смърт.

Чували сме израза: “Той е мъртъв за мен”. Лицето може би не е умряло, но аз нямам нищо общо с него. Мъртвият няма нищо общо с Бога. Бог не съществува за него. Няма усем за Божественото. Няма обич, нито желание за любов към Бога. Не Го търси. Няма копнеж за добро, правда, любов. Не гладува, нито жадува за истината. Не служи на Бога, не вярва в Него и Го отрича.

В Откровение 3:1 четем: “На име си жив, но си мъртъв”. Такъв прилича на грамофонна плоча. Говори, пее, но е мъртъв предмет. Тези, които живеят сладострастно, Словото нарича “живи-умрели” (5:6).

Духовно мъртвият не душа. Молитвата е дишането на душата. Той не се моли. Нали е мъртъв! Той не се храни. Не чете, нито слуша Божието слово, което е истинската храна за душата. Безчувствен е към Божията любов. Помилвайте един труп. И той няма да отговори на милувките ви. Ще остане безчувствен. Така и духовно мъртвият не реагира на Божията милост. Остава безчувствен. Той не се движи. Не прави нищо за Бога. Бездейства. Има очи, но не чете Словото. Има уши, но не слуша небесните истини. Има ръце, но не върши нищо за Христа. Има крака, но не ходи на църква. Има сърце, но не лоби Бога.

Тука цари адска атмосфера. Всеки мрази всекиго и му завижда. Гледа да го използва, да му подложи динена кора, да го злепостави. Радва се на падението му. Навсякъде цари омраза, себелюбие, алчност, отмъстителност, жаждя за власт, за пари, за плътски наслади, грях, кал, пъкъл.

Четох за едно корабокрушение. Моряците и пътниците едва успели да спасят само кожата си в една лодка. Повечето се издавили. Корабът потънал светкавично. Спасените нямали никаква храна, а изгледите да бъдат прибрани от някой кораб били много малки. И решили да хвърлят жребий на кого ще се падне да бъде изяден от останалите. Това се прилагало с желязна твърдост. Когато най-после един кораб съгледал лодката и я приближил, намерил в нея само трима души, озверели като хищници. Вие бихте ли желали да живеете в такава лодка?

Наистина има хора, обкръжени с особен световен блъсък. Сияят от власт, всички им се прекланят. Почти можем да им завидим. Но

това е парфюмът, с който трябва да се замаскира смрадта от разлагашата се мърша на смъртта.

“Този мой син беше мъртъв. Гуляеше, веселеше се, пируваше с приятели и приятелки, а после – бос тичаше след свините из осенято с тръни и бодили поле. Да, но той беше далеч от мен и духом, и телом и затова беше мъртъв.

3. Нека да се спрем на състоянието духовен живот. Това е живот от вечно съмтта, където няма съъждение. Тук Святият Дух дава увереност на нашия дух да сме Божии чада. Интересът тук е друг. Съкровищата също. Съвсем друг е житейският вкус. Съдържанието на сърцето е съвсем ново. Бог е близо. Общението с Него е постоянно. Връзката с Него чрез молитва е здрава. Имаме отвращение от смъртта. Поставете един труп в мортата. Натрупайте други мъртвци върху него. Няма да има никаква реакция. Но поставете жив човек там. Той ще побегне като ужилен от тази смрадлива и студена атмосфера. Вярваният се разва да бъде в общение с братя и сестри. Близостта с невярващи го изтезава.

Човек с духовен живот дишаша. Той се моли и трябва да се моли на Бога. Когато царуваше цар Дарий, излезе заповед за 30 дена да се извърши поклонение само на царе. Данаил можеше да си кротува през тези 30 дена. Но не можа да издържи. Той продължаваше три пъти на ден да призовава най-публично своя Бог.

Молитвата настърчава и крепи. За разлика от световния човек Божието чедо няма стиснати юмруци, а сключени за молитва ръце. То се храни. Словото Божие и проповедта са извор за храна на душата. Движи се. Ето малкото бебче радостно римка в лълката си. Защото е живо. Духовният живот е свързан с работата за Бога, със служба за близния. То не пита каква изгода има от приятеля, а с какво може да му бъда полезен. Божието чадо люби. Има любов към Бога и близния. Отговаря на любовта на Бога, както детето на майчината любов.

4. Тук ни се говори за нещо чудно: Преминаване от смърт към живот. Това е нещо безкрайно чудно и велико.

Нещо подобно имаме и в природата. След като узрее плодът в утробата на майката, детето се ражда. Навлиза в съвсем нова за

него област. Досега то не беше дишало. Но вече дишаш. Досега не издаваше глас. Сега плаче. Досега не се движеше. Сега вече се движи и постоянно увеличава начина си на движение. Досега не се хранеше през устата. Сега вече бозае.

Ето например гъсеницата. Колко неприятна и отвратителна е тя, когато падне на врата ми. Но тя се свива в какавида. Това е един вид мъртвешко състояние. Обаче скоро оттам излиза прекрасна пеперуда. Гъсеницата пълзеше по мръсната земя. Пеперудата каца по чистите ароматни цветя.

Когато живееше в бащиния дом, будният син не беше доволен. Вътрешно беше отчужден и тръгна по грешния свят. Той умря за дома си. Имаше всичко – и пари, и веселие, и другари. Но беше вече мъртъв. В една приказка се разказва, че като свършил парите си, той писал на баща си да му изпрати още. Но бащата не отговорил. Ако му беше изпратил нови пари, синът щеше да стане по-лош.

Дали затова Бог не изпълнява всяка наша прищявка? Затова го виждаме като жесток земеделец. Денем тича подир своенравните свине, а вечер няма право да позалъже глада си с нещо от коритата им. И с право той се пита: “Та това живот ли е? Това не е живот, а истинска смърт.” Много естествено беше решението му да стане и да отиде при баща си да проси прошка. Ние го виждаме, че напуска свинете и тръгва към дома. Напуска смъртта и тръгва към живота. Наближава дома. Баща му го вижда и познава още от далеч. Бързо тича този старец и вика: “Моят син, мой син”. Тича и го прегръща. Дава му нови грехи, обувки, пръстен. Започва се голямо веселие. Човек се избави от смъртта и се върна към живота.

Такава беше опитността на загубената овца. Далеч от кошарата, изложена на опасности, тя нямаше покой. От една страна, чува воя на вълка, а от друга – над себе си съглежда витнаещия орел. Но добрият пастир я видя на плещите си и я носи към небесната кошара. Тя се движи от смърт към живот.

Не е чудно, че в сърцето пламти гореща любов към Този, който носи душата към живот на крилете на своята жертва. Преминава душата от робство към свобода, от скръб към радост, от студ към топлина, от омраза към любов, от зима към пролет, от гибел към спасение.

Това преминаване не е естествено. Трябващо да се случи нещо, за да бъде възможно то. Иисус го даде. Чрез страданието и смъртта си на Голгота той построи мост, по който преминават повярвалите към живота. И първият, който мина по този мост, беше един разбойник. Чрез възкресението си той обезсили смъртта. Затова смъртта не може вече да задържа тези, които вярват.

През месец март започва да духа един топъл вятър – развигор. Той отвява ледовете и буди заспалата природа. Връща я към живот. Така и Божият Дух буди духовно мъртвите и заспалите. Това вижда във величествените видения пророкът Йезекиил. Поле, осеяно със суhi кости. Пирамида от кокали. Но под влиянието на Божия Дух те се събират, сглобяват се и се напълват с дух, превръщат се в голяма войска. (1. Йоан 3:14).

5. Какво е следствието от това преминаване от смърт към живот? Апостолът отговаря: Ние любим братята. Защото любовта към Бога се отразява и в отношението ни към близния. Тази братска любов доказва, че сме преминали от смърт към живот. В новия живот ние сме едно семейство. Всички вярващи са наши братя и сестри. Образуваме едно тяло, глава на което е Христос. Братолюбietо е циментът, който ни споява в едно. Затова Господ в последните часове на земния Си живот постоянно повтаряше заповедите Си за братолюбие. Щом волята на всички е подчинена на Неговата, земната хармония ще е налице. Вярата създава общението. Любовта го увековечава.

На един океански остров жителите сеят захарна тръстика. Изстисканите сухи стебла на тръстиката се изгарят и с пепелта се напоряват нивите. Там в едно село имало само едно християнско семейство. Преди да отидат на нивата, те запалили стеблата. Но огънят бил по-силен от очакваното и подпалил къщата на нашия брат. Като се върнал от нивата, той намерил само пепелище. “Ето наказанието на богохвала, които ти остави. Като си напуснал вярата на башите си, не може да очакваш нищо друго” – му казвали селяните. Той мълчал. Но един ден дошли много работници, те докарали със себе си греди, дъски, керамиди и разровили пепелището. Започнали да градят. За няколко дена изградили нова къща на нашия брат, по-хубава от миналата. Съседите-езичници били стъписани.

Подобно дело на братолюбие за тях било нещо непознато. Те разбрали една велика истина. Божиите чеда са едно мяло. Щом страда единият, всички страдат.

Светът не познава братолюбието. Тук човек за човека е вълк. Във философията е познато изречението: “Живей, но остави и другия да живее”. И хората си мислят, че са казали кой знае каква мъдрост. Защото тук има едно желание да се остави и другият да живее. Да не бъде убиран. Но няма никакъв намек за братолюбие или гори за подпомагане. Достатъчно е само да не му се пречи да живее. Да му се даде възможност и той да дишаш. Та това правят и животните, които не се убиват безразборно. Световният човек се сдружава с близния дотолкова, доколкото това му е изгодно или му помага в борбата против неприятели. Братолюбието беше непознато явление до Иисус Христос. Затова езичниците много се чудели, че християните така топло се обичат.

Старият апостол Йоан вече на 100-годишен нямал сили да ходи и го отнасяли на носилка на богослуженията в Ефес. От нея той благославял вярващите и повтарял: “Чеда, любете се помежду си”. “Но защо все това ни казваш?” – го питали младите християни. “Защото лъбовта изпълнява всичко” – отговарял той.

Докато бяхме в смърт, ние бяхме чужди един за друг, разделени, студени. Сега вече живеем. Ние сме едно в Христа и Неговата лъбов.

6. Нека да не забравяме, че има и преминаване от живот към смърт. Адам живее в Едемския рай. Но съгреши и премина от живот към смърт. (Битие 2:17). Юда живееше, докато предаде Учителя и премина към гроздна смърт.

Но Боязливата душа,
Като оставил Божий път
И от небесните врата
Ще падне скоро в пъкала.

Само с Христа и при Христа има живот. Ние преминахме от смърт към живот. Ако сме преминали, нека да растем. Защото животът съдържа движение, растеж, напредък. Застой няма никъде. Нито в природата, нито в духовните прояви.

Шумен, 22 февруари 1976г.

Поклонение с дух и истина

“Бог е Дух; и онези, които Му се покланят, с дух и истина трябва да Му се покланят.”

Йоан 4:24

Имаме пречудна, събоносна среща: Божият Син и човешката душа. Тази среща е необходима за всеки земен жител. Изведенъж падам тук всички прегради между народи, раси, полove. Остават само двама. Бог и човек. Когато ни преглежда доверен лекар, нямаме желание много хора да присъстват. Ние разкриваме нашите недостатъци, болести, скрити недъзи. Защо мнозина да знаят за това? Когато срещаме Бога, най-добре е да бъдем сами. Само Той и аз. И тогава мога напълно да Му разкрия дълбините на душата си. Зная, че Той единствен ме разбира и помага.

1. Според мнозина това е най-дълбоката проповед на Исус. Тя не се състои от много изречения. Якововият кладенец стана на амвон. Слушател бе само един човек. Странното бе, че това бе самарянка. А между лоѓии и самаряни нямаше никакви връзки. Те не се поздравяваха. Не говореха помежду си. Отминаваха се като неми същества. Христос наруши тази граница. По-страничното бе, че това беше жена. Никой мъж не си позволявал да заговори жена на обществоено място. Благоприличието не позволявало никому да заговори дори и със собствената си жена. Христос събори и тази преграда. Най-страничното бе, че това бе паднала, презряна жена. Няя всеки отминавал високомерно. Такава “пачавра” не заслужавала никакво внимание. Христос не се съобрази с това схващане. За Него това беше човешка душа. Тя бе наистина много грешна. Но за такива Той го ѹде.

В една църква проповедникът заявил на слушателите: “Зная, че тук сега има крадци, убийци, блудници”. Една жена се възмутила и напуснала богослужението. Вървящи мъжът ѝ я запитал защо е

направила това. Отговорила му, че това било знак на нейното възмущение. „Не приемам да се наричат слушателите блудници. За теб, например, аз съм готова да си отрежа ръката, защото зная, че ти си ми верен“. Съпругът ѝ я прегърнал и прошепнал: „Мила моя, трябва да ти призная, че преди няколко дена ти изневерих“. Тя ахнала. „И за такъв мъж аз бях готова да си отрежа ръката...“. О, да можехме да надникнем един другиму дълбоко в сърцата, по-малко бихме се възмущавали от паденията около нас.

Отначало Иисус говори за жива вода. Тя разбира, че се касае за изворна вода, не съвящаща дълбокото значение на Христовата мисъл. И защо ѝ е такава вода, понеже може да мине за почтен човек? Тогава Иисус ѝ каза нещо, което я накара да подскочи, да се разтрепери от ужас. „Доведи мъжа си!“. И тя трябваше мълчаливо да признае, че имала вече няколко мъже. Но острят ѝ ум намира изход от неловкото положение. Тя дава нова насока на разговора и пита: „Къде е правилното място за поклонение? Гаризин, където ние се покланяме или Ерусалим, където вие принасяте жертвии? Къде е Бог? Тук при нас или там при Вас? Къде? Този въпрос на самарянката чуваме и днес. Много хора и днес питат къде е истината – на това място или на онова? Такива все още остават на мястото, където се намираше невежката самарянка преди Господ Иисус да ѝ гаде Своя Божествен отговор. За тях въпросът „къде“ е по-важен от питането „как“.

2. Иисус дава чуден отговор на въпроса що е Бог. За да знаем как да се покланяме, трябва да знаем що е Бог, какъв е Той и тогава да нагласим поклонението си към Него, в унисон със светлината, която имаме.

Но що е Бог? Нима е лесно да отговорим? Попитали един мъдрец: „Що е Бог?“. Той помолил да му гадам един ден, за да обмисли. На другия ден, обаче, заяビル, че му са нужни още три дни, защото предметът постоянно расте в мисълта му. След изтичането на трите дни, той помолил още за една седмица. Следната седмица той помолил за още един месец. След това поисквал да му се гаде цяла година време за размишление. Като изтекла годината, той заяビル, че цял живот е необходим, за да се отговори на този труден въпрос. Докато сме живи, ние много трудно можем да изразим с думи що е Бог.

Има наистина някои, които задават въпроса: Кой създае Бога? Откъде иде Той? Такива нямам сериозно намерение да намерят истината, а търсят чрез странични вратички да избягат от тежестта на действителността. Който пита за произхода на Бога, не търси Бога, а някакъв кумир, идол, нещо направено, създадено, сътворено. Защото това, което произхожда от нещо, което е създадено, не е Бог, а творение, вещ или в най-добрия случай някакъв идол. За Бога не може да се пита кой е Неговият Създател. Той е Творецът и никой друг. Иисус заявява кратко и ясно: “Бог е Дух”. И с това подари на човечеството най-висшето откровение за Твореца и Бащата на Вселената, живота и човечеството.

Когато си мислим за този велик миръв Дух, ние разбираме, че Той има безкрайна всеобхватност, обгръща целия Космос така, както атмосферата обгръща нашата малка планета. В една радиосказка по въпроса дали скоростта на светлината е границата на всяка полезна скорост, се изтъква, че във Вселената има скорости много по-големи от тези на светлината. Отдалечените на разстояния от милиони светлинни години мирови галактики си взаимодействат по законите на гравитацията и то с много големи скорости. Ако действието на гравитацията ставаше с бързината на светлината, то галактиките биха се намирали на съвсем други далечни места, преги да могат да си взаимодействат. Явно е, че това взаимодействие става по законите на други скорости, непознати за нас. От това следва, че скоростта на светлината не е граница, а само предел, зад който следват други безкрайно по-големи скорости. Какви са те? Дали нямаме тук някакъв предел за духовния мир? Можем ли да мислим за абсолютната скорост, тази на мисълта, чрез която за миг можем да се пренесем на най-далечната галактика? Бог е Дух. Той не е обвързан за материята, а я владее. Не се съобразява със скоростта на светлината, а я създава и насочва и си служи със закони, които ние тепърва предузеещаме и пред чието съществуване падаме на колене.

Бог е Дух. Ето дълбоката разлика между християнството и езическото, за което Бог е нещо материално. Той не е материя. Не може да се измери с килограми, лимър, метър или термометър. Говорим “Боже, отправи окото си към нас”, “наклони ухото си към

нашия вик". Но това са картиинни изрази за възможността на Бога да види нашето положение и чуе нашите молитви. Той е невидим. Никой никога не Го е видял.

Той е неограничен. Всичко е от Него и за Него. Нито време, нито пространство Го ограничават. Той Сам е пространство. Той е навсякъде. Космонавтът Олтън казва, че през време на една пауза, когато се намирал на Луната, чел от Библията, помолил се на Бога и извадил от една кутийка "Хлябът и Виното", които му дал неговият пастор и там празнувал Господната трапеза. Бог бил и на Луната. Той не Го видял, но се лъбувал на Неговите чудеса.

Бог е Вечният Разум, съвършеното Същество, немленно, нематериално, невидимо, нерушимо,ечно. За нас е по-лесно да кажем какво Той не е. Мисълта ни е по-склонна да се занимава с отрицателни положения. Ако Бог не би бил Дух, не би могъл да бъде съвършен, ечен, независим от материята.

Той е извор на всичко – на живота, на всички същества. Затова, когато духът напусне тялото, настъпва смъртта.

Той не се нуждае от други. Всичко друго зависи и се нуждае от Него.

Той е абсолютна сила, вечната мироева воля. Някои си мислят, че Бог е мълчаливо, инертно, бездейно същество. В началото Той създал Вселената и земята, живота и человека, но сега вече се е оттеглил на страна и се ограничава в ролята на ням наблюдател. Защото казват, че ако Бог се месеше, животът би бил друг. Голяма заблуда е това схващане. Бог е Творец. И в началото, и днес. Той действа и управлява. Чудесният ред във Вселената, дивната хармония на Всемира, нерушимият ред навсякъде ни говорят, че има някой, който поддържа всичко това. А и изпитанията, катастрофите, страданията, чудните превратности в живота на народите и отдельните личности ни говорят за Онзи, Който има всяка власт да гради и руши, да издига и сваля. Всеки идол, всеки кумир трябва да стане на прах. Той не действа така, както аз бих желал. Но винаги, както е най-добре, при все че с моя ограничен разум не мога всяка да Го разбера. Но аз мога да Го лъбя и да Го следвам с вяра.

Бог е Дух. Той е сила и много повече от сила. Той е влияние и много повече. Той е първопричината и много повече. Той е светлина

и много повече. Той е любов и много повече. Той е истина и много повече.

Чудното е, че тази проста жена разбра какво Исус ѝ каза. Защото човек е не само материја, но и дух. И има нещо в нас, което може да схваща естеството на Бога, ако не напълно, то отчасти. З. От това следва и поклонението. Където има Бог, трябва да има и поклонение. Човек притежава дълбоката потребност да обожава нещо, да му се покланя. Ако не му гадете Бога, той ще си направи идол. Когато Мойсей отсъстваше дълго време от народа си и остана при Бога на Синайската планина, народът направи златния телец. Понеже Бог е Дух, то и поклонението пред Него трябва да става в унисон с естеството му. То трябва да бъде не материално, а духовно: “С Дух и истина”. Като се покланяме на Бога, ние съзнателно поставяме нашия живот под Неговото влияние и търсим общение с Него, като центърът на това общение е нашето сърце. Духовното поклонение е най-висшата степен на нашето общение с Бога. То е вътрешното око, което открива с дълбоко благоговение Небесния Баща. То е вътрешен усет за Неговата непосредствена близост, която ни изпълва с неизразимо умиление и дълбока затрогнатост. То е блажената почивка в мощните мишици на Всесилния, щастливият покой във Вечната Любов.

Библията е Божият говор на човешки език. Духовното поклонение е нашият говор на Божия език. Затова само такова поклонение може да задоволи Бога. Тук липсва всяка превзетост, лицемерие, изкуственост, формалност. Защото говори сърце на сърце. Микросърцето говори на макросърцето.

Поклонение с Дух и истина. Дух без истина е измама. Създава непостоянство, колебливост. То се превръща в саманослужение. Става на фантазьорство. То е морето, което погъща и след това изхвърля като трупове жертвите си. Истина без дух обезкуражава. Боге. Тя се наслаждава в унижението, в страданията на другите. Жестока е като смъртта.

Дух и истина. Ето близкото общение между чого и родители. Съветът на лекаря към болния, случаят с намерената овца, която добрият пастир носи на раменете си към кошарама. Покаяние без истина не съществува. Каещият се отвръща от себе си, миналото

си, живота си. Според една легенда, след като се свършило пришествието по случай завръщането на блудния син вкъщи, всички се отмелили на почивка. Блудният син получил хубава стая, в която радостно се отдал на блажен сън. Но скоро се събудил. И почувстввал нужда отново да види баща си. На пръсти влязъл той в стаята на баща си и видял, че той не спи, а седи на леглото си. Синът се доближил до него, прегърнал го и започнал да му говори за себе си. Разказал му подробно как напуснал с пълна кесия бащиния дом, как бързо намерил много приятели и приятелки, с които прахосал парите на баща си. И след това му изповядал страданията си при жестокия чифликчия, където нямал възможност да насити глада си, гори от корумпата на свинете. Всичко му казал. И как му олекнало! Бащата го слушал мълчаливо и от време на време притискал ръката на сина си. Тогава той му разказал за собствените си страдания. Казал му, че нямал мир като знаел, че синът му е далеч, че сега отново е щастлив като го вижда близо до себе си в безопасност и че е много щастлив да има отново любовта на своето мило чедо. Духовно общение, общение с дух и истина.

4. Не е важно къде се покланяме, а как се покланяме на Бога. Един ден Бог няма да ни пита къде сме се черкували – дали в Ерусалим или на Гаризин, дали в тази или онази църква, – а как сме покланяли, как сме се отнасяли към Него, към себе си и ближния.

Един негърски проповедник прегледал дискуса след богослужението и видял, че там нямало пари, а само късчета тел и слонова кост. През нощта сънувал, че носи дискуса и го среща Иисус. “Какво носиш?” – го запитал Спасителят. “Дискуса, Господи” – отговорил проповедникът. “Само това ли гадоха твоите пасоми?”. “Само това, Господи. Те нямат друго.”. “Я си помисли добре!”. И се събудил. На следната нощ той отново сънувал същото. Иисус го срещнал като носел дискуса. Пак същия въпрос какво носи и пр. Тогава Спасителят му казал: “Зашо никой не е дал сърцето си? Аз търся сърца, а не виждам нито едно”. Проповедникът разбрал. На следната неделя той разказал сънищата си. “Иисус търси от нас да му дадем сърцата си, братя и сестри. Кой от нас е готов да даде сърцето си?”. И настапала дълбоко вълнуваща сцена. Братята и сестрите започнали да

стават един след друг и всеки заяявявал, че дава сърцето си на Спасителя. И настапало голямо съжижение в онази църква.

Kак сме ние? Как се покланяме ние на Бога? С дух и истина ли? Има ли нещо, което да ни спъва в това единствено от Бога приемото поклонение? Кое е то? Богопоклонението не е нещо еднократно, а живот, ежедневие, то е нашето поведение през делничните часове, то е нашата мисъл, когато сме сами, то е нашето отношение към близния, то е въздухът, който ни окръжава, атмосферата, която излъчваме, невидимото влияние, което всички наоколо усещат.

Нека всеки прецени себе си и потърси от Бога сили, за да запълни недостига си.

Шумен, 6 юни 1971г.

Не си отмъщавайте!

“Не си отмъщавайте, възлюбени, а дайте място на Божия гняв; защото е писано: “На Мен принадлежи отмъщението, Аз ще сторя отплата”, казва Господ.”

Римляни 12:19

Омкакто човеците станаха врагове на Бога, оттогава те станаха и врагове помежду си. Взаимното междуучовешко отношение е отражение на тяхното отношение и към Бога. Когато между родители и деца цари омраза, много е естествено тази омраза да доминира и в отношенията на чадата помежду им.

1. Нашата ежедневна опитност ни учи, че не можем да се отървем от врагове. Не е възможно да бъдем приятни на всички. Има хора, които ни мразят, без да знаем защо. Ти не си негов неприятел, но той те мрази. Просто се чудиш защо. Дори когато не само че не му правиш зло, но и се стараеш да му правиш добро, той ти накости. Проявяваш търпение, опрощение, даже обич, но той ти отговаря със злоба. Все се стреми да те наругае, унижи, дразни, нарани. Сам Христос пита с тъга: “Много добри дела извърших между вас, за кое от тях хвърляте камъни против Мен?”. И малко преди да бъде задържан казва с въздишка: “Без причина Мен намразиха”.

2. Колко е естествено в такъв случай да мислим за отмъщение. То се основава на правдата. Не може безнаказано злобата да вилнее. Нали тя трябва да бъде обуздавана? (Отмъщението е правда, обаче свързана с омраза.) В Стария завет имаме основния закон: Око за око, зъб за зъб. Разбира се тук нямаме оправдание на саморазправата, а ни се дават нормите за съдопроизводството. Съдията не бива да налага по-тежки наказания от това, което е сторено. Впоследствие обаче хората оправдавали отмъщението си с този Мойсеев принцип.

За пострадалия отмъщението е като мехлем. То е нещо много сладко. И все пак човек не може да заглуши вътрешния глас, който му шепне, че всяко отмъщение е грех против Бога. Ето човечеството вече хиляди години практикува отмъщението. Изкоренено ли е с това злото от земята?

3. Вместо да премахне злото, отмъщението само го увеличава. Знаем за кръвното отмъщение, което заличава цели родове. Има ли логика в него? Когато искаме да угасим огън, ние не поставяме върху него горящи главни или сухи дърва. Има хора, които щом преживеят някаква неправда или осърблечение, замислят отмъщение. Всъщност те се оставят да бъдат окованi от саманата, който ги влачи на своите вериги. Отмъщението е нещо животинско, зверско.

4. Затова апостолът предупреждава: “Не си отмъщавайте.” Злият враг всъщност очаква вашето отмъщение. Той е готов да го срещне с нова злоба. Той търси да оправдае злата си постъпка именно чрез вашето отмъщение. Радва се, че може да даде нова храна на злобата си. Но когато не срещне отпор, не се сблъска с очакваното отмъщение, той се вижда на бойното поле без противник. Сам. Разбира, че злобата му е излишна, даже смешна. И се засрамва. Това съдейства за унищожението на злобата. Отмъстителят няма уважението на близките. И се чувства нещастен, изоставен.

5. Не си отмъщавайте, защото всяко отмъщение е намеса в Божествените прерогативи. Отмъщението е само Божие дело. То принадлежи не нам, а на Него. Ние сме свидетели в тази просторна съдебна зала, наречена живот. Бог е съдията. Вие виждате ли сте някой свидетел да заяви на съдията: “Ти не си знаеш работата. Аз по-добре от теб мога да съдя. Я слез от твоя стол, за да почна аз да съдя и давам присъди!” Колко смешно би било това. А всъщност всяко лично отмъщение е тъкмо това – сваляне на Бога от Неговия небесен, съдийски престол в стремежа на човека сам да седне на него.

Мнозина вярват наистина, че Бог наказва, но нямат търпение или си мислят, че Бог не е достатъчно строг и затова “искам да Му помогнам”. Каква мечешка услуга Му правят те! Всеки грех е престъпление преди всичко против Бога. Затова нека си знаем гъюла и не се месим в Божиите работи. Ако не сме в състояние да

Възнаграждаваме хората за добрите им дела и се ограничаваме в повечето случаи само с едно “благодаря”, колко по-малко имаме възможност и право да отмъщаваме за злите!

Отмъщението носи със себе си проклятие, защото е недоверие към Бога и Неговото мъдро управление: счита Бог за слаб и неспособен да се справи с действителността. Всъщност само Бог има право и може да дава възmezdie, защото Той единствен всичко знае и вижда, както миналото, така и бъдещето. Ние виждаме само малко пред себе си. Той се грижи за всички и всичко, което за нас е невъзможно.

6. Не си отмъщавайте. Защото вие трябва да докажете чрез живота си, че любовта е по-силна от оразата. Против злото, зло ще се изправи. Против оръжието, оръжие ще застане. Но какво ще поставите против любовта? При един християнин дошъл някой си негов неприятел и му казал: “Дойдох да се разправя с теб. Имам нещо против теб и нека се разберем”. Нашият брат отговорил: “Много добре. Но нека първо се помолим и повикаме Бога при нашия разговор”. След като се помолил, братът казал: “Сега съм готов да те изслушам. Кажи какво имаш против мен”. Онзи отговорил: “Аз всъщност забравих какво исках да ти кажа. Но виждам, че аз не съм бил прав”.

Карл IX от Швеция бил много буен и раздразнителен. Веднъж в изблик на гняв убил един от своите най-близки приборни. В залата настъпило объркване и при пълно мълчание убитият бил изнесен. След известно време и кралят умрял и на престола съпил неговият син Густав-Адолф, дълбоко вярващ и благороден младеж. Но младият крал виждал, че синът на убития от баща му приборен го гледа никак си недружелюбно. Скоро устроили лов, на който кралят поканил и сина на убития. През време на лова Густав-Адолф повикал своя недорожелател някъде в гората. Като останали съвсем сами, той му казал: “Моят баща уби твоя баща. Ако имаш желание да си отмъстиши, ето сега имаш случай”. И той се разгърдил в очакване – “Ако не, нека бъдем приятели”. Онзи паднал на земята, прегърнал нозете на краля и казал: “Наистина, аз не съм Ви обичал, но отсега Ви се заклевам, че ще Ви служа до гроб”. Любовта победила.

Позната е приказката за спора между вятъра и слънцето, кой

ще свали палтото на пътника. Вятърът духал силно и повалил пътника на земята. Но палтото не било свалено. Сънцето след това некнало. Пътникът се стоплил, свалил палтото си и благословил слънцето.

Който си отмъщава, носи отровна змия на гърдите си, която го хане и троби. Като ученици ходехме да копаем лозе на едно държавно стопанство през трудовата седмица. Един намери едно малко змийче и скришом го поставил в джоба на сакото на свой другар. Сега всички наблюдавахме подоко какво ще стане. След известно време другарят ни бръкна в джоба и като напина змията, пребледня. Изгледа всички ни с укор. Всъщност ние се засрамихме, защото не го предупредихме. Той цял изтръпна, защото видя, че има змия в джоба си. Колко е по-зле, ако тя е на гърдите. Ето това е отмъщението.

Вижте драма са скарани. Кой ще победи? Онзи, с омраза в сърцето, е вече победен. Който има любов, е победител и то над трима: над себе си, над противника си и над саманата. Любовта не е плод на слабост, а на сила. Тя не се дължи на страх, а на любов към истината.

7. Не си отмъщавайте. Учете се от Бога. Ето той е благ и към враговете си. Затова дава слънцето Си на злите и добрите и дарява с дъжд праведните и неправедните. Още по-добре се учим от примера на Господ Иисус. Когато Го арестуваха, Той отказал да се съпротивлява, въпреки че имаше на разположение 12 легиона ангели. А от кръста при неописуеми мъки се молеше за Своите врагове и убийци.

Любовта не търси човек, който да отговаря със същата любов. Не пита дали човек е достоен за нея. Тя търси този, който се нуждае от нея. А именно пълните с омраза човеци най-вече се нуждаят от любов, както болните от здраве. За това Божиите чада имат сили да благославят онези, които ги кълнат и отговарят с добро на зло. Те се стараят да бъдат учтиви и любезнни към всички. Желаят доброто и за враговете в сърцето си и се молят на Бога за тях. Какво от това, че някои ги считат за глупци? Важно е да угодят на Бога. Това е важна разлика между християнството и останалите религии – то учи на любов към враговете.

За човек, който не познава Божия Дух, сумите на апостола остават непонятни. Той не може да си представи как така ще може да отговаря на омразата с лобов. Обаче, който живее в близко общение с Господ Иисус, това е нещо напълно нормално. Много е сладка победата на лобовта.

В Африка живели някъде двама негри, върли врагове. Постоянно се стараели да си напакостят. Един ден единият от тях намерил малката дъщеря на врага си в гората да събира гъби. Той използвал момента и с брадвата си отсякъл двете ѝ ръце и ѝ казал: “Иди и кажи на баща си, че аз съм си отмъстил”. Детето се връща без ръце. С голяма мъка спасили живота му. Но баща му разбра, че за него няма повече живот на село и се преселил със семейството си в града. Там те се запознали с християни, започнали да посещават църква и приели Господ Иисус за свой Спасител.

Минали години. Момичето станало жена. Тя не могла да се омъжи, но водила богоугоден живот. Веднъж на вратата ѝ похлопал просяк. Със slab глас той помолил да му се даде нещо за ядене, защото бил много гладен. Тя веднага познала, че това е онзи, който отсякъл ръцете ѝ. Но го приела в дома си и го нахранила. След това тя разгърнала дрехата си, открила отсечените си ръце и го попитала дали той я познава. Просякът започнал горчично да плаче. Молил я за прошка. Тя му казала, че му прощава и завършила с сумите: “Тогава ти си отмъсти. Сега аз си отмъщавам...”.

Не си отмъщавайте. Злобата продължава да цари по земята. Но и борбата на лобовта против нея не престава. Блажени са тези, които застанат под чистото Христово знаме на лобовта и продължават войната против злото, въоръжени с бойните средства на лобовта.

Шумен, 7 ноември 1971г.

Христос – ябълката на раздора

“И така възникна раздор между народа за Него.”

Йоан 7:43

Много велики човеци е виждала земята. Те са възбуджали повече или по-малко интерес. Но никой така дълбоко не е вълнувал цялото човечество, както Иисус Христос.

Празникът, който се споменава тук – шатороразпъването, бил предимно посветен на земеделието. Давал се израз на благодарност към Бога за изобилието на полските култури. Народът участвал радостно. Живеели в шатри, които напомняли преминаването на пустинята. Пред олтара ставало и принасянето на възлиянията. Освен вино за Бога се жертвала и вода. Свещеникът черпал вода със златен съг от Силоамския извор в храма и вдигал високо съда, който отнасял при радостното ликуване на народа пред олтара и изливал там водата. С това той изказвал не само благодарност, но и молба към Бога за по-нататъшни валежи.

И в този момент Иисус Христос застанал сред множеството и извикал с мощн глас: “Ако е някой жаден, нека да доиде при Мен и да пие”. Той посочил, че водата символизира Светия Дух, Който ще стане извор на велика духовна сила за тези, които Го приемат. Сам Христос е водата на живота.

Появата на Иисус объркала народа. Понеже неговото задържане било вече известно на всички, учудването за тази смелост било всеобщо. Христос бил обявен извън закона. Как тогава Той смее още да проповядва и да изказва такива нечувани претенции? Естествено сред народа започнали да се появяват различни обяснения, които се превърнали в горещи спорове и караници.

1. Бог изпрати Своя единствен Син на земята. И с това вложи

един фермент, който непрестанно кара земните жители да вземат отношение към Него.

Една малка група прие Божия пратеник. И радост от небето изпълни сърцата им, въпреки че техният живот се превърна във верига от изпитания. Други Го приеха само отчасти. Съгласиха се с някои Негови съвящения, други отхвърлиха. Но въобще нямаха сили да приложат волята му в ежедневието си. Чуха думите му. видяха великите му дела. Разбраха, че Той е очакваният Месия. Но не станаха Негови ученици. Не всеки, който има добро мнение или се изказва ласкателно за Иисус, е Негов последовател.

Трети решително Го отхвърлиха. Не защото виждаха, че Той е криб. Но защото много добре разбраха, че е прав. И днес мнозина отхвърлят Библията, не защото са убедени, че е криба. Но се боят от това, че тя е твърде права. Книжниците и фарисеите и техните тесни привърженици, които Йоан нарича логии, обявиха война на живот и смърт против Спасителя. Колкото по-ярко Той манифестираше небесната Си слава и Божествено призвание, толкова по-ожесточено Го гонеха и нападаха те. Омраза, завист, ревност, властолюбие, надменност бяха техните импулси. Той не може, не бива да бъде Месия. По тази причина и кръвоожадният цар Ирод обяви война на живот и смърт против новородения Младенец от Витлеем.

Чудно ли е, че след време тази ненавист се изрази по други начини? В Йоан 10:20 се съобщава, че някои от Неговите врагове говорели: “Бъс има и е луд; защо Го слушате! Презремте Го?”. Чудно е наистина колко е нелогичен човек. Когато гладният търси да се нахрани, всички му съчувстват и го подпомагат. Но който търси да нахрани душата си, среща съпротива във форма на подигравки или даже гонение. Естествено имало и трезви гласове. Те Го защитавали. Логиката е винаги против Христовите врагове. Те посочвали делата на Христа и твърдели, че луд човек не може да върши такива велики чудеса. Всъщност всичко у Господ Иисус беше напълно ясно – и думите, и делата, и поведението. В човека има скрита ненавист към истината, която изобличава нашите деяния. Хората отричат Бога, защото делата им не са за пред Бога. Тази омраза към Христа минала като черна линия през хилядолетията и достига до нас и днес. Но колко са нещастни тези, които видят

ръка против Своя небесен Баща, против Спасителя, против този, Който умря и живее вечно за тях.

2. Трябва да ни бъде ясно, че появата на Господ Иисус беше не само голяма изненада и сензация, но и извор на раздори и разделение. Той Сам твърди, че не е дошъл да донесе мир, а разделение, гори нож. Като се яви влиянието на Иисус в семейството, веднага избухва противодействие от страна на тези, които още не Го приемат. Тази раздяла в мнението против Христа произвежда единение сред враговете му и общ фронт против истината. Така фарисеи и садукеи бяха големи идейни противници. Но когато се яви Иисус Христос, те се обединиха в борбата си против Него. Това е, защото тъмните сили се събуждат и бранят отчаяно своите застравени позиции. Когато мъдреците се явиха в Ерусалим и пумаха, къде е роденият Юдейски цар, тогава целият Ерусалим се смущи. Почна да сумти и да се пума объркано какво значи това? Какъв е този Цар? Защо Цар? Кой е Той? Къде е Той? Иска ли Той нещо от нас и пр. Най-неспокоен беше тиранинът Ирод.

Сред народа възникнали спорове, караници, раздори за Христа. Народът – тази нерешителна маса обикновено мълчи поради своята безпомощност, слабост, колебливост. Прилича на разлънявана от вятъра тръстика. Може днес да вика “Осанна!”, а утре да реве “Разпни Го!”. Народът много разисква, много разсъждава, но малко следва. Такива нерешителни личности човек би желал да хване за яката и силно да ги разтърси и попита, докога ще сте хроми между две мъдрувания? Докога ще останете във вашето нерешително състояние? Народът се боеше от огромното влияние и силата на враждебните към истината фарисеи и садукеи. Имало и много шпиони, които донасяли за всякаакво мнение, изказано в полза на Иисуса. На такива провинени било налагано тежкото наказание отълчване от синагогата, т.е. насилиствено уединение. А това малцина имали смелост да понесат.

В 34-та глава на книгата си пророк Йезекиил описва едно свое величествено видение. Божият дух го отвел на едно просторно поле, обсипано с безброй сухи човешки кости. Очевидно там станало някакво страхотно сражение, при което стотици хиляди намерили смъртта си. Като нямало кой да ги погребе, те ставали богата

плячка на хиени, чакали, лешояди и всякаакви зверове. Пълна тишина царяла. Какво може да се очаква от жалките останъци на тези мъртви тела? Но по Божие повеление пророкът започнал да проповядва на сухите кости. И внезапно тишината била нарушена. Всички кости се раздвижили. Всяка кост търсела съответната си, за да се съединят в своите скелети. Това произвело пукот, трясък, шум.

Така и сред народа настъпи живот. Едни обвиняваха Иисус, други Го защитаваха. Мнозина не одобряваха учението му. Как е възможно да бъдат блажени скърбящите, гладуващите, гонените? Блажени са пируващите, тълстите гърла, тези, които могат да наложат волята си, удрийки с юмрук по масата. Нима трябва да обичаме враговете си? Нали е разумно за зъб, челюст да изкъртим? За удар да нанесем десет удара? Колко бяха тези, които се оттеглиха, когато Христос поискава да понесат кръста си и със себеотричане да Го последват? Или щом трябва да ядем Неговата плът и прием Неговата кръв? Даже и близки Негови ученици не Го разбраха, оставиха Го и си отидоха. Но къде отидоха те? Всяко отдалечение от Христа е придвижване към гибел.

Други не можеха да одобрят поведението на Господ Иисус. Къде бе Неговата слава като небесен цар? Защо беше това странно смирение? Всички очакваха громка слава, шум и тръби на фанфари. А той заяви, че е дошъл не да му служуват, а Сам да служува и даже да даде живота Си за спасение. Не беше ли по-редно Той да вземе живота на другите, вместо да даде Своя живот? Нали великанието тържествуват, стъпвайки върху труповете на милиони земни жители? Защо отказа да дружи с големите на земята, а потърси приятелство с бедни, болни, прокажени, слепи, въобще – всеобщо презрени хора? Освен това, защо Неговото присъствие разкриваше човешкото настънение? Защо Той действаше като небесно огледало, в което се показваха явни и най-тайният ни грехове? Как да не бяга човек от Него?

Многозначително е, че никой не говори зло за Сократ, Аристотел, Платон, но легион са тези, които и днес хвърлят много кал върху Иисус Христос. Защо ли? Вие виждали ли сте някой да бие с тояга мъртво псе? Щом има тояга, има жив противник. Омразата

против Христа и Бога говори за това, че човек има пред себе си жив, опасен враг, при все че Го обявява лицимерно за мъртъв.

Трети бяха озадачени от целта на Исусовата дейност. Той призва Своите си да бъдат Божии синове и дъщери. За тези, които считат света за своя крайна цел, Исусовото намерение е непонятно, дори вредно. И Му обърнаха гръб. Други Го намразиха, мислейки, че Той отклонява човека от праяката Му задача. Но те не разбраха, че човек живее и работи истински тогава, когато счита земния живот за училище, в което се добиват небесни добродетели. Ето Петър беше много непостоянен. Даже в момент на слабост се отрече с клетва от своя Учител. Но Христос го превърна в канара, здрав стълб на църквата. Не така стана с предателя Юда. Той окончателно се провали. Такъв раздел е Иисус за всички земни жители. Едни се чувстват привлечени и се спасяват. Други биват отблъснати и погиват. За едни Спасителят е здравата канара, на която застават сред бурите на живота. За други Той е воденичен камък, който окачват на врата си, за да потънат безвъзвратно в морските дълбини.

3. Къде сме ние? Параходи, които прекосяват океаните, постоянно определят мястото, на което се намират. И ние, пътувайки по житейското море, трябва да знаем къде се намираме. Какво е отношението ни към Христа? Приемаме ли Го или Го отхвърляме?

Един млад мъж бил на кино и гледал прегледа, в който давали сцени от военни маневри и преминаване на големи групи войници. Изведенъж той станал и извикал със силен глас: “Това там съм аз!”. Колко е полезно когато четем Словото, да знаем, че то се отнася именно за нас и дълбоко ни засяга. Нека да помним, че не е възможно да угодим на всички хора. И щом и за нас стават спорове, да се радваме, защото и Христос беше ябълка на раздора.

Имаше време, наистина, когато апостолите мислеха, че като се яви Христос със Своето учение, велики дела и знамения, всички без изключение ще Го приемат и Спасителят само ще шества по земята като небесен Победител. Но животът скоро ги излекува от този нездрав блян. Историята ни учи, че най-жестоките гонения стават на религиозна почва. Но и най-великият героизъм се проявява

от тези, които са обладани от гореща любов към Божия Син.

Христос и днес среща вяра и неверие, любов и омраза, себеотдаване и студено равнодушие, приемане и отхвърляне.

Един богат земеделец забелязal голяма промяна в характера на сина си и започнал внимателно да го наблюдава. Скоро той открил, за свое огорчение, че синът му посещава църква и се моли на Бога в стаята си. И му заявил: "Такива неща аз не мога да търпя в дома си. Спри да ходиш на църква и да се молиш!". Младежът нищо не отговорил, но продължил новия си живот. Една вечер бащата решително казал на сина си: "Избери – или мен, или Бога. Помисли си тази нощ. Иначе ще трябва да напуснеш дома ми".

На сутринта синът, който прекарал нощта в молитва, бледен, но решителен отговорил: "Tamko, не мога да направя нищо против моята съвест!". "Тогава махни се от дома ми и то веднага!". Майката стояла дълбоко наскърбена, но безсилна. "Tamko," – казал синът – "позволи ми, преди да напусна нашия дом, да се помоля за последен път." И коленичил пред родителите си. В молитвата си той казал на Бога, че не скърби за себе си, защото знае, че Бог, небесният Баща е навсякъде и ще го ръководи и пази. Но скърби за родителите си, които без вяра са истински сираци и нещастници. И той ги предал на грижата на Бога. Майката била обляна в сълзи. Бащата също така се просълзил. Той прегърнал сина си и му казал: "Остани, синко, при нас!" Скоро и бащата започнал да пригружава сина си в църква и тогава цялото семейство коленичели да се молят на Бога за всеобща най-голяма радост и благословение.

Паскал казва: Земните неща трябва най-напред да разберем, за да ги обикнем. Небесните неща, обаче, трябва най-напред да обикнем, за да ги разберем. Хората не обичат Бога, затова не Го разбират и не Го познават. Нека молим Небесния Баща да излее в сърцата ни Своята любов чрез Светия Дух, за да Го познаем по-пълно и откривайки волята му, да я вършим с цяло сърце.

Шумен, 12 март 1972г.

Истината, която освобождава

“Ако пребъдвате в Моето учение наистина сте Мои ученици. И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни.”

Йоан 8:31,32

Моментът бил величествен, когато Господ Исус проповядвал в храма – този Негов Бащин дом. Пред портата на храма имало голям грамаден светилника, които пръскали светлина далеч из целия град. Исус застанал между тези светилиници и заяви с небесна власт: Аз съм светлината на света! Не е чудно, че мнозина повярвали в Него. Тази група от новоповярвали останала за по-задълбочено разяснение на Неговото учение.

На хората Господ заяил, че всички трябва да познаят истината, която да ги направи свободни. Това силно изненадало повярвалите. Та ние не сме били никога роби! Как така твърдиш, че трябва да бъдем освободени? В отговор на това Господ Исус се впуска по-задълбочено в разясняване на истината и свободата, както и на тяхната дълбока връзка.

Истина, истина, истина! Три пъти се споменава тази дума в нашите малко на брой редове. Колко важно нещо е тя! Каква власт има над нас думата истина! Чешкият реформатор Ян Хус оставя следното завещание: “Търси истината, слушай истината, научвай истината, обичай истината, говори истината, пази истината, защищавай истината до смърт”. Не е чудно, че той бил изгорен жив!

1. Има абсолютна истина. Ние се нуждаем от нея. Иначе не можем да знаем каква е целта на живота ни и накъде отиваме. Владимир Илич Ленин твърди: “Да познаеш обективната истина, т.е. човешката истина, значи така или иначе да признаеш абсолютната истина”. Един мислител прибавя: “Да споменем истината е лесно. Да знаем истината е чудесно. Да говорим

истината е трудно. Да познаем истината е славно”. Истината не шуми. Не се нуждае от пропаганда. Не се крие. Тя е неделима от чистата съвест.

Карл Маркс пише: “Истината е също така скромна, както и светлината”. А Максим Горки твърди: “Неоспоримата истина не се нуждае от никакви украсения. Тя е проста”. В едно училище за глухонеми учителят попитал: “Що е истина?” Един от учениците начертал права линия. Учителят отново попитал: “Що е лъжа?”. Ученникът начертал изкривена линия.

Нашите мнения са различни като часовниците. Всеки си мисли, че е прав, смятайки своя часовник за точен. Но над всички има един астрономичен часовник. По него всички сverяваме часовниците си. Това е абсолютната истина. Тя не се нагажда към нас. Ние трябва да се нагодим към нея.

Често истината е неприятна. Даже гонена и мразена. Някой е казал: “Когато говориш истината, гомви се да бягаш!”. Истината боде особено виновния. Истината е факла. Не е чудно, че може да опърли някоя брада. Истината може да бъде мачдана, но не може да се смаже. Може да бъде гонена, но не може да бъде изгонена. Това много добре разбраха римските императори в опитите си да смажат младото християнство. Истината може да търпи укори, да я наричат лъжа и измама. Но тя може да чака. Времето е на нейна страна. В края винаги изплува като масло на повърхността на водата.

Истината трябва да се търси. Историята на човечеството е търсене на истината. Тук се крие и неговият възход. Нищо велико не идва без търсене. “Търсете и ще намерите” – ни увещава Исус. И когато Той говори за истината, не мисли за някоя мъртвба, студена истина. Той има пред вид жива, животрептяща истина, която засяга нашия цялостен бит, за която сме създадени, за която и от която живеем. Тук имаме отговори на въпросите: кога сме ние, защо живеем, кой е Бог, що е вечност и др.

“Истината е познание на обективната действителност” – ни казват някои. Но в Божието Слово имаме нещо повече. Имаме познание на действителност, която стои над нас и дълбоко в нас, която е част от нашето битие и същност. Тази истина се приема

не само от разума, но и от сърцето и главно от него. Срещаме например някой човек и веднага получаваме убеждението, че той е добър, че можем да му се доверим. Това ни казва сърцето, въпреки че нямаме достатъчно доказателства за разума.

“Винаги, когато се стремите към истината, вие се стремите към Бога“ – ни казва Махатма Ганди. Езическите религии доказват, че човечеството се стреми към тази стояща над него истина. Но те доказват още и това, че не е възможно с наши собствени сили да я намерим. В един езически храм е поставена статуя на богинята на истината. Лицето ѝ е закрито с покривало и никой смъртен няма право да го снеме. Тя самата трябва да се открие.

Християнството притежава истината. То предлага открытията на истина. Ние я търсим и намираме, защото ни се предлага открытия в лицето на Господ Иисус Христос, който казва: “Аз съм истината”. И още: “Твоето слово е истина”. Бог сам премахва чрез Христос покривалото и пред нас се разкрива Този, който е пълен с благодат и истина.

2.”Ще познаете истината”. Мнозина се задоволяват само с търсене на истината. Но тук имаме нещо повече от търсене и намиране (познаване). Лесинг наистина предпочита да си остане търсач на истината, а не да я намери. Това звучи много научно и дълбоко философско. Но съдържа в себе си голямо нещастие. Вие сте загубили предмет и оставате вечно да го търсите. Та това е мъчително. Както би било мъчително за моряка вечно да се скита по бурните океани без да стигне до тихо пристанище у дома. Та това е жестоко наказание. Не, ние трябва да търсим, но и трябва да намираме. Иначе сме нещастници.

Иисус говори за нещо друго. “Ще познаете истината”. Това е повече от намиране. Повече от чуване на истината, повече от виждане на истината. Едно е да си запознат с някого, друго е да го познаваш, т.е. да познаваш характера му, склонностите му и т.н. Не се казва, че вие ще обикнете истината, вие ще я уважавате. Аз мога например да обичам хляба и да го обсипя с много цедувки. Мога да го уважавам и да го поставя в скъпа рамка на най-почетното място в дома си. Но това малко ще ме ползва. Аз трябва да го ям. Така вечно аз ще го познавам. Приемам го и той става плът от

плътта ми и кръв от кръвта ми. Ето това е познание на истината – вътрешното приемане, превъплъщението ѝ в моя живот.

Има нещо, което Бог извърши за нас. Той ни даде Сина Си и с това чрез Неговата жертвба – спасение и нов живот. Но има и нещо, което ние трябва да сторим: да се покаем и като приемем новорождението и Святия Дух, да пребъдваме в Него. Нашата връзка с Него да бъде постоянна. Това е наша задача. Така ние ще принасяме много плод. Така можем и ние да кажем като апостол Павел: “Живея, но не аз. Христос живее в мен.”. Това живо общение с Бога чрез Святия Дух е ярък израз на факта, че сме познали истината.

Ето нещо твърде трудно за изпълнение. Познанието на истината е противно на старата, грешна, човешка природа, защото изпитваме унижение и трябва да се смири като признаем, че досегашният ни живот е бил погрешен, крив и така да приемем Божията корекция. Борбата против стария човек с неговите досегашни прояви и криви навици не е лесна.

Даваме за пример големия враг на християнството Савел. Ето той лети като хала към Дамаск. От устата му лъха заплаха и ужас. Самият му дъх е унищожение на църквата. Единственото му желание е да унищожи тези заблудени, тези вредни рушители на стария рег. Със стремглава стихийност сега всички ще помете. Но пред портите на града внезапно небесна светлина го сваля от коня. Гордият воин се валя в калта и чува мощен глас: ”Савле, Савле, защо ме гониш?”. Савел трепери като лист. ”Кой си Ти, Господи; т.е. Господарю?”. ”Аз съм Иисус, Когото ти гониш”.

Какъв ужас. Страшни думи: ”Аз съм Иисус”. О, как ще ужасят те един ден враждебните на Бога човеци! Савел разбра, че животът му е крив, че трябва да приеме, да признае, да познае истината. И гордият владетел – сега сляп, воден от дявола души, – влиза в града, но не посрещнат с арка и много цветя, а с наведена глава, дълбоко съкрушен. Три дена и три нощи той не яде, не пие, не спи. Три денонощица трая тежката борба в душата му. Борба между измамата и истината. И истината победи. Савел се покая. Той разбра колко е грешен и колко тежко е заплатил Господ Иисус за неговите грехове на Голготския кръст.

3. И какво следва от познанието за истината? “Тя ще ви направи свободни”. Лъжата поробва. Измамата, фалигът имат свойството да превръщат хората в роби. Който не е Божие чадо, не е господар на себе си, а робува на жесток господар, на злото, на чашата, на комара, на разврата, на парата и пр. Лъжата обещава рай, пълен с блаженства, а дава пъкъл с мъчения. Обещава радости, а дава скърби. Предлага щастие, а дава срам. Залъгва със свобода, а дава робство. Оттук изва и страхът. Човек без Бога е страхлив, макар и да се перчи. Робът е винаги под страх, защото не знае каква ще бъде следващата преценка на капризния господар.

Какво е най-тежкото наказание за лъжеца? Не е това, че никой не му вярва. Все ще се намери човек, който да му повярва. Но наказанието е в това, че той вече никому не вярва. Който отстъпва от Божията воля, се самонаказва, защото реже клона, на който се намира.

Едва ли има дума, която така да е омайвала човечеството през вековете както думата “свобода”. Тя е вечен бляян, вечен коннез. Милиони са излизали на борба за свобода и са оставяли костите си по бойните полета.

Нашият Раковски изрече думите: “Свобода или смърт”. А от унгареца Петърофи е останала мисълта: “За любовта давам живота си. Но за свободата давам и любовта си.”. Бог е създал желязото и иска човек да бъде свободен. Шилер пише: “Човек е създаден свободен и е свободен, макар да се ражда в окови”. Човек и свободата са създадени един за друг и където има живот, има и устрем към свобода. А тя е с различни форми. Съществува телесна свобода за разлика от замворничеството. Познаваме лична свобода, противоположна на робството. Известна ни е политическата свобода за разлика от тиранията. Имаме свобода на мисълта, както и духовна свобода, свобода от зло и грех.

Както всичко добро, така и свободата има голям враг. Това са например парите. Те са желана и необходима ценност. Всеки работник е достоен за заплатата си. Но има фалшиви, подправени пари. Те са враг на истинските. Колко е неприятно, когато видиш, че имаш фалшив банкнота. “Как така са ме излъгали, та да ми дадат тази фалшив банкнота!”. Свободата също има враг. Това е фалшивата свобода. Тя е неин враг. Уж свобода, а всъщност тежко

робство. Фалшивата свобода е желанието да вършим каквото си искаме. Точно това Божието Слово нарича робуване на греха. Свободата не е в това да вършим каквото си искаме, а в това да правим каквото трябва.

Всеки кораб има палуба – широка площ в горния етаж на кораба. Там всички могат свободно да се разхождат и да разглеждат необятния морски простор. Но палубата е ограничена с преграда. Тя не позволява на пътниците да падат в морето. В същност това е ограничение на свободата, но колко е необходимо то! Да вземем за примера влака. Той е свободен, докато е в релсите. Ако реши да излезе от релсите и така да получи неограничена свобода, той катастрофира. Докато се движи в тесните рамки на релсите, влакът е свободен. Свободата е доброволно подчинение на висши закони, на царския закон на свободата. Така свободата освобождава от съмнение и страх, от колебание и неувереност, от невежество и мрак, от обществено мнение и мода. Дава сили за победа над греха и изкушенията.

Да си представим, че един генерал работи в канцеларията си. Влиза лице, което генералът вече познава. Затова не го поглежда, а още повече навежда главата си над книжата. Лицето не се смущава и със сладникав глас говори за една специална услуга, която очаква. За целта той предлага сума пари като “справедливо възнаграждение”. Генералът казва: “Махни се”. Лицето продължава да настоява и предлага по-голяма сума. Пак: “Махни се”. Онзи предлага съвсем голяма сума. Тогава генералът става, хваща своя гост за врата с думите: “Марш оттук. Ти започна да ставаш опасен”. Генералът чувства, че е към края на своето морално съпротивление и затова не чака повече, а безцеремонно изгонва изкусителя. Това е най-правилният начин за получаване на свобода – да изгоним похитителя или сами да побегнем, ако той е много силен.

Истината разкрива, че злото и грехът са безчестие и позор. И който прави грях е роб на греха. “Само онзи е свободен, чиято воля е Божията воля” – казва Енуктет. И когато се молим: “Да бъде волята Твоя”, ние всъщност се молим да бъдем свободни. Група туристи срециали един прост овчар в планината. Но той не бил глупав. Попитали го: “Ти какъв си?”. Искали да се пошегуват с него.

Той отговорил: „Аз съм цар“. Това развеселило туристите и те пак го запитали: „Наг кого заповядваш, щом си цар?“. Той отговорил: „Наг моите подчинени“. „А кога са твоите подчинени?“. „Това са моите наклонности“. Смехът престанал. Всички се замислили и признали, че този овчар бил наистина цар. Бог е свободен и иска всички да бъдем свободни. За това Той изпрати Своя Син, за да ни подари свободата.

Един турист почивал край една планинска река. Наслаждавал се да гледа как пъстървите се хвърлят във въздуха, за да хванат мушици. Изведнъж една пъстърва се хвърлила на такава голяма височина, че паднала на брега. Там тя започнала да се хвърля насам-натам в отчаяние. Туристът се смилил, хванал я и я хвърлил обратно във водата. Рибата е свободна, но само във водата. Свободата вън от нея е гибел. Христос ни връща от робството на греха към свободата на Своята истина.

Две момчета решили една вечер да си направят разходка с лодка по едно езеро. Наели лодката и започнали да гребат, но лодката не се отдалечавала от брега. След малко дошъл пазачът и отключил лодката от въжецето с което била привързана. Лодката се освободила и момчетата се понесли по езерото. Ключ за свободата има само Господ Исус и това е Божествената истина.

През време на война един войник бил ранен в главата. Куршумът останал някъде близо до очната кухина. Но войникът не се решавал да се подложи на операция, за да му извадят куршума. Така той живял 63 години. Едва тогава, по съвета на един лекар той се оперирал. Когато оздравял, заявил: „Колко бях глупав, че носих този метал толкова години! Все ми пречеше и много ми тежеше. Колко било хубаво и свободно без него!“. Който вкуси свободата, която Христос подарява, съжалява, че не е повярвал по-рано.

Христос освобождава само онзи, който позволява да бъде освободен. Той никому не напропва свободата. Въобще свободата се дава само на онзи, който я ценя и заслужава. Сега ние ще празнуваме 100 години от априлското въстание. В „Записки по българските въстания“ Захари Стоянов предава една много интересна сцена. Панагюрище е в развалини. Облаци от дим се разнасят навсякъде във въздуха. Бенковски, обкръжен от малък брой другари, наблюдава

тези печални руини. Изведнъж той казва: Аз свърших моята работа. Нека Европа да заповядга”. Той знаел много добрe, че за да се освободи от робство един народ, трябва да докаже, че обича и ценi свободата и е готов да даде най-скъпи жертви. Именно това доказателство дал тогава българският народ и не е чудно, че скоро след това ние бяхме свободни.

Големият реформатор Мартин Лутер пише: “Християнинът е свободен човек. Стou над всички неща. Не e подчинен никому. Християнинът e слуга на всички. Подчинен e на всекиго.”. Това не e противоречие. Свободният човек може в името на любовта да се откаже от свободата си. Голямата цел изисква голяма жертва.

Един богат земеделец имал много верен трудолюбив слуга. Спокойно му предоставял команда на целия си имот. Затова му плащал много добре. Едни ден той повикал слугата си: “Иване, аз нямам деца, а трябва да оставя имота си някому, който след смъртта ми да го спомени съвсем добре. Затова реших да те осиновя. Какво ще кажеш ти?” Иван коленичил, разплакан започнал да целува ръцете на господаря си. Иван е вече син на господаря си. Не получава никаква заплата. Ноnak работи и то с много по-върно устърдие. Той вече се храни на трапезата на господаря си. Спалнята му е до тази на господаря. Защо му е заплата? Та касата е на негово разположение. Той не е слуга, а господар.

Ето това направи с нас Господ Иисус. Той го даде да ни разкрие истината за Бога и Неговата любов към нас, Неговото решение да ни направи Божии чада. Така ние не сме вече слуги, а Божии чада, свободни наследници на Бога и сънаследници на Иисуса Христа. Какво чудно състояние! Каква велика свобода! Блажени сме, щом сме познали и приели тази небесна истина! Всичко това дълбоко ни смирява пред Божието величие, макар че искаме да бъдем големи, увещава ни да служим, вместо да заповядваме, да се отричаме от себе си, а не да се налагаме, да прощаваме, а не да си отмъщаваме, да любим, а не да мразим гори и тези, които ни гонят. Да разчитаме на Божията милост, а не на нашите собствени заслуги.

“Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни”.

Шумен, 14 март 1976г.

Искаме да видим Исус

*“Господине, искаме да видим Исус.”
Йоан 12:21*

Празникът Пасха привличал голямо множество гости от цяла Палестина, Египет, Мала Азия и дали от по-отдалечените местности. Повече от милион и половина гости се стичали от Ерусалим. Сред тях имало и гърци. Гръцката култура тогава доминирана навсякъде. Александър Велики я разпространил чак до Индия. А грамадната Римска империя приема съдържанието ѝ и я разнася до Англия. Големият римски оратор Цицерон, който е образец за най-изящен латински език, говорел върху с домашните си на гръцки.

Мъдреците били първите другородци, които потърсили Исус Христос. Тези гърци са вторите. Мъдреците намериха Господа в ясла, при най-голямо унижение. Гърците го срещат пред кръста. При най-дълбоко страдание. В момента, в който Исусовите сънародници търсят случай и начин да Го погубят, гърците се стараят да Го срещнат като велик Учител. Когато евреите затвориха сърцата си за Христовата истина, гърците дошли, за да Го вземат със себе си в Атина и да Му дадат там нов, неочекван простор за просветна дейност. И веднага изявяват целта си: “Искаме да видим Исус”. Какво благородно очакване за всяко сърце! Дошли отдалеч, те знаят, че само тогава са изминали далечен път, когато могат да видят Богочовека.

1. Зрението е пречуден Божи дар за човека. Около е най-съвършеното пречудно творение, което ние познаваме. Затова ние искрено съчувстваме на слепите. Една хубава картина, някой прекрасен пейзаж оставят незабравимо впечатление и обогатяват нашата душа. Наистина окото не се насища с гледане, но душата приема много храна чрез него. Говорим, че някой умрял с отворени очи, т.е. не можал да види това, за което най-вече кончеел.

Но има една още по-чудна способност. А тя е да виждаме със сърдечните си очи. Има хора със силно зрение. Има късогледи. Има и слепи. Същото е и със сърдечното зрение. Обаче съществува грамадна разлика. Телесно слепите съзнават големия си недостатък и страдат поради него. Не е така обаче с духовно късогледите и слепи хора. Такива обикновено застават на съдишки престоли и произволно дават мнения и присъди за неща, които не виждат и не им са познати, за които нямат никаква опитност. Горко на този, който не е съгласен с духовно слепия!

2. “Искаме да видим Иисуса.” С това се изразява един дълбок общочовешки копнеж. Тези думи могат да се изкажат само от празно лъбопитство. Но те могат да отразяват една вътрешна духовна потребност. Откъде иде това първо желание у человека да погърби Бога, да приеме Неговата любов и прощение? На какво се дължи устремът у человека към вечните истини, ние не можем да кажем точно. Но тук Светият Дух има главен дял, който е извор на Божията предварителна благодат. Виждаме, че тези гърци са имали висока култура, удивителна философия, прекрасна литература, недостигната и до днес поезия, вълшебно изкуство. Обаче видели, че им трябва нещо повече. И това ги тласнало към Спасителя.

Един художник нарисувал картина с много знаменателно съдържание. Иисус Христос посещава връх Олимп, където царували гръцките богове. При Неговата појава всички богове се разбягали панически. Само едно същество се прилепило към Него – Психея, т.е. човешката душа. А тя е, по признание на Августин Блажени, по природа християнка. В Христа има нещо велико, което притегля душата – както морето привлича всичките земни води към себе си, както магнитът привлича желязото и слънцето – земята и както пролетният вятър развигор извлича от замръзналата почва времеция там живот.

Някои превеждат нашия текст така: “Господине, искаме да се запознаем с Иисус”. Така се изявява не само едно обикновено желание да видят Господа Иисуса, но и да говорят с Него, да влязат в близко общение със Спасителя, да живеят с Него. Защото езическите богове са студени. Те враждуват помежду си, завиждат си, стараят се да си накостят. Първата стъпка е да чуят за Христа. Втората

е да Го видят. Третата е да се запознаят отблизо с Него. Четвъртата е да го приемат в сърцата си.

3. В тези думи, изказани от гърците, можем да поставим съдържанието на нашите богослужения. Ето и главната задача на проповедта – да представи пред богоизпитите Господа Иисус Христос. Един млад студент по богословие държал поредица сказки върху различните религиозни теории. Но веднъж намерил бележка, поставена на амвона, която гласяла: “Господине, искаме да видим Иисус”. И той разбра. Това е главният копнеж на всяка човешка душа. Ако гърците можеха да го удовлетворят другаде, не биха дошли чак в Ерусалим, за да търсят Иисус. И днес ние не търсим в Господ Иисус това, което бихме намерили другаде, например на улицата, в киното, театъра, по стадионите, където трябва много слама да се вършее, за да се намери някое зрянце.

Щом Христос ми заговори, ние чуваме, че гласът му изва до нас някак си от нашата собствена вътрешност, от душата ни. Той се съюзява с нашата съвест и така ни говори. Ето защо не ни е възможно да му възразяваме. Истината е необорима. Като ни говори за любов, разбираме, че Той е въполнение на любовта. Когато ни говори за Отец, ни става ясно, че Той е едно с Отец. Когато ни предлага спасение, ние вече знаем, че съдбата ни е напълно в Неговите ръце и Той единствен е нашият Спасител. И тогава става нещо странно. Ние започваме да се презирате, да се отвращаваме сами от себе си, да се срамуваме от делата си, от миналото си. Простираме ръце към чистотата.

Великият Паскал пише: “Познание на Бога без познание на падението ни, предизвиква у нас гордост. Познанието на нашето падение, без познание на Бога, предизвиква отчаяние. Познанието на Христа е средината между тези две, защото в това познание намираме и Бога, и нашето падение”.

Така разбойникът на кръста видя Христос, позна Го и отмина блажен във вечността. Римският капитан под кръста извика: “Този беше наистина Божи Син”. Той също така разбра величието на Господа Иисуса. Даже предателят Юда извика със сърдечна горест: “Съгреших, защото предадох невинна кръв”.

При Господ Иисус изваха болни и получаваха здраве. Наранени души

намираха изцеление. Животът дойде, макар че беше поставен в гроб. Любовта дойде и остана, при все че беше окована, окървавена. Тя си остава любов. Бог е на свeta и си остава Бог, въпреки греха и враждата на човечите. Това е така, защото сред човечеството се издига кръстът на Господ Иисус. Ето тронът, от който Той управлява и привлича всички към Себе Си.

4. Целта на Божието възпитание чрез изпитания е да видим Иисус. Колко пъти едно неприятно преживяване, някакво досадно страдание ни отваря очите и виждаме неща, които досега са оставали скрити за нас!

Единственият син в семейството починал. Скръбта на родителите била неизмерима. За 40-я ден проповедникът бил поканен от бащата да посети гроба, където щели да бъдат само те гвамата. Отивайки към гробищата, проповедникът се молел за мъдрост и та��ива думи, които биха били най-полезни за нараненото сърце на бащата. Дълго време стояли до пресния гроб гвамата. Тогава бащата започнал да говори тихо колко голяма била Неговата любов. Проповедникът запитал: “За Вашия син ли става дума?”. “Не” – казал бащата – “касae се за Бога. Сега аз разбирам колко голяма е била Божията любов, щом Той пожертвва Своя единствен Син за нас...”. Ето тази голяма скъпна загуба отвори душата на бащата да надникне в Божието сърце и разбере как се е обливало То в кръв, когато Неговият Син е страдал заради нас на Голготския кръст.

5. Нека изпитаме себе си. Кое е това, което търсим? Какво искаме да видим? Именно това определя нашия характер, нашата съдба. Орелът-лешояд търси да намери някъде леш, за да се нахрани. Ястребът търси някоя беззащитна птица, за да я разкъса. Пчелата търси красиви цветове, за да всмучи техния нектар. Лекарят търси подходящо място за изграждане на санаториум. Генералът търси подходящо място за сражения. Каква е целта на нашия живот?

При всяко действие има една главна цел, което е Венецът над всичко. Останалото е повече или по-малко само допълнение, украса на главната цел. Венецът на посещението на тези гърци беше да видят Иисус. Ако не бяха Го видели, ако не бяха се запознали с Него, напразно щеше да бъде посещението им в Ерусалим. Именно това трябва да бъде и главната цел на нашето посещение на Божия дом.

Всъщност това е смисълът на живота ни – да видим, да опознаем Господа Иисуса и да му служим с цялото си сърце. И ако така разбираме изпитанията, през които преминаваме, нека да ги приветстваме като добре дошли, защото те се превръщат за нас в стъпала, по които се изкачваме към Господа Иисуса Христос. Нека да приемем с благодарност и Неговите увещания, наказания. Те имат славна вечна цел. И голямо нещастие е да забравим тази вечна цел в живота си.

Коя е целта в нашия живот? Христос ли? Когато се запознаем с Иисуса, нещо в нас се събаря, но и се изгражда нещо ново. Така, когато ученикът Петър се отрече от Господа Иисуса и срещна погледа на Учителя, нещо се събори в душата му. Но от тези развалини Бог изгради новия, смел и жив свидетел и мъченик апостол Петър.

Двама мисионери пътували преди години в централна Африка. Те проповядвали от село на село. Големи множества се събирали, за да ги чуят. В едно голямо село се събрали необикновено много негри. Мисионерите започнали да се страхуват за живота си, защото негрите просто се притискали о тях. Но един негър ги запитал, кой от двамата е Христос. Те били чули, че Христос ще дойде. И сега не знаели кой от двамата е наистина Христос ... Каква отговорност, каква велика задача за нас. Мнозина от нашите близки не познават Светото Писание. Малко знаят за Господа Иисуса. Но те познават теб и мен. И от нас могат да си направят заключение за Господа Иисуса. Какво ще си представят те, като наблюдават нашия живот?

Рано или късно ние ще видим Господа Иисуса Христос. Ако се запознаем с Него тук на земята, ние ще Го приемем като Спасител. Ако не, тогава ще Го видим при последния съд като Съдия. Ето защо нека да отворим сърцата си, всички пори на нашия бит и живеем с Него и за Него. Да Го приемем с радост и послушание.

Шумен, 12 декември 1971г.

Духът на истината

“Духът на истината ще ви упътва към всяка истина.”

Йоан 16:13

Велика привилегия за нас е способността да мислим. Животното само чувства. Човек мисли. Може да спира мисълта си на различни предмети, да ги разглежда, да ги изучава основно. Но най-великият обект, на който той може да спре вниманието си, е Бог. Всеки друг съдържа нещо земно, животинско. Тук ние се издигаме на най-висока плоскост и се удивляваме както на обекта, който разглеждаме, така и на нашата възможност да се спирате на Него. Така намираме и себе си.

Исус отива при Отца си. Оставя група изплашени, слаби ученици, мразени от света, оставени от домашните си. Но е спокоен, защото ги предава в добри ръце. Иде Утешителят, Придружителят. И сега Исус ни представя Неговата същност и главна служба.

Той е Духът на истината. Той разкрива истинското състояние на Своите, както лекар констатира болестта на пациентта и дава лек за нуждите му. Когато в малка стая има много хора, въздухът става тежък и дишането е затруднено. Но щом се отворят прозорци и врати, нов, свеж въздух нахлува и нов живот залива присъствящите. Така и Светият Дух влива нов живот за тези, които след като са чезнали под идото на греха, отварят сърцата си за Него.

Платон пише: “Ако Бог приеме човешки образ, ще трябва да вземе за облекло светлината, а за душа – истината.” Бог и истина – това са две величия, които човечеството през всички времена най-вече е почитало и от които най-много се е бояло. Истината е нещо дадено. Ние не я създаваме, а само я търсим, за да я намерим. Така Колумб не създава новия материк, а само го откри и посочи на тогавашния свет. Тя не е само това, което е, но и което трябва да

бъде. Затова ние сме длъжни не да нагаждаме истината към себе си, но себе си да нагодим към истината. В 37-и псалом се казва: Упновай на Бога, насеявай земята и се храни с истината. Истинската храна за душата не е хлябът, а истината. Да почиташ истината е мъдрост. Това е задача на науката. Да лъбиши истината е добродетел. Това е привилегия на вярата. Любовта към истината не се дели от любовта към Бога. Който познава истината, познава и Бога, защото Бог е истина.

Истината е и характерно качество. Тя е готовност да говорим правото, да бъдем искрени и честни, въпреки че това може да е в ущърб на материалните ни интереси. Някои обичат повече народа си, отколкото истината, и от любов към него жертвват нещо от истината. Това са хора шовинисти. Други обичат дома си повече от истината и жертвват нещо от истината от любов към дома си. Това са хора тесногръди. Други обичат църквата си повече от истината и са готови да окастрят истината от любов към църквата си. Това са хора фанатизи.

Святыят Дух, като Дух на истината, действа обективно, вън от нас. И Го зовем: Божи Дух, Самия Бог, Духа на Отца, Духа на Христа, Святыя Дух. Той се проявява и субективно, като действа вътре в нас, и Го зовем: Дух на истината, Дух на мъдростта, Дух на откровението, Дух на силата, Дух на любовта, Дух на осиновлението, Дух на молитвата, Дух на освещението, Дух на живота, Дух на кромостта, Дух на славата и пр.

Трагедията на човечеството е, че то повече обича лъжата от истината. Тя е огледало. Някои се страхуват да погледнат в него, за да не узнаят колко са грозни или слаби. Има страдащи, които не искат да отидат при лекар, за да не чуят от устата му истината за своето страдание. Колко много заблуди има в езичеството, във въкостененото юдейство, мюхамеданство и пр.

Платон е казал: “Когато говориш истината, готови се да бягаши.” При някои шумни процеси се случва някой много важен свидетел да бъде убит малко преди процеса. Защо ли? Много по-лесно е да удариш истината в лицето, отколкото да я гледаш в очите.

Но Той, като Дух на истината, е враг на всяка измама и лъжа. Там, където Той се яви, лъжата трябва да бяга, както бухалите

пред изгряващото слънце. Той воюва като смел войник против измамата. Не толкова против чистата лъжа – нея никой не я приема. Но опасна е тази истина, към която са прибавени няколко канди лъжи. Чиста отрова кой би взел? Всеки се отвращава от нея. Но, когато се постави отровата в торта, пасма или вкусна гозба, резултатите са катастрофални. Истината е като запалена факла. Тя може да поизгори брадата на някой невнимателен запалянко. Като сторим неправда и се оправдаваме и защищаваме, ние умножаваме нашата вина. Когато я изповядаме и просим прошка, я заличаваме.

Той ще ви води. Иисус знаеше, че ние сме склонни да се заблуждаваме и затова се нуждаем от водител. И при най-добра воля, лесно подчертаваме само някоя страна на истината и изпадаме в едностраничност. Той ни води. Не само ни показва пътя отдалеч, но и ни пригражда през цялото ни земно пътуване. С това ние сме сигурни, че няма да събъркаме пътя и да се отбием в страни.

Преди няколко години посетих Дрезденската картина галерия, когато гостуваше в София. Наблюдавах прекрасните картини – плод на необикновен човешки гений. Но ми липсваше нещо лице, за да ми ги обясни. Така и духовните истини трябва да ни бъдат обяснявани. Това прави Той Водителят.

Истината е, казва великият Спържън, като един величествен дворец. Ние заставаме пред него и се удивляваме на неговата красота, на феериите, които се излъчват от него. Стоим пред входната врата изцяло в състояние на дълбока затрогнатост. Но ето Святият Дух се приближава при нас и ни кани да влезем вътре, като Той ни води навсякъде из просторните зали на този небесен дворец и ни ги обяснява.

Той ни посочва Бог Отец. Ние Го разбираме не само като Творец и Вседържител на Вселената, но и като нежен и любящ Баща, Който ни люби и търси нашето истинско добро.

Той ни представя истината за Господ Иисус Христос. Него прославя Той на земята. Виждаме Го като Божия Син и Спасител, Който умря за греховете ни и възкръсна за оправдането ни. За тези, които не са водени от Духа, има много измамни представи за Иисус. Според тях Той бил само учител, народен водач, филантроп, социалист, измамник, велзевул и пр. Но истинският лик на Господа прави и

Възможността да страдаме за Него като свещена привилегия и редка чест. Той е истинската светлина, която осветява всеки човек, който е на тази земя. Неговото царство ние очакваме да дойде от облаците с голяма сила и слава.

За Себе Си Святыят Дух не говори. Той предпочита да остане в сянка. Но Той е толкова близо до нас, че не можем да Го възприемем пряко. Така и малкото дете в утробата на майка си твърде малко знае за нея.

Той ни разкрива и истината за самите нас. Знаем, че без Него нищо не можем да сторим. Но като приемем Неговия небесен дар, новото сърце, ние сме изпълнени с радостната надежда за Вечния живот. С Неговата сила побеждаваме всеки грех и злостно изкушение. Като ни води във всяка истина, Той иска да имаме не само някакво повърхностно познание, но и да се задълбочим в същността на истината. И от по-лесни истини да преминем към по-трудно разбираеми, които се намират в дълбините на духовния живот. Учените ни казват, че тежките и скъпи метали се намират към ядрото на земята. Така и в духовния живот, ценните бисери се намират в дълбините и се иска повече усилия, за да се открият.

Духът водеше апостолите. Даваше им езици, за да говорят. Водеше перото им, за да пишат. Даваше им слово, за да наставляват. Ето и нашият път!

Как ни води духът? Мнозина мислят, че Святыят Дух води Своите само при извънредни и съдбоносни решения. При обикновените ежедневни опитности Неговата намеса не била нужна. Нищо подобно. Той се меси и ни води при всички случаи и на събото всекидневие.

Той ни води чрез нашите ежедневни опитности. Когато затвори някоя врата пред нас, ние търсим да видим коя друга е оставена отворена. През миналия век Джон Флетчър бил известен проповедник. Отначало той не искал да стане такъв и се готвел да замине за далечна страна. Но на заранта, когато трябвало да замине, слугинята по невнимание изляла гореща вода върху колената му. И той трябвало да се лекува известно време. Пропуснал паракхода, за който си бил купил и билет. Но след време чул, че корабът потънал. И разбрал защо Бог излял горещата вода върху нозете му. И се предал напълно на Небесния Отец, Комуто останал верен служител до гроб.

В молитва ние приемаме по чуден начин доказателство за Божието ръководство. Този вътрешен невидим контакт с Бога изпълва душата с дълбоката увереност, че сме под Неговото пряко ръководство, макар и да не виждаме ръката му.

Щом четем Словото, също така приемаме указания за водителството на Духа. Колко пъти при усърдно четене или приемаме някоя мисъл от Словото като указател за Божията воля, или получаваме внушение за правилното разрешение на трънливия въпрос, който ни смущава! ...

Има още един особен начин, по който Бог ни посочва волята си. Това е страданието. То е особено богат източник на смирение, при което приемаме чувствителност за небесното ръководство. Затова благословени са страданията, които приемаме от Бога. Блажени са тези, които страдат без роптане, защото знаят, че когото Бог наказва, него Той лоби и третира като Свой, а не като чужд син.

През 1912 г. в Атлантическия океан потъна огромният тогава параход, носещ богохулното име “Титаник”. 1500 души намериха смъртта си при тази незапомнена за онова време морска катастрофа. Капитанът на посочения параход имал пред себе си важен инструмент – термопил, който бил много чувствителен към понижение на температурата и показвал наближаването на ледената планина. Но той не обрнал внимание на предупреждението на инструмента и твърдял, че параходът му може да стане на две, но не и да потъне. Бог е поставил във всеки човек такъв термопил – инструмент, който ни предупреждава за злато, което се старае да се въмъкне в душите ни. Това е съвестта, този Божи монограм у нас. Нека се вслушаме в неговите увещания като знаем, че гласът на съвестта е глас Божи.

Святият Дух се осърбява, когато Го третираме като лъжец, щом не вземаме Неговите увещания достатъчно сериозно, когато не му вярваме и когато отговаряме на желанието му да ни води със съмнение или неверие. Но Той се много радва, когато напълно му се доверим. Отворете сърцата си за Неговото влияние и следвайте винаги Духа на истината, когато му води.

Шумен, 13 юни 1971г.

Първите християнски мисионери

“И (Павел и Варнава) утвърждаваха душите на учениците, като ги уверяваха да постоянстват във вярата, и ги учеха, че през много скърби трябва да влезем в Божието царство.

Деянията на Апостолите 14:22

Първите християнски мисионери! В ушите кънти Христовото поръчение: “Идете и създавайте ученици измежду всички народи...” (Матеи 28:19). И тръгнаха. Пътят им не е тържествено шествие, приятна разходка. Както днес, така и тогава те минаваха по мрачната сянка ...

1. Ето ги в Листра. Един град в римската малоазиатска провинция Ликаония. Тук се родил и израснал Тимотей – духовното лобито чедо на апостол Павел. Както във всеки ориенталски град тогава, така и в Листра имало площа при градската порта. Там се разполагал пазарът. Съдопроизводството се извършвало там. Надвечер гражданите идвали тук да разговарят и да научават последните новини. Всеки новодошъл тук разказвал каквото знаел.

Новодошлият мисионери Павел и Варнава смело започнали да благовестят спасението чрез Господа Иисуса. Скоро се събрали многогодна група слушатели. Между тях бил и един куц мъж. Той бил недъгав по раждение и никога не бил стъпвал на нозете си. Когато апостол Павел говорел за Господа Иисуса, за Неговото чудно учение, велики дела над болни и страдащи, очите на нещастника заблестели в радостно предуслышане. Предчувстващ, че и с него ще стане нещо велико. И апостолът разбрал това. Внезапно прекъснал словото си и се обърнал към куция със смелите думи: “Стани прав на нозете си!” И куцият се изправил. Нещо повече – той скочил и започнал да ходи.

Това направило поразително впечатление на всички. Такова чудо можело да бъде извършено само от богове. И ето обяснението: “Боговете, оприличени на човеци, са дошли между нас. Еламе да ги почетем. Нека да им принесем жертвба”. Това говорел народът на ликаонски, което апостолите не разбирали. Но когато Юпитеровият жрец дошъл с юници, обкичени с венци, те разбрали намерението им. Възможността да бъдат обожавани като езически божества, ги изпълвала с ужас и отвращение. С най-големи усилия те обяснявали на народа, че са обикновени хора, но носят спасение и блага вест от истинския Бог. Едвам успели да спрат множеството от желанието да принесат жертвба.

2. Наградата на света. Настойчивият отказ да приемат божествени почести дълбоко разочаровал множеството. Тълпата е като геме, опасно е да ѝ отнемеш някоя лъбима играчка. Но станало и нещо друго. От градовете Антиохия и Икония пристигнали изпълнени с омраза лодки. Тези неспокойни врагове на истината не могли да търпят да гледат как човешки души се спасяват и намират мир в Господа Иисуса. Като змии се пръснали те сред гражданите и ги насищвали против мисионерите: “Пазете се от тях. Те са опасни хора. Шарлатани и магьосници. Ако още ги търпите, сигурно бог Юпитер ще ви накаже. Колкото по-скоро ги ликвидирате, толкова по-добре за вас...”.

Внезапно настроението се променило. Гласовете на възхищение се сменили със злобни викове: “Долу!..” Венците изчезнали и се появили камъни. И докато се разбере що става, град от камъни връхлетели към Павел, който паднал полумъртъв на земята. Няколко здрави мъже го извлекли на вън от градската стена и го захвърлили като умряло животно.

Каква страшна истина! Благоволението на човеците е крамкотрайно. Днес викам “осанна”, утре ревам “разпни Го”. Като махало, като лолка бързо преминават от една крайност в друга. Тези, които считаха Павла за повече от човек, сега смятаха, че не е достоен да живее. За едно велико благодеяние апостолът беше грозно наказан. И Господ Иисус казва: “Много добри дела сторих между вас. За кое от тях хвърляте камъни против Мен?”.

Какво ли си е мислел апостолът, когато падаха камъните върху

него? Дали си спомни обещанието, че ще трябва много да страда за Името Исусово? Дали не си спомни за мъченика Стефан, чието убиване с камъни сам той одобряваше?

3. Скръбта на Вървящите от Листра. Тя беше неописуема. През нощта някои от тях, въпреки грозящата ги опасност и те да бъдат убити с камъни, излезли и обиколили смазания от бой апостол Павел, предполагайки, че е мъртъв, за да го погребат. Там бил Варнава и семейството на младежка Тимотей. видът на апостола вместо да уплаши младежа, му вдъхнала смелост и той да бъде готов да страда за Господа Исуса, както апостолът. Изведнъж апостол Павел дошъл на себе си и станал прав. Братята го подкрепляли и така отново влязъл в града. Сега обаче никой ня мал смелостта отново да го замерва с камъни. Очевидно жестоката им постъпка не направила враговете на истината по-щастливи. А апостолът имал право да каже: “Аз съм като на умиране, но ето живея.” (2 Коринтияни 6:9).

4. Мисионерите продължават трескавата си работа. Никой не се сети да изпрати пострадалия апостол в някоя почивна станция. Напротив, пригружен от Верния Варнава, той обиколи църквите, за да утешава и утвърждава членовете им.

Страшният побой в Листра попрече църквите. Мнозина били разколебани. Задавали си въпроса: Защо допусна Бог такова страшно изпитание? Изцелението било редно. Но защо е този страшен край? Нали се молим на Бога? Къде беше Той, когато биеха Павел? Нима не можеше да спре жестоките побойници? Къде е Неговата правда? Нали Сам обеща, че ще бъде със Своите винаги? Нима не беше възможно да пусне огън от небето, за да порази злосторниците?

Става нещо чудно. Един вид “Битият здравия носи”. Вместо църквите да насырчат Павел, Павел насырчава църквите. Вместо да бъде утешен, сам утешава. Страданието е необходимо за духовния живот. То доказва, че Божието чедо като жива риба може да плува и срещу течението на реката. И каква чудна печалба имаше апостолът: Той спечели духовното си чедо Тимотей, на което спокойно можеше да повери църквите и тяхното ръководство след смъртта си.

5. Нека да се спрем върху нашата централна мисъл: “През много скърби трябва да влезем в Божието царство.” С това апостолът

не се оплаква, а по-скоро хвърля светлина върху едно явление, което озадачава и съблазнява много вярващи. Защо трябва да страдаме щом вярваме в Бога? Защо извикат изпитания щом се молим?

Скърбите са обратната страна на живота. Вземете една бродирана кърпа. Обърнете я. На обратната страна няма да намерите красотата, която виждате на лицевата. Ето идвай един слушател, който е готов да следва Господа Иисуса навсякъде. Но Господ го спира да обмисли най-напред: “Лисиците си имат леговища. Небесните птици си имат гнезда. А човешкият Син няма къде глава да подслони”. Ето я обратната страна. Готов ли си да я приемеш?

Приятно е да гледаме войнищите по време на парад. Обаче когато те се готвят да отидат на бойното поле, картината става съвсем друга. Вярващите в Листра много добре разбраха това. видяха как след небесни почести следващие позор.

При страдание човешкото сърце се бунтува, промества. Една сестра ми каза: “Аз имам вяра, само когато съм добре. При страданията отпадам.” Но това нормална вяра ли е?

Когато Господ Иисус лекуваше, поучаваше, хранеше множествата, те тaka Го обикаляха, че силно Го притискаха и искаха да Го направят Цар. Но щом започна да говори за страдания и кръст, всички Го оставиха сам. Защо? Защото имаха погрешното схващане, че който вярва, трябва да ходи по постлан с цветя път, да преживява радост и успехи като награда.

Страданието обаче заема част от нашия живот, както денонощието се състои не само от ден. Колко пъти ни връхлитат изпитания, страдания, болести, смърт. Колко често вратата ни трябва да бъде изпитана! Ненапразно апостолът носеше с гордост белезите от камъните (Галатяни 6:17).

С това апостолът предупреждава християните. Да предупредиш ще рече да въоръжиш. Като кажеш някому, че вън вали дъжд, той си взима чадъра. “Трябва”. Няма друг изход. Затова сме и определени (1 Солунци 3:3). Страданието е необходимо. Живот без страдание не е живот. Арабите казват: “Постоянното слънце прави пустинята”. Трябва да има и дъжд. Нужни са и страдание, и сълзи. Великият Гъйте казва, че човек най-трудно може да понесе дълга поредица от щастливи дни. Живот без страдание прави човека egoист, аргантен, зъл.

Обикновеният човек не вижда връзката между страдание и слава. Но за християнина те са неделими. Сам Христос трябваше чрез страданието да влезе в славата Си (Лука 24:26). А и къде и какви бихме били ние, ако всичките ни пожелания се изпълняваха? Кой би могъл да съчувства на близния? Ето буйното, бурно сърце на Павел, огненият му темперамент се обуздават, укромяват именно чрез страданията. Все повече и повече той приемаше идото и кромостта Христова и ставаше чрез търпение подобен на Него.

6. Задълбочаване. При все че нашият разум е оскъден и ограничен, ние все пак можем да отсъдим защо трябва Бог да ни превежда през страдания.

А. Това Той прави заради самите нас. Кога молитвата ни е особено пламенна? Нали при изпитания и скърби? Кога чувстваме Бога тъй близо? Нали когато страдаме?

Диамантът е скъпоценен камък. Но в природата е покрит със сива корица. Необходимо е продължително търкане, излъскване с диамантен прах, за да се получат хубави форми и ръбове, които пречупват светлинните лъчи. Понякога трае с месеци. Страданието е това, което изчиства, излъсква душата ни. Тогава Вярата ни става тъй скъпа, че сме готови да дадем живота си за нея. Иначе тя нищо не струва.

На изток растат палми. Туземците окачват на младите гръвчета тежки камъни. Защо? За да растат по-бавно и да пускат корени дълбоко, докато достигнат подпочвената вода. Тогава животът на палмата е осигурен. Наблюдавайте лозаря през пролетта. Как безжалостно реже лозите. Те плачат, а той реже. Но елате през есента и вижте тежките зрели гроздове.

Б. Страданията са полезни за околния свят. Поразително е за близните готовността да страдаме като Божии чада, особено за Вярата си. “Господ ще покаже теб, праведния как търпи.” В едно ръководство за млади лекари и сестри се казва, че е желателно младият лекар и младата сестра, преди да започнат практиката си, да преминат през тежко и продължително заболяване. Така те ще могат най-вече да съчувстват на пациентите си.

Един пътник пътувал през океана с голям кораб. Направило му впечатление, че екипажът е изключително дисциплиниран. Както

капитанът, така и офицерите и матросите били винаги на поста си. Времето било тихо и пътуването приято. На връщане тръгналnak със същия параход. Но сега времето било бурно. Вълните яростно нападали кораба, който бил като играчка в ръцете на неспокойния океан. Но въпреки това екипажът бил също толкова дисциплиниран. Обливани от грамадните вълни, моряците, офицерите и капитанът били все на поста си. Бурята доказала на пътниците, че дисциплината е истинска.

Йов бил верен на Бога. Бог се гордеел с него. Но дяволът изказал съмнение: „Я му вземи имота, здравето и виж какво ще стане“. Бог предаде слугата си в ръцете на сатаната. Грозно беше нещастието му. Но Йов издържа. Дали той знаеше, че целият невидим мир зорко го наблюдаваше? Дали си въобразяваше, че от поведението му зависи и доброто име на Великия Бог?

В. Бог изпраща страдание и заради Себе Си. Така нашата Вяра става чиста. Истински Вярва този, който следва Бог не заради наградата, а единствено от любов към Бога. Това се доказва в страданията.

Трябва само да преминем през страдания. Но няма да останем в тях. Те са само нашия път, тунела, през който преминаваме от една местност към друга. Никой не е останал да живее в тунел или на улицата. Те са Червеното море, през което Вярващият трябва да премине, но не и да остане там. Защото нашата привременна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна тежина на слава за нас (2 Коринтия 4:17). Страданието е пътят, който води към Божието царство, което е правда, мир и радост в Светия Дух.

Нека да благодарим, че Бог ни разкрива една велика тайна, тази на страданията. Те са наши приятели, велики благодетели. Неприятни, но нужни. Един пастир отивал на посещение при една болна майка. При входа на дома ѝ срещнал нейния син, който отивал на работа. При кратък разговор с него пастирът разбрал, че мястото, където работел младежът било пълно със съблазни за морално падение. „И как се справяш с тях?“ – попитал пастирът. „Аз винаги имам пред себе си лика на моята нещастна и многострадаща майка. И това ми дава сили да побеждавам изкушенията“ – отговорил младежът. Пастирът се разделил с младежа, отишъл

при майка му и ѝ разказал това, което чул от сина ѝ. Майката силно заплакала и благодарила на Бога. “Боже, ако чрез страданията си аз мога да запазя моя син от падение, аз Ти благодаря за тях и съм готова още повече да страдам” – извикала ревностно тя...

Щом разберем смисъла на страданията, ние ги приемаме и носим радостно. Нека ги приемаме като носители на Божията любов.

Шумен, 14 юли 1974г.

Живите камъни

“И вие като живи камъни се съграждате в духовен дом...”

1 Петрово 2:5

Навсякъде по земното кълбо днес усилено се строи. Броят на земните жители се увеличава вулканически. Нуждите от по-просторни жилища стават все по-големи. Затова строежите все повече и повече дават нов облик на нашата планета. Някои казват, че ако това продължава все така и не настъпи краят на нашата епоха, то след 750 години цялата земя ще се превърне в един-единствен огромен град.

В Стария Завет се споменава за Ерусалимския храм, построен от Соломон. В началото на Новия срещаме храма, изграден от Ирод Велики, който бил толкова красав, че възбуджал удивлението и възхищението на всичките си съвременници. Но той бил съставен от мъртви камъни. И както всичко земно, подлежал на разруха.

Тук апостолът ни говори за един невидим строеж. Той започна от празника Петдесетница и продължава вече близо деве хилядолетия. Извършва се тихо, неусетно. Расте, но не старее. Духовен дом се изгражда. Бог строи Своята църква. Тя се простирала по цялото земно кълбо, обгръща всички народи, раси, геноминации. И тъй като това здание не е човешко, а Божие, то еечно и никога няма да пропадне. Въпреки многото спънки, коварства, гонения на саманинските роби и техните оръдия, строежът върви.

1. Основата на този духовен дом е Христос. Крайъгълният камък, отхвърлен от човеците, носи цялата тежест на тази вечна сграда. Градежът е нещо сериозно, трудно, отговорно. Изисква пълна мобилизация на всички умствени сили, за да се обмисли строежът, и на всички материални сили, за да се проведе правилно работата.

2. Христос не само е жив, деятелен, побеждаващ основен камък, но и дава живот на останалия градивен материал и го превръща в

живи, животворни камъни. Защото сградата се състои само от живи части. Всеки камък, който загуби жизнеността си, се изхвърля настани като непотребен.

Но естествените камъни, които се намират по кариеите, не са годни за строеж. Те трябва да бъдат обработени, изсялани, изгладени и да станат подходящи за целта. След като знаем, че Бог е призовал мен и теб, за да се вградим като живи камъни, чудно ли е, че така често усещаме Божия чук върху себе си. Нима Той може да ни употреби като груби и недобоялани? Микеланджело носел на работа голям мраморен камък. „Какво е това?” – го запитал негов приятел. – „Ангел” – отговорил той. „Не е вярно, това е само камък” – казал познатият. – „Това е ангел” – възразил скулпторът. – „Той е вътре в камъка. Аз трябва само да отстрани това, което е в повече”. Нима няма у нас “нещо в повече”, което Бог трябва да отстрани? Като гордост, самонадеяност, непростителност, отмъстителност и пр.?

А има лош материал. Удряш го на едно място, той се цепи на друго. Колко търпение трябва да прояви Небесният майстор! Когато Никола Фичето градял камбанарията на Свищовската катедрала, целият площад бил покрит с камъни, които майсторът лично пригответил и след това номерирал. Ние, като жив камък си имаме точно определено място в духовния дом. Заемаме ли го?

3. Спойката, циментът е любовта. Няма друг по-здрав материал от нея. Който не я приема, не може да се спои със сградата и си остава чужд елемент. Който не иска да служи, да се надява, да се довери, да бъде готов да се себеопрече, да се жертва, той осиромашава, сгърчва се, смалява се и погива. Колкото любов към Бога и близкия имаме, толкова сигурно е и нашето съединение с Божията църква.

4. Прозорците на духовното здание са проявите на вярата. Светлината, която грее вътре в него, се излъчва именно през тези прозорци и засиява тъмният околн свят. Данаил три пъти на ден отваряше прозорците на жилището си в посока към Йерусалим и се молеше и то в момент, когато всяка молитва към истинския Бог беше забранено под страх от смъртно наказание. През време на Втората световна война всички паракоди през океана пътували

нощно време със загасени светлини. Страхът от подводници бил необикновено голям. Обаче швейцарските паракходи пътували в пълно осветление. Те най-строго спазвали международните договори и не се страхували от никакъв контрол. И през хилядолетията, и днес винаги е имало и има човеци, които служели и служат вярно на Спасителя, и чийто живот е запален светилник, поставен на шиник, върху светилник, за да свети на всички наоколо. Каква е нашата делова вяра? Могат ли тези, които виждат нашите добри дела, да прославят нашия Небесен Отец?

5. Святыят Дух покровителства църквата, тази духовна сграда. Той е нейният покрив. Още в първите редове на Библията намираме факта, че в начало земята била наистина пуста и неустроена, но Божият Дух се носел над бездната. В оригинала мисълта е: Божият Дух мътеше над бездната. Думата "мътеше" е от живота на квачката, която лежейки върху яйцата си, ги мъти, за да се получи живот. Така Божият Дух почива върху църквата, за да я пази от прекосилни изпитания и да възбужда и дарява нов живот.

6. Ето нашето предназначение! Ето смисълът на нашия живот! Да се вграждаме като живи камъни в Божия Духовен дом. Нещастни са тези, които не правят това и остават настрана. Тухлата е нещо добро и полезно. Но трябва да намери мястото си в сградата. Иначе тя е безпредметна. Гледам години наред струпани тухли на едно място. Но няма градеж. И голяма част от тях вече са напрошени от децата или от превозните средства. За това ли са изработени тези тухли, за да бъдат така нехайно разхвърляни по пътя? Някой казва: "Аз нищо не разбрах от живота". Какво искаш да разбереш? Та ти стоиш настрана и не се вграждаш в Божия Духовен дом. Не взимаш участие в църковния живот. Ти приличаш на прекрасна част от машина, но захвърлена настрана. Там тя ръждасява, излишна е. Мнозина се чудят какво търси тя тук и не могат да разберат предназначението ѝ. Докато живееш за себе си и не се включиш в Божието духовно зрение, твой живот ще си остане празен, безсмислен, излишен, гори и вреден преди всичко за самия теб. Затова си и недоволен, нещастен и огорчен.

7. Никой от нас не живее за себе си. Всички ние образуваме едно мяло, глава на което е Сам Христос. Един младеж гостувал на леля

си. Когато решил да си тръгва, видял, че пороен дъжд вали навън. “Лельо” – казал той – “виждам, че имаш чадър. Дай ми го, моля ти се, защото вън вали”. Леля му отговорила: “Не мога да ти го дам. Вече 25 години го имам, но още не съм го намокрила”. Момчето си отишло недоволно. Измокreno до кости, то си мислело “защо има леля ми чадър, след като не го употребява за това, за което е направен?”. Колко много човеци има, които знаят, че трябва да живеят за Божия слава, но не са се опитвали да приложат знанието си в живота.

Разбира се ще има трудности. Градежът, както вече споменах, не е шега. Той изисква пълен ангажимент на човека. Ще го дам и неприятности от вън. Но който е поставил ръка на ралото и гледа назад, не е за Божието Царство. Един невярващ спорел с наш брат. “Вашата вяра е нещо безумно”, твърдял той. “Нали се казва, че вие сте изпратени като овци между вълци! Та срещу всяка овца 50 вълка ще се намерят, за да я разкъсат”. – “Това е много вярно” – казал нашият скромен брат. “Но ти забравяш, че тези овци не са сами, а си имат Овчар. Ти за колко смяташ Овчаря?”. Ние за колко Го имаме?

Един скромен Божи служител казал: “Когато отида на небето ще се чудя на три неща. Първо, на това, че мнозина с дарби и големи възможности нищо не направиха за Бога. Прахосаха ей така най-ценното – живота си. Второто е, че малки, нищожни на вид човеци сториха много нещо за Небесния Отец. Бог ги употреби за Своя слава и спасение на своите близкни. И третото нещо е, че аз, нищожният земен жител и слуга, можах да направя нещичко за Божията слава”.

Зная, че и ти ще се чудиш на нещо, когато засстанеш пред Божия престол. На какво ще се чудиш тогава ти?

Шумен, 14 ноември 1971г.

Пазете се от идоли!

“Дечица, пазете себе си от идоли.”

1 Йоан 5:21

Тези думи са отправени не към езичници, а към християни. Те бяха вече напратали богата духовна опитност. Вярата им побеждаваше света. Бяха вече завоювали много духовни победи. Духовното кръщение им даваше възможност да открият редица духовни съкровища. Но те бяха излезли от езичество. Бяха обкръжени от идолопоклонци. Всичко това не можеше да няма влияние върху тях.

Вярата трябва да води тежка борба не толкова с безбожието, колкото с идолопоклонството. Скоро след появата на Вярата в Бога в Едемския рай се появи и идолослужението, фалшивата Вяра. И започна тежка борба, която продължава и до днес.

1. Идолопоклонството е жесток бич за човечеството. То е изневяра. Човек става неверен към Бога и собствената си съвест. Защото то почита творението, а не Твореца. И днес има милиарди идолопоклонници по земята. Езичникът трепери през слънцето, луната, звездите или своите дървени, каменни или метални богове. Индиецът се страхува от свещените крави, маймуни и комки. Какво предателство към Бога! Ненапразно то се наказвало в Стария Завет със смърт. Какво безумие съдържа то! Нима може предметът да помогне на человека? И все пак християните са съзирали в езичество явната намеса на тъмни сатанински сили. Словото нарича много пъти идолопоклонството блудство. Не само защото то било свързано в много случаи с най-нагъл, публичен разврат, но и защото в него се крие дълбока изневяра към Бащата – Бог.

2. Идолите са били разпространени не само тогава. Те и днес са най-широко пръснати дори сред културния свят на нашия век. Човешкото сърце си има своя светая светих. И ако там не царува Бог, то някой идол ще се настани в него.

Идол е това, което най-вече ме занимава, от което най-много се боя, на което с голяма готовност слугувам, което ми доставя най-желано удоволствие, от което се чувствам най-тясно зависим. И Карлайл допълва: „Човек се ражда идолопоклонец”.

3. Не е нужно идолът да е направен от дърво, камък, глина или метал. Има и други богове, които са не по-малко опасни и жестоки. В 1Йоаново 2:16 апостол Йоан ги изброява: „Страстта на плътта, пожеланието на очите, тъщеславието на живота”. В плътските страсти са включени не само неморалните деяния, които ноконават из основи обществото. Тук спада и чревоугодничеството. Апостол Павел говори за хора, чийто бог е търбухът (Филипяни 3:19). Те твърдят: “Животът е в това, да си похапнеш, да си попийнеш, да си походиш”. Такива в живота си много приличат на животни, които се угояват за клане.

В пожеланието на очите се дава израз на алчността за богатство. Парите са бог днес за милиарди хора. А сребролюбietо е идолослужение (Ефесяни 5:5).

Пастир Муди бил при един тежко болен. След като разговарял с него и се помолил на Бога, Муди при тръгване си подал ръката, за да се сбогува с болния. Но той не извади ръката си изпод завивката си. През нощта болният починал. И домашните дошли и казали на пастир Муди, че под завивката, той държал в ръката си ключенцето за касата. Как да я подаде, когато е заета? Четох за друг такъв скъперник. Малко преди да умре заклел домашните си да не го преобличат, нито кънят, когато почине. Но домашните, въпреки че обещали, все пак го изкъпали. И видели, че под бельото, той бил покрил тялото си с пласт банкноти. Жалък идолопоклонец.

Модата е също идол за милиони днес. Естествено е човек да се облича прилично. Но нима е нужно да подражава маймунски на всяка модна новост? Спорът също така е боготворен от милиарди хора. Мисълта е заета все от състезания и голове. Защо при големи и важни срещи стават такива свирепи сбивания сред публиката, които често взимат много жертви? Добре обзванието жилище, леката кола също могат да бъдат богове. Haykata може да стана бог. И днес виждаме, че този бог се оказва твърде жесток и застрашава да унищожи цялото човечество.

Изкуството е бог за много земни жители. Когато се говори за храм на изкуството, явно се подразбира, че там служат не на Бога, а на идола изкуство.

Семейството е също така място за идолослужение при мнозина. Обожават се съпруга, съпругата, детето. Ужасно е, щом един от съпрузите така се е озверил, че заприличва на самана за другия. Но не по-малко съдбоносно е, щом той приеме лика на бог. Прекомерната скръб по починалите показва, че мъртвите са били нещо като богчета за своите домашни. Затова тъщеславието на живота, т.е. прекаленото славолобие е израз на модерно идолопоклонство. А то бързо става наш господар.

В едно село никаква стара лисица правела много пакости. И група младежи решили да я хванат. Един от тях се вмъкнал в бърлогата ѝ и извикал: „Аз я хванах, аз я хванах”. Но след малко той надал друг вик: „Тя ме хвана, тя ме хвана”. Ето така прави грехът със своите роби.

4. Затова апостол Йоан ни предупреждава: „Пазете се от идоли!”. Още в Стария Завет се явява Бог и заявява: „Аз съм Вашият Господ Бог. Да нямаме никакви идоли”. Тези думи се разнасят като гръм. И ни канят към решение.

Тук няма място за компромис. Не може да има съвместно съжителство. Един мисионер говорил усърдно на един езически жрец в Индия и го увещавал да приеме Спасителя Христос за Свой Спасител. Жрецът бил доста обиден и казал: „Дай ми един идол на Исус. Искам да го поставя в нашия храм между другите богове. Когато се покланяме на тях, ще се покланяме и на Исус”. Вие бихте ли се съгласили на подобно примирение?

Пазете се! Това е по-взискателно от забраната. Не им се покланяйте. Апостолът иска да каже, че опасността е голяма. Внимавайте! Идолите Ви дебнат. Могат да Ви нападнат и да унищожат живота Ви във вяра, да угасят любовта Ви към Бога. Затова не ги доближавайте! Не ги поглеждайте. Ако Ви съблазнява окото, извадете го. Ако Ви съблазнява ръката, отсечете я! Бъдете нашрек! Бдете и се молете! Винаги оставайте в пълна бойна готовност. Нека вашата работа да бъде същевременно и борба против идолите. Те Ви опетняват. Накърняват съвестта. Идолите никого не са

направили щастлив досега. Напротив, сега навсякъде само беди и нещастия.

Попитали един младеж, колко богове има. Той отговорил: “Само един”. Защото този един Бог заема цялото пространство във Вселената и просто няма място за втори.

5. Ние имаме ли никакъв идол? Кой е твой? Каква полза от това, че има Бог, ако Той не е и мой Бог? Това е като някой да гледа отдалеч хляба в магазина, но да остава вън, гладен. Който отказва да приеме Бога и да му служува, той вече се е продал на никакъв идол.

6. Нека да премахнем всяка какъв идол от сърцето си! Всяка реформация започва с основно прочистване на сърцето от идоли.

В Индия имало един богат брамин. Една стая от жилището си той отделил за идолите. Тя била пълна с много малки идолчета. Между тях се намирал главният идол. Всички били направени от глина. Слугата на брамина бил християнин и страдал като виждал как неговият разумен господар се покланя на идолите. Един ден, когато господарят отсъстввал, слугата взел тояга и изпоморшил всички идоли. Оставил обаче главния.

Като се върнал господарят и видял какво е станало, много се разярил и взел тоягата, оставена при строшението богове, и попитал слугата кой е направил това голямо престъпление. Слугата отговорил: “Аз предполагам, че главният бог нещо се е разсърдил на малките и безжалостно ги е напомрошил”. – “Това не е вярно. Ти си извършил това. Главният бог не може дори ръката си да мръдне. Той нищо не може да направи. Как тогава ще изпомориш останалите. Аз сега добре ще те накажа...”.

“Почекай, господарю, – казал слугата. – Ти признаваш, че твойят бог не може даже ръката си да помръдне, а очакваш от него да те пази и да те покровителства. Възможно ли е това?”. Господарят се замислил, вдигнал тоягата и строшил главния бог и тогава изчистили всички черупки от стаята. Идолът трябва да бъде съборен. Това най-добре извършват тези, които са го издигнали.

Цар Новохудоносор направил огромен златен образ, на който всички трябвало да се покланят. Но много скоро сам царят заповядал образът да бъде съборен. Това и днес често става. И как няма да ги строиш и изрине измаменото човечество, когато вижда, че идолите

само ограбват и правят човека нещастен, като вместо надежда му вдъхват отчаяние? Нима може този, който е пожертал своето чедо на бога Моллох, за да умилостиви неговия гняв, да бъде след това радостен?

7. Увещанието „Пазете се от идоли” съдържа още нещо: „Покланяйте се, служете само на истинския, живия Бог!”. Защото Бог е Дух и, които Му се покланят, с Дух и с истина трябва да Му се покланят. Те вече живеят с твърдото убеждение, че Бог е притях и преминават дните си в непрекъснато благоговение и дълбока признателност под небесното наблюдение. На едно африканско наречие думата „Бог” означава „това, което не пада, щом се облегнем на него” или „това, което ни кара да паднем, щом се отстрани от нас”. Какво страхопочитание, каква любов възбуджда това убеждение у нас! Какво пълно упование! Една жена, преминала през тежки изпитания, разказва: „Бог допусна много изпитания в живота ми. Но винаги ми се е притичвал на помощ. Затова при всяка нова напаст се питам: “По какъв ли начин ще ми помогне Бог сега?”.

В едно семейство мъжът много писал и винаги се връщал раздразнен в къщи, като не бил скъперник в грубостите си. Жена му много страдала и затова го посрещала с клемви и всякакви лоши думи. Често мислела да сложи край на живота си. Но мисълта за децата я възпирала. Добри жени ѝ дали Евангелие. Тя започнала да го чете. Намерила чрез него мир в Бога. Започнала да се моли за дома си и особено за съпруга си. Посрещала го вече с мир и се стараела да му угоди. Един ден той се върнал по-рано и трезвен. „Какво стана с теб?” – го попитала тя. „Скарахме се с другарите в механата” – оплакал се той. – „Сбихме се и аз бях изхвърлен на вън”. Тя нищо не му казала. Тихо приготвила вечерята. След като се нахранили, тя чела нещо от Евангелието и се помолила на Бога. Той мълчаливо я наблюдавал. Към полунощ той събушил жена си и казал развълнувано: „Аз трябва да стана друг човек. Така не може да продължавам повече”. И изгорил картите. След това прибавил: „Аз много пъти съм те тормозил. Можеш ли да ми простиш?”. Тя се разплакала и отговорила: „В миналото и аз съм те клела и хулила. И ти трябва да ми простиш”. Те отново се прегърнали след много време вътрешна раздяла. Тя се молила, след нея и той се молил. Отишъл и целунал

спящите си деца. Започнал нов живот, за който и ангелите на небесата много се радвали. Вместо в механата, той вече пригружавал жена си в църква. Съборен бил идолът на бога Бакхус.

Идолите най-бързо падат, когато вършим нещо за нашия Спасител. Един брат сънувал, че е в небето. Намерил се сред голямо множество спасени души, които радостно славословели Спасителя. И запитал този, който бил до него откога е на небето. „От близо 1900 години” – казал той. – „Аз живях в Рим по време на император Нерон и ме намазаха със смола и изгорях жив”. „Какво грозно страдание” – казал нашият брат. „О, това е нищо, аз с радост страдах заради Исус. Нали и той за мен пострада!” Попитал и този от другата страна. „А ти, брате, откога си тук?”. „Аз съм от около 150 години. Бях на един остров, където дойде мисионерът Уилямс. От проповедта му повярвах. Но Уилямс беше убит. След него и мен убиха, разсякоха ме на части, поставиха ме в казан, свариха ме и ме изядоха”. „Каква ужасна съдба” – извикал нашият брат. „О, това е нищо. И аз съм щастлив, че можах да умра за Исус. Нали и Той умря за мен”. Тогава двамата се обърнали към нашия брат и го попитали: „А ти, брате, какво си пострадал за Исус?”. Нашият брат навел глава и много се засрамил, защото той нямал смелост да пострада малко за Спасителя. И се събудил... Пострадахме ли и ние за Спасителя?

Шумен, 30 януари 1972г.

Исус Христос – Господ на славата

“Никой от властниците на този век не я е познал (Божията премъдрост); защото, ако бяха я познали, не биха разпнали Господа на славата.”

1 Коринтияни 2:8

Каква страхотна грешка! Какво съдбоносно недоразумение! Разпнатият Христос е наречен “Господар на славата”! Днес! Но тогава никой не е имал такава слава във вечността! Но и никой не е бил така ужасно опозорен, когато навлезе във времето и дойде на земята. Славата Му виждаме в творението. Как се възхищаваме на неговите чудеса. Колко пъти сме оставали поразени от нашето собствено тяло!

1. Той дойде на земята. Колко чудно беше това. Ненапразно народът се тълпеше, за да Го види, чуе, да получи от Него най-важното, най-необходимото. Той се срещна и с господарите на века. Политически и духовни водачи дойдоха в допир с Него. Пилат, римският прокуратор, цар Ирод, първосвещеници и книжници се срещнаха с Него, разговаряха, бяха поразени от Неговата личност.

2. Но не Го познаха. Как така? Дали не бяха достатъчно умни и прозорливи?

Те не Го познаха, защото Той бе облечен в смирение. Дойде не като блестящ представител на небесния цар, а като слуга, предрешен като роб. В Неговите думи и мирогледа Му всичко беше диаметрално противоположно на това, което те приемаха. Чужд беше на всяко насилие, високомерие, гордост, злоба, разврат. Тяхната любов към греха ги отдалечи от Неговата съвършена чистота.

Не Го познаха, защото бяха слепи. Просто имаха покривало на

очите си. Така им беше по-лесно. Ето Пилат например веднага разбра, че Той беше невинен. Но му липсваше смелост да наложи правдата, въпреки че имаше власт. С това той изми наистина ръцете си, но имаше ли средство, за да очисти съвестта си! И при това беше най-настоятелно предупреден от жена си да не прави никакво зло на Проповедника. И когато застана пред него Спасителят с трънен венец на главата, облечен в моравата дреха на поругане, облян в кръв от жестоки удари, цинкът Пилат Го запита: “Е, сега Ти цар ли си!” И ето отговорът: “Да, Аз съм цар”. Как не можа да прозре този римлянин величието именно в това безкрайно унижение!

Покойният пастир Иван Тодоров, който почина на 101-годишна възраст през 1955 г. във Велико Търново, ми разказа: “Като деца много често играехме на селския мегдан в родното ми село Яйджий, Търновско. Там имаше голям камък, който беше почти винаги център на нашите детски игри. Веднъж дойде непознат турчин. Той разговаряше със селяните в кръчмата. На другия ден вече не го видяхме. Но големият камък сред площада беше обърнат. Под него зееше отвор. Имало е там някакъв съд. Какво е имало в този съд ние можехме само да предполагаме. Не само ние, но и много други поколения играха върху този камък, без да знаят, че под него има нещо.

Те не Го познаха, защото не го обикнаха. Ние познаваме само това, което обичаме. И обичаме само това, което познаваме. Тук играе важна роля нежеланието. Защото желанието е майка на мисълта. Ние не желаем, което мислим, а мислим, което желаем. Поставете на една маса вестник, роман и Библия. Кое ще привлече днешния човек? Сигурно ще прегледа вестника и ще прелисти романа, а Библията ще отблъсне настани. Точно така, както човечеството направи с Исус Христос.

Един младеж се среща с пастиря на църквата и му казва, че бил на богослужението. Похвалил проповедта. “Но защо говорите на въздуха, като си замваряте очите?” Младежът считал молитвата за говорене на въздуха. Пастирят казал: “Когато се явиха за първи път телефоните в нашия град, аз бях един от първите абонати. Когато баща ми видя тази “лъжица” той ме попита какво говоря таќа на себе си. Отговорих му, че разговарям с моя приятел в

съседния град. Баща ми ме погледна с учудване, в което прозрях, че се опасява да не съм полуудял”. Как тaka мога да твърдя, че говоря с приятеля си в друг град! Невъзможно. Ето това е молитвата. Тя е невидимия телефон, който ни свързва с Бога. Който обаче не го е опитал, не вярва.

Едно лице отишло на курорт в планинска местност. И се радвало на прекрасната природа. Веднъж, когато човекът се разхождал из гората, видял един младеж, който четял някакъв роман. В завързалия се разговор младежът разказва за чудната страна, която се описвала в романа, за прекрасната гора и нейния величествен вид, където слънчевите лъчи се пречупвали в канкуте роса като в множество блъскави диаманти. “О, колко бих желал да бъда в тази приказна местност” – извикал младежът. Тогава летовникът отговорил, че и тук местността е много красива и че се възхищава от тази гора. Младежът отговорил: “Тук никак не е красиво. Тук има само дървета”. Той толкова свикнал с тази местност, че всеку усещ за нейната красота бил притълен у него. Точно така и съвременниците на Господ Иисус не можаха да го познаят, защото бяха все с него. Това се отнася за неговите съграждани от Назарет, както и за домашните му, които също не вярвали в Него, с изключение на майка му.

3. Затова те Го отхвърлиха. Ако Го бяха познали, трябваше да Го признаят за Божи Син и Свой Господар. Трябваше да оставят всеки грях. Но те обикнаха тъмнината повече от светлината, защото делата им бяха зли и нямаха желание да се покаят. Против покаянието се надигна на бунт човешката празна гордост. Сам Никодим, който заемал в тогавашната църковна йерархия третото място, първото било на първосвещеника, признал в нощния разговор: “Учителю, ние знаем че от Бога си дошъл учител”. Естеството на Господ Иисус не остана тайна за тогавашните първенци. Но те, както ясно се казва в притчата за неправедните земеделци, като разбраха, че този е Синът и наследникът, решиха да Го убият. И сам Христос им заявява при едно спречкване: “Ако бяхте слепи, грях не бихте имали. Но сега казваме, че виждате. Затова грешът ви си остава.”.

4. Не само, че Го отхвърлиха, но Го и убиха. От нежеланието до

омразата крачката е само една. А омразата е вече тайна форма на убийство. Колко страшна е сцената пред Пилат, когато тълпата решава и настоява да бъде разпнат Спасителят Христос. Пилат ги пита какво е вината му. Отговорът е един: Смърт, смърт за Него! И това се повтаря все по-заплашително, докато безхарактерният римски прокуратор отстъпва. На Голгота Господ Иисус е в молитва за неприятелите си: “Отче, прости им, та те гори не знам какво правят”. Всъщност те режат клона, на който седят.

5. Но какъв ужас е събуддането! Тогава, когато стане очевидна голямата грешка и гибелното заблуждение. В Лука 23:48 четем: “А всички множества, които бяха дошли на това зрелище (става дума за разпятието на Господ Иисус Христос на Голготския хълм), като видиха какво стана, се връщаха, като се удряха в гърди”.

Специалисти твърдят, че Господ Иисус е бил разпнат пред очите на близо милион и половина души. Това, което враговете му се стараеха да извършат тайно, стана най-публиично достояние. Словото говори за всичките множества. Смъртното наказание на Спасителя било наблюдавано от безброй любопитни. Те видели всичко. Чули молитвата за враговете. А обикновено, разпнатите непрекъснато ругаели и трябвало да им запушват устите с грани. Видели агонията, затъмнението на слънчевата светлина за три часа, земетресението – въобще дълбоката трагедия на самата природа. И разбирали какъв страшен грях е бил извършен. В миналото много често явление е било да се събирамт човешки тълпи и да гледат обезглавявания, обесвания на престъпници. Краят им се посрещал с крясъци и радост от събралиите се. Те се разотивали с шеги и закачки.

Съвсем друг е резултатът тук. Дълбока трагедия и скръб. Всички чувствали, че някакво страхотно нещастие е надвесено над земята. Иззвършено е тежко престъпление. Сред народните маси имало и голяма разочарование. Силата и властта на Иисус била добре позната. И с право очаквали, че Той в последния момент ще употреби властта си, за да скочи от кръста. Към това Го подканвали както неприятелите му, така и разпнатите с Него разбойници. Но Иисус не употреби силата си за самозащита. И настъпи голямо разочарование.

Наистина би било крайно интересно зрелище да видят как Иисус

Христос, облечен в небесна сила, слиза от кръста и посрамя враговете си, които най-предизвикателно Го подканват да извърши това. Но те не познаха целта на Христовото изване на земята. Той не гойде, за да спечели евтина победа, да направи сензация, отказа се от неограничената си власт, за да спаси нас, грешните човеци. А това бе невъзможно без страдание и кръст. Той трябваше да плати цената!

Всичките множества усещаха дълбок вътрешен срам в себе си. Как мака бе възможно да изпросят те от Пилата главатаря на разбойническата банда Варафа и да наложат разпятието на Иисус Христос! Затова сега те просто искаха да скрият някъде лицата си от срам. Всички изпитваха и никакъв панически страх. След това ужасно престъпление, след като разпнаха Иисус – съвършения Праведник, като преживяха и страданието на цялата природа, у всички се загнезди увереността, че предстои нещо ужасно. Помъкната правда трябва да изплува отново. Но това непременно ще води със себе си наказание на провинилите се. Как ли ще ги накаже Божията правда? Затова можем да си представим, че когато апостол Петър в деня на Петдесятница държи своята мощна проповед и 5000 души се покаяха, голяма част от тях са били тези, които се биеха в гърдите, напускайки лобното място.

Чух за сина на един граф. След тежка болест младият човек починал. И бил поставен не в гроб, а в гробцата гробница – масивна стая с тежка желязна врата. Обаче младежът не бил умрял, а само припаднал. И се събудил в гробницата. Видял около себе си още няколко други ковчези. Ужасът му бил неописуем. Той станал от ковчега си, почнал да вика и да трона по желязната врата, но напразно. Когато след три месеца отворили по никакъв повод вратата на гробницата, намерили надпис с кръв: „Напразно хлопах“. Трупът на младежа бил намерен недалеч от ковчега. Много трудно е да си представим колко страшно е такова пробуждане. И е много трудно да си представим ужаса на този, който се събуди и намери в ада, както стана с богаташа в Лука 16 глава. Къде вярваме, че ще бъдем отнесени след нашата смърт?

Всеки от вас изгражда за себе си през земния си живот или палам, или замвор. Какво градим ние? Нека правилно разбираме нашето

земно съществуване. Всеки ден, месец и година са случаи, които Бог ни дарява, за да градим. Какво градим? Нека се пазим от духовна анатима. Да не бъдем като другарите на Господ Иисус. Те израстваха, играеха с Него, но не Го познаха. Не Го обикнаха. Не Го приеха.

Неотдавна почина в Ирландия един много благословен проповедник Том Алан. Син на много религиозни родители, той така свикнал с духовната атмосфера, че съвършено притъпил сетивата си към всякакво духовно влияние. Останал безчувствен към действието на Святия Дух. По време на Втората световна война постъпил в авиацията. Веднъж присъствал на едно богослужение, което водил военният пастор. Но нищо не чул от проповедта. Едва в края един негър запял духовна песен. След всеки куплет, следвал припевът: “Не беше ли и ти там, когато разпнаха Христа?”.

Тези думи дълбоко засенали младия авиатор. Пронизали сърцето му. Той видял своя грешен живот в светлината на Христовия кръст. Разбрал, че с поведението си отново приковава Христос на кръст в сърцето си. И заплакал: ”Да, Иисусе, и аз бях там. И аз взех участие, когато Те разпъваха. И аз съм достоен за най-тежко наказание. Възможно ли е да гадеш Ти Своя небесен живот за грешен човек като мен? Прости ме, моля Ти се, прости. О, колко силно Те любя аз сега!”. От този момент започнал новият живот за младия Том. Той предал живота си напълно на Господ Иисус и му служил докрай.

Как сме ние? Не бяхме ли и ние там, когато разпъваха Христос на кръст? Може би е така, защото и ние не Го познахме. Бог да ни просвети чрез Духа Си и доведе до пълно покаяние, да ни дари Своя небесен мир и опрощение, нови сили, за да живеем за Негова слава, полза за нашите близки и за нашето лично спасение.

Шумен, 23 януари 1972г.

Божии съработници

“Защото сме съработници на Бога...”

I Коринтияни 3:9

Би трябвало да се учудваме на куражка на апостолите, които така решително огласиха труда за нещо почитено в един век, в който работата бе твърде непопулярна. Безделието се считало за идол. Всички издигнати ложе презирали труда. Оставяли го на робите и некултурните народни слоеве. Даже Сократ явно изразил липсата си на благоволение към труда. Днес обаче ние не мислим така. Трудът прави човека способен, мисълта – достоен, а сътрудничеството – благороден. И девизът на апостол Павел: “Който не работи, да не яде”, е твърде популярен.

Решаващо значение за нашето поведение има изходната точка на нашия мир. За някои светът е затвор. Така го нарича Шекспировият Хамлет. Затова има толкова страдания, изтезават ни безброй мъчения. За други той е гостна стая, дори салон за танци. Тук ние се наслаждаваме на пищни гуляи и изкарваме времето в забави и танци. Християнинът много добре знае, че светът не е нито затвор, нито помещение за празни забави. Той е работилница. Тук купи работа. Създават се блага. Кове се бъдещето. Преобразява се животът. Трудът произхожда от Бога. Това лежи в основата на нашето битие.

1. Ние сме съработници на Бога, защото Бог работи. Той е Бог на труда. (Йоан 17). Древните гърци не приписвали на божествата си трудолюбие. Боговете им наблюдавали живота на човечите или с безразличие, или със зависимост и готовност да им пакостят. Мнозина си мислят, че Бог е създал света и го оставил на самотек. Нищо подобно. Бог наистина е създал света, но продължава и сега да създава и главно да поддържа, като се намесва пряко или косвено, като твори и претворява. Той е не само Господар, но и най-великият Творец. Неговата работа започна от първия момент на сътворението.

Всяко здание, след като се построи, се нуждае от поддръжка. Така е и с Вселената. Творческият дух на Бога я поддържа.

Често четем в пресата справедливи възмущения от бездушното отношение на някои ръководители на предприятия. Стоят си в канцеларии и дават само нареддания по телефона. Нямат желание да отидат сред трущите се и да наблюдават работата отблизо. Не е така с Бога. Където са събрани двама или трима в Негово име, Той вече е между тях. Чрез Духа Си е винаги при Своите.

Бог е работник. Това не е по вкуса на безделниците. Те предпочитат господар, обиколен в блясък и величие, тиранин и кампан като Наполеон или Нерон. На тях биха се покланяли най-унизовително. Но Бога-работник те отричат.

Бог е създал Вселената на основата на пълната автоматизация. Неговата ръка не се вижда, обаче тя е дейтелна навсякъде. Посетете един напълно автоматизиран завод. Минавате по просторни зали. Всички машини работят трескаво, но никъде не виждате човек. И във вас възниква мисълта, че намесата на човека е ненужна. Та и без него всичко работи безупречно. Но това не е така. Някъде, скрит в една стая има ръководител. Пред него намирате безброй буточчета, копчета, дръжки, сигнални мигачи. Той е ушата на всичко. Бог е навсякъде. Но е колкото велик, толкова и скромен. Скрива се зад делата си. Представя не Себе Си, а творението. Не се напръвва на вниманието ни, а иска ние да Го търсим и открием.

Той движи с поразителна точност небесните тела, поддържа високата температура в слънцето и милиардите звезди на небесните галактики, дестила утринната роса, дава аромат на цветята, украсява природата. Ако можехме по-добре да Го разберем, повече бихме вярвали в Него и още повече бихме Го обичали. Божиите ръце достигат и до нас. Но те не са груби, а нежни. Не ни нараняват, а благославят. Те са като ръцете на майката. Вижте как повива тя своето бебе. Ние бихме му строшили ръчицата, ако го докоснем. Майката така го повива, че двето чувстват удоволствие.

2. Ние сме съработници на Бога. Затова сме призвани не да стоим настрана със скръстени ръце, а да му сътрудничим. Още първият човек беше поставен в рая, не за да се излежава под хладните му

сенки, а да го работи и пази. Чудил съм се от кого е трябвало той да пази рая.

Нещо велико става, когато Бог и човек си подадат ръка. Плодородието е резултат на сътрудничеството между Божията влага и топлина с човешкия плуг. Бог е вложил велики възможности в земята: въглища, желязо, различни метали, нефт, електричество и е казал на човека, че му е дал разум, за да оползоветвори даденото в своя полза и Божия слава.

Всички живеем от Божието благословение. Сполуката ни зависи от Неговата подкрепа. И това е много вярно. Но този факт има и друга страна. Бог също търси нашата помощ, нашето сътрудничество. Той може без нас. Но не иска да бъде навсякъде без нас. Когато трудът е в съдружие с други, става по-приятен, по-интересен, по-продуктивен. Не знаем дали затова Бог търси нашето сътрудничество.

3. Шо е сътрудничество? То е нещо много повече от това да играем с някого или да се разхождаме с него, или да се храним с някой случаен гост в ресторант. Моят сътрудник споделя с мен работата ми и е изложен на всички трудности, опасности, несгоди, свързани с нашия труд. Ние не говорим много с него. Стискаме мъчаливо ръце и работим рамо до рамо. Вътрешно, душевно ние сме в хармония. Общият труд ни сближава. Каквото засяга единия, засяга и другия. Когато единият побеждава, побеждава и другият. Радостта на единия е радост и на другия. Ние имаме пълно доверие един на друг. Гледам продавачите в магазина. Всеки продава, взима пари от клиентите и връща остатъка. И всеки знае, че другарят не злоупотребява.

Матилде Вреде, известна финландка, наречена ангел на затворниците, често посещавала затворите и помагала на много нещастници да намерят спасение в Христос. Но тя се стараела да намери работа на излежалите наказанието си затворници и така да се приобщят към живота. Един ден тя наела като кочияш един бивш затворник, член на разтурена разбойническа банда. Тя била сама с него. Когато файтонът минавал през една гъста гора, файтонджията спрял конете обърнал се назад и казал: "Госпожице Вреде, истината ли е, че носите със себе си голяма сума пари?". Матилде

отговорила: “Да. Те са тук в тази чанта”. “Но как не се страхувате с толкова пари да пътувате сама с мен и то през такава гъста гора?”. Тя обяснила: “Но аз имам доверие в теб и зная, че ти си честен човек”. Кочияшът подкарал конете. Но след малко Матилде Вреде видяла, че той навел глава и гласно заплакал. “Какво става с теб? Защо плачеш?” – запитала изненадана тя. Той отговорил: “Плача, защото Вие казахте, че имате доверие в мен...”.

Ние сме съработници на Бога. Той има доверие в нас. Не ни ли затрагва до сълзи тази Велика истина? Каква Велика чест е да работим заедно с Него, да споделяме частичка от Неговата работа, страданията му, Неговия позор! Щом Христос беше намразен, явно е, че и Неговите съработници няма да бъдат посрещани с цветя. Но и славата му ще бъде присъдена на тях.

Божият съработник помага да се тика Божията колесница по нанагорището. Този, който в такъв случай удря спирачките, е саботьор. Сътрудникът има ясно съзнание за величието на работата, която върши. Иначе не би бил доволен. Някъде се строял величествен храм. Много работници работели наоколо като пчели. Един журналист обиколил трудещите се и попитал един от работниците: “Какво правиш ти?”. Отговорът бил: “Бъркам вар”. Друг работник отговорил на същия въпрос: “Дялам камъни”. Трети казал: “Изкарвам си надницата”. Четвърти заявил: “Работя за изграждането на храма”. Той бил истински съработник.

4. Как се изразява нашето сътрудничество? Изразява се в готовността да вършим всяко нещо, което знаем, че е по волята на Бога. При тайната вечеря Господ Иисус се препаса с престишка. Тя беше окачена на стената, но всички ученици я отминаха. Просто не я забелязаха. И трябваше Господ Иисус да я вземе. И днес има много престишки в църквата, в християнския живот. Виждаме ли ги?

“Вие сте светлината на света” – казва Господ Иисус. Каква привилегия е да светим с Неговата светлина в нашия тъмен свят! “Вие сте солта на земята” – казва нак Той. Мнозина биха предпочели да бъдат цветята на земята, а не солта. Кой украсява жилището си със сол? Солта заема третостепенно място някъде в кухненския долап. Но солта е важна не сама по себе си, а според действието, което упражнява в околната среда. Тя изважда вкуса на гозбата.

Без нея яденето е безвкусно, блудкаво. Така всеки може да сподели с близкния си неговата тревога и скръб, да посещава болни, да дава утеша на отчаяни души, да бъде свидетел за това, което Бог е за него, да кани познатите си на църква, да се моли за своите близки и за богослужението, да дава жертва от средствата си за Божието дело. По-блажено е да дава някому, отколкото да взема. Защото, който взема има пълни ръце, а който дава – пълно сърце.

Ние търсим мир в Бога и с право. Но този мир не е бездействие и лежане в Неговите обятия, а по-скоро успешен, полезен, благословен труд. Воденичарят спокойно може да спи, когато воденицата работи с пълна пара. Щом стане нещо, воденицата спре и настъпи тишина, той скача и тревожно се пита какво е станало, че е така тихо. Трудът успокоява. Безделето тревожи.

Един младеж пожелал да помогне на брата, който почиствал църквата. Братът му казал: "Вземи тази кърпа и избърсвай праха от чиновете. Но не забравяй да се молиш на Бога този, който седи на тази пейка да приеме Господа Иисуса в сърцето си". Съработници на Бога. Каква чест! Един младеж заяви: "Дайте идеал, за който да бъда готов да дам живота си". Ето такъв идеал е работата заедно с Бога. Някой е казал, че ангелите на небето искат да гоидат на земята и да работят за Бога, но Бог не ги допуска. Той Си има Свои съработници-човеци и има доверие в тях.

5. Ние сме съработници на Бога. Ето защо да се подгответим за това високо призвание. Трябва да се очистим. От хлебаря и готвача се изисква чистота. Затова често има медицински контрол. От всеки съработник на Бога се иска пълно себеотдаване, цялостно посвещение. Това дава възможност на Божия Дух да действа непосредствено в нас и от нас върху други хора. Когато Моцарт починал, оставил една своя творба – Реквиема, – недовършена. Но неговите ученици я довършили. И то така съвършено, че не се познава докъде е работил Моцарт и откъде са допълнили учениците му творбата. Те така се вживели в духа на моцартовата музика, че могли да творят по неговия начин. Когато четем Евангелието от Йоан, срещаме пасажи, за които не можем точно да кажем чии думи имаме пред себе си – Христовите или Йоановите. Любимият ученик така се пропил с Духа на Иисус, че всичко негово било Христово.

Нашата цел трябва да бъде Христос тaka да живее в нас, че и ние да кажем: Живея, но не аз, а Христос в мен.

Светът кипи от работа. Тя започва още от първия момент на сътворението. И днес трудът поддържа живота. Имаме културна дейност, хуманна работа, труд, свързан със здравето на човечеството и пр. Но най-свещена е работата на Бога и за Бога. Бог винаги е търсил сътрудници. При първото чудо, което Исус направи в Кана галилейска, когато превърна водата във вино, Исус се нуждаеше от съработници. Затова не Той, а слугите напълниха делбите с вода. Те разнесоха и новото, доброто вино по масите. При Галилейското езеро Исус нахрани 5000 души. Трябваше едно момче да My даде своите 5 хляба и 2 риби.

Затова всеки от нас е получил повече или по-малко таланти, за да ги употреби в служба за Бога. Божията работа продължава, както и въртенето на земята. Нашето сътрудничество също. Докато има на земята непокаяни грешници, нашата задача не е завършена. Божият глас се разнася по цялото земно кълбо към Неговите чада: “Синко, иди, работи на лозето Mi! Никой няма да ти плати надница, защото си син, а не наемник”. Всъщност Бог говори: “Ела да работим заедно в лозето. То е наше – и Мое, и твое”. Блажени сме, ако с радост приемем и сторим, каквото можем. Едно малко момиченце събирало трохичките от една обща трапеза. “Защо ти са?” – попитал един от гостите. “Искам да нахраня птичките” – отговорило момиченцето. “Но Бог ги храни. Защо ще ги храниши ти?” – попитал пак гостът. “Аз зная, че Бог ги храни” – прибавило детето – “но искам да помогна на Бога.” Каква мъдрост има в тази детска невинност.

Нека същият дух да подтиква и нас към съработничество с Бога.

Шумен, 28 септември 1975г.

Подарена победа

“Но, благодарим на Бога, Който ни дава победата чрез нашия Господ Иисус Христос.”

1 Коринтиани 15:57

„Борба непрестанна е този наш живот“ Така гласи една наша духовна песен. И ние си мислим, че воюваме и се борим. Всъщност нашата борба е нищо в сравнение с борбата на Господ Иисус. Целият Му земен живот беше непрестанна борба. Тя започна още от Витлеемската яsla, от момента, когато малкото Бебе трябваше да бяга, за да спаси живота си. И завърши с празния гроб.

Кои бяха оръжията, с които си служеше Спасителят в Своята тежка борба?

А. Неговият чист живот. Земята е видяла много жители. Но Той е и си остава единственият чист. Може да запита смело враговете си, които непрекъснато Го следяха, за да открият нещо нередно и да Го обвинят: „Кой от Вас ме обвинява в грях”?

Б. Неговите невинни страдания. Никой не бе страдал така невинно, незаслужено като Него.

В. Неговата мъчителна смърт и пролятата невинна, изкупителна кръв.

Г. Неговото славно възкресение.

И кого победи Христос? Греха, сатаната и смъртта. Сатаната все още прельстява хората. Но е вече толкова slab, че побягва, щом му се съпротивим. Той обладава само онези, които доброволно му се предават на разположение.

Китайският проповедник Ний разказва за мисионерското посещение, което той с група благовестители направили на един малък остров в китайско море преди години. Работата на Божиите работници била усърдна и себеотрицателна. Те били приемани учтиво, но никой не приел Господ Иисус. Това озадачило Божиите работници. И тогава най-младият от тях – 16-годишният Ву задал въпроса:

“Защо никой от Вас не иска да повярва в Исус?”. Отговорили му: “Ние си имаме наш бог, Та-Ванг (което значи Велик цар)”. Тогава Ву ги запитал: “Омкъде знаете, че вашият идол е толкова велик?”. Отговорили му: “Зашото ето вече 286 години ние правим манифестации из острова с него и винаги имаме най-хубаво слънчево време”. Ву отговорил: “И кога ще е през тази година вашата манифестация?”. – “На 11 април”. Проповедникът тогава възразил смело: “Щом е тъй, аз ви заявявам от името на Исус, че на тази дата ще падне дъжд”. Слушателите казали тогава: „Повече неискаме да ни говорите. Ако на 11 април има дъжд, тогава не нашият Та-Ванг, а Вашият Исус е истинският Бог”. Благовестителите се събрали на съвещание. Дали не направихме голяма грешка, като заявихме така? Дали Бог ще иска да чуе една наша прищаявка? Ами ако не вали? И се помолили на Бога: „Боже, ние сме готови да бъдем изгонени от този остров най-позорно. Но много ще страдаме, ако Твоето свято име се опозори, а се прослави Та-Ванг, защото стои сам дяволът”. Те престанали да проповядват и изкарали времето в молитва и пост. На 11 април сумрината осъмнали при ясно и слънчево време. С наведени глави те заобиколили масата за сутрешна закуска. Но към края на закуската започнало да ръми и след малко заваляло като изведро. Жителите, като видели, че вали, побързали да изведат идола на носилка, за да спрат дъжд. Но започнала буря. Улиците били залети от големи порои. Трима от носачите на идола паднали и идолът пострадал, като му се строшила брадата и едната ръка. Поправили го набързо, но дъждът не спрял. Трябвало да се приберат, за да не се удавят. Тогава запитали гледача, който заявлел, „Ох-о-о, ние сме събркали. Празникът и манифестацията трябва да бъде не на 11, а на 14 април. Но и на 14 април отново имало силен дъжд. Каква величествена победа за Христос било това преживяване!

Христос победи времето, като скъса неговите препоради. Враговете му искаха Той да бъде забравен. Да остане само за Своите тогавашни съвременници и близки приятели. И след смъртта му никой вече да не споменава името му. Но Христос каза на учениците си: „Това правете за мое възпоменение”. И се установи Господната трапеза. Христос не е забравен. Днес ежедневно всички вестници и списания, всички радиопредавания Го споменават. Защото, когато

се споменава датата, се припомня на човечеството за Христовото съществуване. Защото всяка дата ни говори, че преди толкова време се е родил Христос. Нашето летоброене започва с рождението на Исус.

Кои бяха Христовите врагове тогава? Ние знаем – Каяфа, Пилат, Ирод, предателят Юда. Къде са днес тези имена? А колко много срещаме Христо, Петър, Иван, Тома, Мария, Марта, Андрей и гр.

Христос победи смъртта и гроба. При Възкресението смъртта бе принудена да върне обратно това, което беше взела. По-лесно е да отнемеш агнето от устата на вълка, отколкото да заставиш смъртта да върне плячката си. Христос беше отнесен безсилен в гроба. Враговете му знаеха за възможността да възкръсне, за което учениците му в паническата си скръб и боязнь бяха забравили. Христовият гроб беше единствен, пазен от стражи не за почит, а за отбрана. Но могат ли земните стражи да се противявят на небесните сили? Поставяйки Христос в гроба, запечатвайки и охранявайки това място, враговете на Спасителя искаха да Го заставят да остане само в това малко и ограничено от стените на пещерата пространство. Влиянието на Господ Иисус трябваше да се ограничи само в гроба и никъде другаде. Но ето ангел отвали камъка на гроба и Христос възкръсна и изпълни цялата земя. Затова Той заяви на апостолите: “Идете по целия свят и проповядвайте Евангелието”. Цялата земя е Негова. И той я предаде на апостолите и на тези, които изважаха след него да я напълнят с благата вест за спасение.

Христос победи човека. И неговата победа е истинска, трайна. Някой може да ме накара да работя, да викам “ура” против моята воля, да ръкопляскам против моето желание, да плащам данъка си и някаква глоба, но никой не може да ме застави да го обичам. Ето това направи Христос. Той принуждава човеци да Го обичат, да се жертвват за Него, да му предадат сърцата си.

Историята ни представя разбойника Варава. Този главатар на разбойническа банда очаквал да бъде прикован на кръст заради престъплението си, когато дошъл в килията му вестител с новината, че е свободен. Отначало той не повярвал, но след това разбрал, че не е шега, а истина. Запитал на какво основание е

свободен. Отговорили му, че един друг – на име Исус ще бъде разпнат вместо него. И тогава Варава се запътил към Голгота. Там видял гвама от своите другари, разбойници вече повесени на кръстовете си. Пред очите му повесили и Исус на кръста, който бил пригответен за него. И Варава си казал: “С този от тази страна добре се познавам. С него обирахме. С другия съм приятел, с него деляхме плячката. Но кой си ти? Ти никак не приличаш на нас. Не те познавам. Но зная, че Ти умираш за мен”. И Варава потърсил близост с Христовите ученици. На Петдесятница и той получил Светия Дух и станал свидетел на Христовата победна мощ.

През миналото столетие, когато в Съединените щати още имало робство, един млад роб намерил буквар, книга и се научил да чете. Дали му един Нов Завет и той жадно зачел Божието Слово. След като повярвал в Исус, той запламтял от жар да сподели и с друг това, в което повярвал. И проповядвал спасение чрез вяра в Господ Исус. Господарят му бил разярен и грозно му се заканил: “Аз ще изгоня от душата ти твоя Спасител!”. Но робът пак проповядвал. Жесток бил побоят, на който бил подложен Христовият свидетел. На другата неделя той отново проповядвал. “Не се ли страхуваш?” – го питали някои. “Страхувам се, но моите страдания са нищо в сравнение с Христовите за нас” – казал той. Господарят му го посрещнал с камшик в ръка. “Зашо все още проповядваш?” – го питал яростно той, – “когато никой нищо не ти праща и само бой ядеш?”. “О, господарю,” – отговорил робът, – “аз не мога другояче. Той умря за теб и за мен. Как га Му бъда неблагодарен?”. “Иди на работа” – отговорил мрачно господарят, без да го бие този път. Още същия следобед един слуга изтичал на полето, където работел робът, и му казал задъхан. “Жак, господарят е тежко болен и те вика”. Робът отишъл. “Жак” – прощенал господарят му, – “моли се за мен”. Жак се молил за спасението душата на господаря си. След гва дни той починал. Последните му думи били: “Жак, проповядвай колкото можеш и нека Бог те благославя”.

Кой бе победителят? Господ Исус Христос!

Но апостолът отива по-далеч. Той ни уверява, че Бог дава тази победа и на нас.

Словото многократно ни говори за победата на Християнина. В Омкробението ни се дават редица обещания за “този, който победи”. Но тук играе важна роля не нашата победа, а победното дело на Господ Иисус, което Той оставя на наше разположение. Ние не воловаме. Той волова. Ние просто приемаме на готово Неговата победа. Берем плодове, които не сме сели. Имаме радостта от труг, който ние не сме положили.

По време на войната една армия превзема един град. И тъй като трябва да продължи преследването на противника, предава владението и управлението на завзетия от нея град на друго отделение. То не се е борило. Не е воловало. Поема владението на града на готово. И се държи като победител. Ето нашето поведение. Христос побеждава. Ние заемаме завладените от него възможности, победи и духовни блага. И днес ние се молим за спасението на човешки души. Просим от Бога изцеление на болни братя и сестри. Но много добре знаем, че не ние, а Той дава спасение и изцеление. Затова Негова е и силата, и славата. Наша са ползата, радостта и мирът.

Така и ние побеждаваме греха и влечението към грях. Има наистина неща, които могат да ни увлекат. Но, като си помислим само, дали чрез това ние растем? Дали това можем да сторим в присъствието на Господ Иисус? Дали само Той би сторил това на наше място? И ние получаваме светлина и нова сила, за да преодолеем злото влечеие.

Така побеждаваме грижите, тези наши постоянни спътници и врагове. Но победата на Христос ни възхва увереността, която прие и старият Авраам, когато трябваше да заколи сина си Исак: “Йехова ире, Господ ще промисли”.

Така побеждаваме и злите навици, които ни спъват в духовния ход напред.

Така побеждаваме и страхът от смъртта. Невярващият човек панически се бои от смъртта. Божието чедо я приема като неприятно преживяване, но като победен враг, който може да ни нарани, но не и да ни отрови.

По време на войната в едно село дошла наказателна команда. Тя строила всички мъже на селския площад. И се дало нареждане всеки десети мъж да излезе напред и да бъде разстрелян. Един младеж,

когото засегнало числото 10, започнал да трепери. Не било леко за младата душа да се срещне внезапно със смъртта. До него стоял старец. Той тихо го привлякъл при себе си и заел мястото му. “Аз съм примирен с Бога и можа спокойно да умра” – казал той.

Една хубава духовна песен гласи: “О смърт, ти можеш да събориш само моята колиба. Но тя е от кал. Мен ти не засягаш, защото моят грях е простен”.

По време на Първата световна война рота войници се намирали в поход. Уморени, те насядали край една горичка на хубава сянка; поставили пушките си в пирамиди и скоро заспали. Поставеният пост също заспал. Неприятелят ги нападнал, мнозина избили, а други пленил. Защо? Защото не употребили оръжията си. И днес много християни вместо да бъдат победители, са победени. Защо? Защото не употребяват оръжията на Святия Дух и не си служат с победата на Господ Исус Христос.

Така побеждаваме въобще страхът в живота и пред бъдещето. В един вестник някакъв читател написал следното: “Много ясно ми стана неотдавна какъв панически страх от бъдещето завладява хората. Получих писмо от Берлин. Мой познат ми пише: “Искаме да напуснем Берлин и да се преселим в Холандия, защото нашият град се намира върху едно буре, пълно с барут”. След известно време получих писмо от приятели от Холандия. Пишат, че искат да се преселят в Ню-Йорк, защото, ако започне трета световна война, първо ще пострадат малките държави. След това получих писмо от Ню-Йорк, в което познати ми казват, че се преселват в Калифорния, защото многомилионният град е прекрасен обект за нападение от атомни бомби. Но и от Калифорния дошла вест, че някои искат да се преселят оттам в Азия, защото Калифорния щяла много да пострада при една война. И от Азия дошло писмо, в което искат да се преселят в Европа, защото било сигурно, че третата световна война щяла да избухне в Азия... Къде да намери отрудената човешка душа мир и покой? Има едно място, а то е в обятията на нашия Спасител, който ни казва: “Елате при Мен всички отрудени и обременени”.

И какво е следствието от великата победа на нашия Спасител? Апостолът отговаря: “Бъдете твърди и непоколебими”. Войната е

Симеон Попов

спечелена. Победата е извълчана. Бъдете само верни на своя пост. Не се стряскайте от празния шум на света. Гледайте напред и нагоре. Там е Венецът на живота. Който гледа назад и надолу като Петър, помърва в развлъканото море.

Един проповедник бил повикан при един умиращ брат. Смъртта поставила отпечатъка си върху лицето му. Той не можел повече да говори. Но разбрали, че иска да напише нещо. Дали му плоча и калем. Писал, но никой нищо не разбрад. И той с последни сили много бавно написал една-единствена дума: Победа!

Шумен, 13 юни 1971г.

Бъдете мъжествени!

*Бдете, стойте твърдо във вярата,
бъдете мъжествени, укрепявайте се!*"

1 Коринтияни 16:13

Това не значи, че християнството е само за мъже. Има религии, които отричат на жената качеството душа. За тях тя е лишена от правото на вечен живот. Но Словото ясно ни учи, че няма разлика между мъжки и женски пол. Бог ценя всички еднакво като хора. Християнството е наистина за слабите, болните и грешните. Но не за да ги остави в това плачевно състояние, а за да ги изведе в чудната светлина на Божието присъствие. Болницата е за болни, но за да ги лекува. Така и Бог призовава слабите, за да ги направи силни. Какво значи това: "Бъдете мъжествени"?

1. **Бъдете храбри!** Винаги уважаваме храбрите. Дори противниците им ги ценят. Християнството създава истински храбреци. Храбрият не се обезсърчава. Винаги има повод за смелост. Когато гледаме към Господ Исус, как храбро се отнасяше към несгодите, ние приемаме желязна кръв. През миналата война японците бяха оккупирали голяма част от Югоизточна Азия. Нахлуха и в Индонезия. Навсякъде поставяли японското знаме с лика на императора и заставяли населението да му се покланя. Но християните отказвали изобщо да сторят това. В Джакарта в японското коменданство бил повикан пастирът на една голяма църква. Грубо бил третиран и заставян да се поклони на лика на императора. Иначе трябвало да бъде убит. Питали го дали има семейство. Той каза: "Имам добра съпруга, с която много се обичаме. Имам 8 деца, които ми са много мили. Но, ако ще трябва да се поклоня на нещо друго, освен на Моя Спасител Исус Христос, нека да бъда обезглавен или застрелян". Японските офицери се стреснали от този храбър отговор и го изгонили. Той се върнал в къщи и намерил домашните си на колене.

На 18 април 1521 г. реформаторът Мартин Лутер се явил на

съд пред германския Райхстаг, свикан от младия император Карл V. Пред елита на тогавашния свят реформаторът смело защитил учението на реформацията и заявил, че ще се откаже от него тогава, когато му бъде доказана неправотата въз основа на Божието Слово. “Тук стоя аз. Не мога другояче. Бог да ми бъде на помощ!” – били последните му думи. И днес тази пречудна храброст удивлява човечеството. Но не се знае колко много вярващи са се молили тогава за Лутер.

2. Бъдете борци. Ние живеем в положение на непрестанна война. Мракът воюва против светлината. Злато – против добромът. Тук трябва смело да застанем на страната на Господ Иисус и да воюваме с оръжието на Светия Дух и любовта. Истинският борец не е груб. В повечето случаи грубиянинът е или суверен, или страхливец. Нашата борба не е против “плът и кръв”, а против невидимите власти на поднебесната. Проявяваме ли мъжество през време на болест? Или когато застанем лице с лице срещу смъртта? Борец е този, който е сигурен в помощта на Бога. Затова и младият Давид заяви на Великия Голиат: “Ти изваш срещу мен с меч и копие, а аз извам срещу теб с Името на Господ Бог, когото ти унищожи”. Чудно ли е, че изволюва такава победа?

3. Бъдете служители! Мнозина виждат мъжеството на Господ Иисус, когато взе камшика и изгони търговците от храма. Но трябва да виждаме същото мъжество и в Неговото смилено служение, например като изми нечистите нозе на апостолите преди тайната вечеря. Иска се смелост да бъдем слуги, да жертваме средства, сила, време, чест в името на Неговата служба. Тук се иска дело. Хора, които много говорят, малко работят. През 1935 година дошла чумата във Витенберг. Повечето от жителите побягнали. Но Лутер и голямото му семейство останали. Всички увещания да напусне опасния град били напразни. Той бил постоянно в движение. Посещавал болните, давал последни наставления на умиращите, грижел се за погребение на многобройните мъртви. Намерил гъве деца в едно семейство, родителите на които умрели. Той ги взел в дома си, явно рискувайки по този начин да зарази семейството си. Но никой не се разболял. Бог пазел служителя си.

4. Бъдете безстрашни. Ние сме по естество страхови.

Усещаме, че страхът като орел сграбчва в студените си нокти бедните ни сърца. Един въздушен пират завладял един самолет и заставил пилота му да кацне в Рим. Там той се предал на властите. Когато поели оръжието му, видели, че пистолетът е детска играчка. Не можел да стреля. Но страхът сковал всички.

5. Бъдете готови да страдате. Страданието изисква търпение. А в него има заредена огромна енергия. Мнозина при страдание се самосъжаляват. Ох, колко нещастен съм аз. Колко голямо е моето изпитание и т.н. Това е отрова за душата. Готовността за страдание е вътрешна твърдост, а тя отнема отровата, щом страдаме. Тук се иска обаче, пълна вяра в Бога. Христос не познава половина вяра. Или пълна, или никаква. Който е поставил ръката си на ралото и гледа назад, не е годен за Божието царство. Кое е по-лесно – да отмъщаваме или да търпим? Да мразим или да простим?

6. Бъдете свободни човеци. Свободният е победил себе си. Извободил е най-трудната победа. Свободният може да каже “не”. Робът казва само “га”. Попитали един обикновен овчар: “Ти какъв си”. Отговорил: “Аз съм цар”. Запитали го подигравателно: “Над кого управляваш?” – “Над моите желания, страсти и склонности”.

Две момиченца стояли пред витрина с детски играчки. Едното попитало другото: “Каква играчка би си пожелала?”. Второто момиченце мълчало. На настойчивия въпрос то отговорило: “Някаква играчка не искам, защото зная, че няма да я получа”. Ето мъжествен отговор. Който приема с тиха смелост лишенията, вече ги е победил. Мъжественият е свободен, защото служува на Бога. Био се от Бога и е смел спрямо хората. Светските хора правят обратното. Свободният човек се самообуздава. Поставил е юзда на силите си и ги впряга за добро. Онзи, който бие с юмрук по масата и троши съдове, е жалък роб. Свободният човек може да каже: “Сгреших. Виновен съм. Прости ми!”.

Едно предприятие обявило, че търси младеж за особено важен и обещаващ пост. Явили се много кандидати. Дошъл и един скромен младеж. Секретарят го посрещнал учтиво, но заяvil: “Младежо, вече 52-ма се явиха, но отговорникът не ги прие. Не ти давам големи надежди. Но опитай късмета си”. Шефът приел лъбезно младежа, заговорил го на общи теми, запалил цигара и подал на младежа да

запали и той. Младият човек отказал учтиво, но решително: “Благодаря. Аз не пуша”. Шефът много се учудил. “Как така? Та ти си още млад. И младите трябва да пушат. Днес всички пушат”. Младежът отговорил: “Дал съм обещание да не пуша и не съм готов да наруша обещанието си”. Тогава шефът му подал ръка: “Младежко, назначен си. Ти си вече 53-я, но първият, който отказа да запали. Ние търсим младеж с характер. Затова ти си за нас”.

В малкото швейцарско село Семнах има паметник на Винкелиг, селянин, който се втурнал след австрийските рицари и направил пробив за своите въстанали съселяни, които извободили изненадваща победа и поставили началото на швейцарската конфедерация. Преди срещата командващият рицарите княз Леополд видял, че въстаниците коленичат на земята. “Ето те вече се предават и молят за милост” – казал гордият Леополд. Неговият агломант обаче възразил: “Да, те молят за милост, но не нас, а Бога”.

Интересно е да изброим колко пъти в Словото се казва: Не бой се! Бог очаква от нас да бъдем мъжествени. Едно от най-важните неща, които трябва да научим, е, че Бог е близо. Страхливецът никога не може да разбере това. Той живее така, като че Бог е високо и далеко.

Бог ни подава ръка. С Неговата помощ можем да бъдем мъжествени. Без него нищо не можем да сторим. Но всичко можем чрез Христос, който ни укрепява. Той ни е обещал да бъде винаги с нас. Вярваме ли в това? Преживяваме ли го?

Една жена обещала на съседката си няколко употребявани дрехи. На другия ден тя се явила и казала, че дошла да си вземе дрехите. Благодетелката се замислила. Само обещах и съседката вече счита дрехите за свои. Защо не се отнасям и аз така към Божиите обещания?

Един затворник трябвало да бъде публично обезглавен. Всички се стекли на мястото на екзекуция. Там бил и князът. Бил горещ лятен ден. Осъденият на смърт помолил за чаша вода. Дали му. Но виждайки голата сабя на палача, той се уплашил и просто не могъл да поднесе чашата до устата си, тъй като ръката му силно треперела. Князът го успокоил: “Не се плаши. Палачът няма да ти отсече главата, докато не изпиеш чашата с вода”. “Вярно ли е

това?” – “Разбира се” – казал князът и повторил обещанието си. Тогава затворникът писнал водата на земята. Последвала голяма изненада. Князът бил принуден да освободи затворника. Той повярвал в обещанието на княза, макар и дадено необмислено. Колко повече трябва да разчитаме на Онзи, който обеща: Аз съм винаги с вас?

Шумен, 11 март 1973г.

Бъдете бодри!

*“Благодатта на Господ Иисус Христос
да бъде с вас.”*

1 Коринтияни 16:23

В края на чудното си първо послание към коринтската църква апостол Павел дава няколко дълбоко съдържателни съвета. Всъщност те са в най-крамка повелителна форма. Приличат на военна заповед към хора, които трябва да се покоряват. Каквите са наставленията на любящите родители или загрижения лекар. Тези заповеди са като разпореждане при военно или тревожно положение. Ние всички бихме желали да преминем тих, спокoen, несмущаван живот. Но действителността ни учи, че докато сме на земята, трябва да болтаме.

1. Бъдете бодри. Защото голяма част от земните жители са духовно заспали или дремят. Сънят е крайно необходим за тялото. Той възстановява изразходваните в труда сили. Отпочиналият може отново да работи. Помня преди години с пастир М. Делчев и брат Христо Груев пътувахме пеша от Върбица до Шумен: разстоянието от 60 км. взехме изведнъж. Бяхме крайно уморени. Аз тогава хем ходех, хем дремех. През 1934 г. пътувах с влака от Виена до Щюрих. Влакът ни носеше през най-красиви местности от Тиролските Алпи. Но понеже преди това бях пътувал 4 денонощия с кораб по Дунава до Виена, когато можех много малко да спя, аз все дремех и спях. По едно време се събудих и попутах един седящ срещу мен младеж: “Минахме ли Алпите?” – “О, вие проспахте най-красивите места” – ми отговори той.

Като младеж великият Едисон постъпил като телеграфист в една гара. Но работел само нощно време, а деня прекарвал в своите опити. Дължен бил всеки 15 минути да дава по морза следното: “буден съм”. Но тъй като на младия откривател много му се спяло, той построил

специален механизъм, който, прикрепен към стрелките на часовника, давал всеки 15 минути казания сигнал, а Едисон в това време спял. Нуждата от сън ни води и до известна непочтеност.

Сънят е заразителен. Това може да каже всеки шофьор. Когато има в колата си нощно време заспали хора, за него е много трудно да се бори със съня. Но колко е опасно, ако той, макар и за миг, заспи!

Колкото е естествен и нужен за тялото, толкова е опасен и гибелен сънят за душата. Заспалият духовно човек е поставил в бездействие съвестта си. Така той убива чувството за дълг. Чул съм за някои ученици, които мразели учителя си. Причакали го нощно време някъде, хвърлили чувал върху главата му и така го набили, без да му дават възможност да ги познае. Заспалият е поставил подобно покривало на съвестта си – този Божи монограм в нас.

2. Бъдете бодри. Това е жизнена необходимост за християнския живот. Бодрият е преди всичко буден. Но има и нещо повече: Радост. Бодростта е радостна будност. Бодростта дава първо място на Духа. Защото духът е бодър, когато пътта е немощна. Когато става преглед на една армия, първият въпрос е не каква е храната или какво е облеклото, а какъв е духът на войника. Отчаянието е първият враг на бодростта. Отчаяният е унил, отпаднал. Той е вече победен, преди да е влязъл в сражение. Върхът на отчаянието е описан в Лука 16:24, където богатият в пъкъла моли Авраам да изпрати бедния Лазар и да напоти края на пръстта си във вода и така да разхлади езика му. Знае се, че всеки, който влиза в ада, е оставил вече всяка надежда.

За бодрост е необходимо да имаме някаква особена радост, която да обладава сърцето ни и да влива жизнерадост в цялото ни същество. В една работилница на затворници дойде един затворник и каза на другарите си: “Колеги, ей сега ме посети моят адвокат и ми съобщи, че касационният съд ме е оправдал. Тези дни очаквам да бъда освободен”. Необикновена радост и бодрост бликаше от него. Във всичко беше като нас, останалите затворници. В работата, в храма, в начина на общуване, но в него имаше нещо, които ние нямахме. Очакваше всеки момент да го освободят. И това коренно го отличаваше от всички. Такава е бодростта на християните и тя ги отличава от невярващите земни жители.

3. Бъдете бодри. Това е заповед от Господ Иисус Христос. “Пазете се”, казва Той, “да не намернат душите ви с грижи, ядене и пиянство” (Лука 21:34). Той много добре знаеше от опит каква тежка борба трябва да води човек против плътта, за да запази своята бодрост. Гетсиманската борба беше поучителна за Неговите временни ученици.

Бъдете бодри. Защото опасностите са многобройни. Ако войник на пост заспи, може да го разстрелят. Колкото и добра да е войската, ако е заспала, ще бъде поразена. Група туристи пътували с автобус. Шофьорът спрят пред един ресторант и на учудените пътници обяснил, че не се чувства добре и иска да си почине. Пътниците неохотно слезли. Поръчали си ядене в ресторантта. На шофьора му станало много зле и той починал. Всички с ужас разбрали каква голяма опасност ги грозяла. Какво би станало, ако шофьорът умре на кормилото? Колкото по-важен пост заема човек, толкова по-голяма бодрост се иска от него.

В началото на нашия век в гр. Солун стана силна експлозия, която разтърси не само този голям град, но и целия свят. Грамадното здание на Турската отоманска банка бе взривено във въздуха. Комисията, назначена да установи причините, открила, че от едно близко съседно кафене до банката бил прокопан тунел, в който бил поставен взрыв. Никой не подозирал страшното дело, което дълго време се извършвало там. Македонски революционери копаели под земята, а други в чанти и кърпи отнасяли изкопаната пръст. Чиновниците от банката посещавали кафенето, пиели си кафето, но не могли да узнаят това, което става там. Липсвала бдителност. Само бодрият може да бди. Истинската бдителност е бодростта.

Преди години по Ниагарската река се движела лодка, в която лежал заспал индианец. Скоро течението станало по-бързо, защото наближавал грамадният водопад. От бреговете почнали да дават сигнали, някои стреляли, за да събудят заспалия. Но той оставал непробуден. Скоро лодката полетяла като стрела към водопада. Индианецът се събудил, изправил се в лодката и надал отчаян вик: “Помощ!” Но вече летял към пропастта. Никой не намерил никакви следи от него. Заспалият е въщност почти погинал.

По радиото разказаха за снега, който паднал тази година в

Палестина. Нещо съвсем необичайно. Построените там нови жилищни блокове имали приспособление за защита от пустинния пясък. Но нещо не било взето предвид. Че може да завали сняг. И това създало маса страдания на обитателите на тези блокове.

Нашето мяло е обкръжено от опасности. Освен многото опасности от катастрофи, маса микробы и бащили ни обикалят и търсят вход в тялото, за да ни разболеят. Четох, че холерата е болест на нечистите ръце. За да се запазим от нея, трябва винаги добре да си мием ръцете. Да бдим над себе си. Така е и с душата. Тя е окръжена от маса врагове, против които трябва да бъдем бодри на пост.

5. Апостол Петър пише: “Бъдете трезвени и будни. Противникът ви дяволът като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне”. 1 Петрово 5:8.

Затова да бъдем бодри, защото не знаем от коя страна ще бъдем нападнати. Четох за една сърна, която пасяла в ливада, намираща се край морето. Тя била постоянно обърната към сушата, защото само оттам очаквала да бъде нападната. Това забелязал ловецът, качил се на лодка, доближил я откъм морето и я застрелял. Трябва да знаем, че злото търси слабите ни страни, за да ни порази. Всеки си има ахилесова пета и трябва там да бъде най-предпазлив.

В гръцките митове се говори за чудовището Аргус, което имало 100 очи. Постоянно било будно. Когато спяло, само гъве от очите му се затваряли. Останалите 98 били отворени и наблюдавали какво става наоколо. Но един ден дошъл Меркурий и започнал да свири най-очарователни песни. Те унесли чудовището, което започнало да затваря все повече и повече очи, докато най-после затворило всички. В този момент Меркурий извадил своя скрит меч и му отрязал главата.

Нека не допускаме никакво влияние на злото върху себе си. Въобще да избягваме да се занимаваме в мисълта си със злато. Един студент по богословие при последния изпит получил задача да отговори на следните въпроси: Какво знаеш за Бога? Какво знаеш за дявола? Душата на младия студент пламнала от любов към Бога и писал, писал, писал. За Божията власт, за Неговата мъдрост, за Неговата любов. И мал на разположение 4 часа. Когато изтекло

времето, той все още не бил свършил с обекта Бог. И накрая написал думите: “За дявола нямам време. Нека това да бъде желанието на всички. Да нямаме време за злото”.

6. Да бъдем бодри, защото по естество сърцето ни е склонно към зло. Когато зимно време падне дълбок сняг, пътници, които изминават пеша големи разстояния, лесно се уморяват и чувстват нужда макар и за момент да поседнат на снега и да си отдъхнат. Това е много опасен момент. Седналият чувства сладка умора и лесно заспива, за да не се събуди вече от бялата смърт – замръзването.

Както тялото е склонно да заспи зимно време и да погине, така и душата е склонна към духовно заспиване, духовна умора и гибел. Затова да пазим нашите четири главни съкровища, всеки човек си има склад, камбанария, работилница и каса.

Да пазим нашия склад, т.е. нашата памет. Да не допускаме да навлиза в паметта ни зло. Да не гледаме зли картини, да не четем лоши книги, да не се вслушваме в недобри разговори нито да взимаме участие в тях.

Камбанарията – това е нашата уста. Да не излиза от нея никаква зла дума, клевета, одумване, безсолни приказки.

Работилниците – това са нашите дела, нашето поведение. Да се стараем проявите ни да бъдат само за хвала на нашия Небесен Баща.

Касата ни е нашата съвест. Да се трудим тя да бъде винаги чувствителна и да ни пази от отклонение от Божия път.

7. Да бъдем бодри, защото Господ е близо. Времето е близо, когато Господ Иисус ще дойде да грабне църквата Си. Блажени са тези, които бодри и със запалени светилищи Го очакват. Когато дойде, веднага Му отварят вратата. В една църква дошъл нов брам. Камо го представил на събранието, проповедникът го запитал: “Браме, какво е твоето занятие?”. Той казал: “Моето главно занятие е да чакам изването на моя Спасител. В останалото време аз кърпя обувки”. Какво е нашето главно занятие?

Нека това бъде нашето главно занятие, главен устрем при всички обстоятелства да запазим нашата бодрост. Две са главните средства, които ни помагат тук. Първото е работа за Бога.

Бездействието приспива. Трудът събужда. Нека всеку ден да правим нещо за Христос.

Второто средство е молитвата. Тя ни пази от духовно заспиване, като поддържа жива връзката ни с Бога.

Големият индийски проповедник Cagy Сундар Синг разказва, че като пътувал из Хималайските планини, за да проповядва Евангелието на тибетчаните, се спрял на едно красиво място. Седнал на полянката там и наблюдавал красивата планинска местност. В това време го доближил друг пътник и му казал. Стани от това място. Цветята около теб издават отровен аромат, който ще те упоги и даже може да те отрови. Но за тази упойка, която си получил вече от цветята, помириши от това шишенце. И той извадил от джоба си едно шишенце и му дал да помирише. Така Cagy Сундар Синг се спасил от отравяне. Молитвата е подобно средство, което ни предпазва от духовно заспиване.

Нека я употребяваме, за да останем винаги бодри, винаги на нашия пост.

Шумен, 4 февруари 1973г.

Изпитайте себе си

"Изпитайте себе си дали сте във вярата."

2 Коринттяни 13:5

Какво правят децата в училище? Тичат, играят и слушат приказки. Но само това ли? Ако това е всичко, не бихме ги изпращали в такова училище. Там има учение, смятане, изпити.

1. Когато у десето се породи съзнанието за себе си, то започва да опознава света чрез въпроси. Постоянно пита: защо? В храма на Аполона стоял голям надпис: Познай себе си! Император Август, през чието царуване се родил Иисус Христос, издал пръстен със същия надпис. С него той подпечатвал писмата, които разпращал.

Щом ни преглежда лекар и ни успокоява, че “няма нищо страшно”, ние се радваме. Но някога недоверчиво го питаме: “Моля, кажете ни истината!”. При един преглед на тежко болен човек, лекарят успокоил жена му: “Вашият съпруг много бързо ще се оправи”. Но още същата нощ болният починал. И жена му била страшно отчаяна. Защо скри лекарят от мен истината? Аз щях да се подгответя за този удар...

Който познава себе си, недостатъците си, може да се поправи. Затова учителят има червен молив. И колкото по-добре познаваме себе си, толкова по-малко склонни ще бъдем да съдим другите. Погледно ще ги разбираем и по-рано ще им се притичаме на помощ.

2. Апостолът ни увещава: Изпитвайте себе си, защото животът е пълен с опасности. Когато пътуваме с кораб по Дунав, виждаме моряците от време на време да опитват дълбината на водата с жалони. Неотдавна чухме по радиото, че един кораб заседнал някъде из Южния океан. Ако бяха опитвали дълбината на морето, не щяха да пострадат.

Неотдавна в нашия град бяха подложени на изпит всички шофьори. И се установило, че стари и опитни шофьори, не познават всички предупредителни знаци. Нима това е нормално?

Препоръчват ни всяка година да се подлагаме на щателен лекарски преглед, за да се открият навреме някои скрити, вътрешни заболявания. Апостол Петър се мислеше за много сигурен във вярата. Но само няколко часа, след като се кълнеше във вярност към Иисус, той вече с клемтя се отрече от Него.

Изпитвайте себе си дали сте във вярата. Някои оприличават вярата на гемия. Тя е винаги във вода, но тези, които плуват в нея, са на сухо. Така вярата е във света сред грех, зло и падение, но запазва вярващите в чистота. Гемията не може да се движки от само себе си. Трябва попътен вятър, за да пътува. И вярата се нуждае от силата на Святия Дух, за да укрепва. Корабът често е нападан от бури, вълни, урагани. И вярата се подлага на тежки изпитания от гонения, изкушения и съблазни. Гемията не остава завинаги в открито море, но води към желаното пристанище. И вярата завежда християнина до вечния живот.

Разбира се по-лесно е да критикуваме другите, отколкото да изпитваме себе си. Много по-лесно е да извадя трън от крака на моя приятел, отколкото от своя крак. Но е необходимо да знаем къде стоим. В нас има много себелюбие, самохвалство, самоизмама. Ето защо трябва и самокритика. В една аптека влиза едно пъргаво момче и моли учтиво да си послужи с телефона. Когато му разрешили, то повикало един лекар. И аптекарят головил следното: “Ало, там доктор... ли е? Вярно ли е, че се нуждаеме от момче, което да ни кара колата и почиства двора? Значи не се нуждаеме вече... Значи Вие сте доволен от Вашето момче... Благодаря. Извинявайте...” Аптекарят казал на момчето: “Ако търсиш работа, веднага ще ти намеря. Виждам, че си добро момче”. Момчето отговорило: “Благодаря. Аз служа при този същия лекар, но исках да разбера дали той е доволен от мен...”.

3. Изпитайте себе си. Предстои главното изпитание – пред Богия престол. И затова е необходимо да подгответим себе си за този генерален изпит. Често в магазина влизат едно лице, затваря вратата, поставя ръка на касата и казва: Ревизия! Кой магазинер се страхува от този час? Само този, който е объркал сметките си. Затова трябва всяка вечер продавачът да знае как е със сметките си. В онзи ден мнозина ще преживеят голямо разочарование. Господи – ще

кажат ме, – нали в твоето име сторихме велики дела? Но ще чуят отговор: “Не ви познавам. Махнете се от мен вие, които вършиште беззаконие!”. В земните неща е неразумно да живеем без сметка. В духовните е безумие да живеем без да се самоизпитваме. Който сам съди себе си, си спестява съда от другите. Няма време да съдим другите. Който изпитва себе си, се освобождава от Божия съг.

4. Но кой е критерият при себеизпитването? Той не е посещаване на църква. Можем да ходим в Божия дом и да си оставаме далеч от спасението на душата си. Дори можем да взимаме и светите дарове, хляба и виното, тялото и кръвта на Господ Иисус и так да оставаме вън от царството на Бога. Критерият е Божието Слово. То е онова огледало, в което се оглеждаме, за да се опознаем.

На един главатар в африканско село дали огледало. Дълго време се оглеждал той в него. И казал: “Ето това е нещо, от което много се нуждая. То ми показва какъв съм”. Така Словото ни посочва какви сме в сърцето си.

Трябва да мислим за себе си. Да осъждаме себе си. Да наблюдаваме какви сме и какъде отиваме. Да бъдем честни, строги, безпощадни. Да наричаме нещата с истинските им имена: грях, лицемерие, блудство, кражба, измама, завист, омраза, убийство. Това, което носим в себе си, вяра в Иисус ли е? Четем ли редовно Словото? Имаме ли радост и умиление, когато го четем? Редовни ли сме на богослужение? Или чуваме камбаната и оставаме равнодушни въкъщи? Покорни ли сме на Божията Воля? Как се отнасяме към съвестта си, когато ни изобличава тя? Молим ли се? Имаме ли желание да получим пълнотата на Святия Дух? Имаме пример за това в Данайл. Живеем ли в съзнателна близост с Иисус Христос? Кой живее в нас? Христос ли? Живеем ли за Божия слава? Търсим ли преди всичко Божието царство и Неговата правда? Какъв е езикът ни? Изтъряваме ли понякога някои нецензурности, клетви, лъжи? Имаме ли любов към Бога и ближния? Или това е само на думи. Как се отнасяме към нашите врагове? Стараем ли се чрез доброта, търпение и любов да ги направим наши приятели? Имаме ли простителен дух? Носим ли дълго време омраза? Щом осърбим някого, имаме ли желание и готовност да отидем и да поискаме прошка? Свидетелстваме ли за Господа или оставаме равнодушни

към тези около нас, които погиват в неверие? Чакаме ли явяването на Господ Иисус?

4. След себеизпитването трябва да следва и корекцията. Като се видим в огледалото и открием някакво нетно от кал, трябва да го измием. Огледалото не ни очиства. Трябва да прибегнем на дело към това, което знаем. Освен огледало са нужни сапун и вода.

Едно лице отива за пръв път на църква. Вижда го съседът му – добър християнин – и му казва: “Много се раздрам, че най-после и ти се реши да дойдеш”. “Но аз никак не се раздрам” – му казал нашият човек. “Защо?” – “Преди да дойда на църква, аз се мислех за най-добрания човек в града. Но сега се събориха всички добри представи за мен” – “Много добре, много добре” – казал приятелят му. Бог събаря нещо в теб, за да изгради нещо по-добро. Той иска да те подгответи, за да Му служиш...

В същност ние не можем да поправим себе си. Само Бог може да постави в ред нашите души. Всички наши усилия тук са напразни. Затова да се молим Той да поеме ръководството на сърцата ни и да ги преобрази в Своя образ.

В едно индийско село дошъл някакъв шарлатанин и обявил чрез глашатай, че ще превърне водата в злато, т.е. ще извади парчета злато от водата. Цялото село се събрало в уречения час на площада. Пред всички той поставил в една кофа вода. Посипал в нея някакъв цветен прах и бъркал с тояга водата. Неусетно, като отвлякъл вниманието на слушателите си, пуснал във водата няколко парчета злато. След това промърморил някакви заклинания и пред всички, като излял водата, се явили късовете злато. Кметът бил възхитен и предложил голяма сума, за да получи рецептата. Шарлатанинът му я дал, но – казал той – “ако през време на сеанса ти си мислиш за една маймуна с червена глава, нищо няма да стане”. И наистина винаги, когато кметът се опитвал да направи злато от вода, образът на червената маймуна се явявал пред него.

Петър Велики, руският император, посетил веднъж един затвор. Разговарял с всеки затворник за причината на наказанието му. Всички единодушно му се оплакали, че са невинни, но поради долнен донос, мръсна клевета или нещастно недоразумение, са попаднали в затвора. Само един затворник коленичил пред Владетеля и признал

вината си. „Аз съм виновен”, казал той. – „Наказанието си получавам напълно заслужено. Даже си мисля, че би трябвало да бъда още по-строго наказан”. Царят се възмутил на това и казал: „Несчастнико, ти си призна, че си лош и престъпник в душата си. Какво търсиш сред тези чисти и невинни хора? Нима не виждаш, че ти ще ги поквариш и развратиш? Такъв опасен човек не може да остане повече тук. Веднага га си събереш нещата и га си вървиш у дома...”.

Блажен този, който изпитва себе си. Той е вече годен да приеме най-голяма милост от Бога. Когато чистим някоя бъчва от утайки, ние наливаме вода и тогава я разклащаме наляво-наясно и изливаме нечистотата вода на земята. Чудно ли е, че Бог също така ни тласва насам–натам, за да ни очисти и направи годни за присъствието Си?

Нека всяка заран, преди да започнем работата си, изпитаме това, което възнамеряваме да направим със себе си и за Бога. И всяка вечер га се пумтаме какъв е резултатът от нашия живот през този ден?

Шумен, 13 февруари 1972г.

Молете се за нас

“Братя, молете се за нас.”

I Колунци 5:25

Коя е най-великата сила на живота? Електричеството – ще каже някой. Атомната енергия – ще прибави друг. Ние твърдим: Молитвата. Християнството е изградено не с меч, насилие или измама. То стои твърдо чрез молитвата.

1. Няколко думи за молитвата. Тя е лична среща с Бога. Говор към Бога, в който главна роля играе сърцето. Тя е дишане на душата. Чрез нея приемаме небесна атмосфера. Живата вяра към Бога намира прекрасен израз в молитвата. Представете си, че изведенъж получим нареъдане: никой не бива да се моли! Каква катастрофа би било това за нас. Все едно би било да ни се отнеме въздуха. Ние просто не знаем колко сме богати, силни и щастливи чрез молитвата.

В гръцката митология се говори за сина на земята – Антей. Този великан бил непобедим. Той бил обаче винаги свързан със земята. Трябвало постоянно да се докосва до земята, за да приеме сили от нея. Неговият противник, Херкулес, разбрал това, видигнал го на плещите си и така го удушил.

Ние сме синове на небето. И за да бъдем живи и победители, трябва непрекъснато да сме свързани с Бога, чрез молитвата. Пресече ли се тази връзка, ние ще сме вече победени.

2. Братя, молете се за нас, пише апостолът. Но как така? Нима великият апостол не можеше вече да се моли? Тази молба – молете се за мен, – по подхожда за устата на блудния син, за митаря в храма, за хванатата в престъпление блудница, за разбойника на кръста. Как така се нуждае апостолът от молитвите на братята? Та нали той беше приел пълнотата на Святия Дух? Нали говореше много езици? Нали вършеше множество чудеса? Нали имаше премного откровения? Нима Божият престол не беше винаги открит за него!

Но Павел много добре знаеше, че нашата борба не е против плът и кръв. И колкото повече бойци участвуват в тази мирова борба, толкова по-сигурна и лека е победата. Щом пред председателя на Народния съвет се яви едно лице, той го посреща по един начин. Но когато пред него се яви многобройна делегация, молбата се разглежда по друг начин. Когато едно дете моли баща си за нещо, бащата го посреща по един начин. Когато всички деца на едно молят баща си, той се отнася по друг начин.

През време на Реформацията, в Торгау се събрали видни представители на това духовно движение, за да обсъдят заплахите, на които била изложена Божията Църква. Като заседавали, Меланхтон бил повикан от някого навън. Излизайки, той минал през една стая, където видял събрани жени и деца, молещи се за Божието дело. Той се върнал, повикал Мартин Лутер и му показвал молещите се. „Нашето дело няма да пропадне“ – казал радостно Меланхтон, – „защото има кой да се моли за него.“.

3. Молитвата за брата е висша форма на молитва. Нашите обикновени молитви са изобщо себелобиви. Молим се за наши лични нужди и успехи. Но тази молитва е себеотрицателна. Човек забравя своите нужди и се съсредоточава в нуждите на близкия, на другия, на врага. С това аз притъпявам моите неприязнени чувства към него. Защото не е възможно да се молим за хора, които мразим. Чрез молитвата аз гласно лобя мя ближен. Чрез молитвата аз докосвам сърцето на мя ближен, но с Божиите ръце. Аз се свързвам с него чрез Божието сърце. Мярката, с която Бог мери любовта ми към близкия, е молитвата ми за него. Най-сигурният начин да прогоня от сърцето си всяка друга омраза към мя брат е да започна да се моля за него.

Когато четиримата донесоха своя парализиран приятел при Спасителя и го поставиха пред нозете му, те самите се доближиха до Богочовека. Като се молим за нашите близки, ние чувстваме по особен начин Божията близост. Сам Иисус ни дава прекрасен пример да се молим за нашите близки. Той цяла нощ прекара в молитви за тези, които избра да бъдат Негови ученици. Преди да падне Петър, Иисус се моли за него, за да не оскудее вярата му. Затова Петър можа да се окопуми и върне при Христос. Аз предполагам, че и за Юда

Учителят се молеше. Сигурно не е било лесно за предателя да преодолее молитвената преграда около себе си и да гage своята предателска, змийска целувка. “Аз за тях се моля” – мълви Христос в своята първосвещеническа молитва (Йоан 17). А на кръста се моли за Враговете си. Блажен е този, който с радост подражава на Спасителя и се моли за другите.

4. Молитвата за близкия разчиства по най-ефикасен начин трудности и недоразумения, които се намират между нас и нашите близни. В такъв случай светският човек отива да се кара, да се саморазправя. Ако е слаб, одумва близкия си. Говори против него зад гърба му. Божието чедо се моли за онзи, който му причинява трудности и накости. Много молитви, много сили, много победи, много радост. Какво правим, щом имаме недоразумения с нашите близни? Молим ли се тогава? “Побеждавай злото чрез доброто!”. Но това става най-добре, когато предварително подгответим сърцата си чрез молитва.

Исус води непрекъснато война със злото. На първите редици на Неговия боен фронт се намират хората на молитвата. На коя линия се намираме ние? И при Христа тиловите герои не се ползват с особена почит. С молитвата ние преобразяваме нашата околна среда.

Старият ядо лежи болен. Но е закоравял атеист. Строго забранява всяка възможност за молитва в дома си. Не иска и да чуе за духовен разговор. Младата му внучка го гледа. Но в сърцето ѝ трепти жива вяра към Бога и тя се моли в душата си Бог да гage случай да стори нещо за спасението на душата на болния ядо. Внезапно болките на страдащия стават нетърпими. Той започва да стене и казва със slab глас: “Аничке, моли се за мен”. О, с каква радост пада на колене младата християнка и се моли за прошка и милост. След няколко дена небето приема още една душа, изтрягната като главня от огъня...

Молитвата за близкия строи възрастта на злото. Тя гвижи ръката, която гвижи свeta. И в сърцето нахлуват радост, мир, спасение. Нова свежа небесна атмосфера прогонва задушаващото влияние на греха.

5. Тази молитва е връзката с Бога и затова върши чудеса. По

Време на миналата световна война шестима американски моряци попаднали сред Великия океан. В три гумени лодки те прекарали три мъчителни седмици. Когато били жадни, валяло дъжд. Когато били гладни, риби наскочали в лодките им. Преживяли чудно, просто невероятно избавление. Поддържали се само с молитва. И само те ли свидетелстват за Божията спасителна сила?

През миналия век в Германия живял известният тогава барон фон Комвиц. Той поддържал много бедни деца само с молитва. Един ден той разговарял с философа Фихте. Станао дума за молитвата. “Ами – казал философът, – детето се моли. Мъжът иска”. Графът отговорил: “Когато трябва да се грижа за 600 деца, колко пъти съм бил в безизходност! Не ми остава друго средство. Аз трябва да се моля. И винаги Бог ми помага по пречуден начин”. Фихте се просълзил и казал: “Дотам моята философия не може да отиде”.

“Да се молим е поведение. Да можем да се молим е изкуство. Да имаме право да се молим е привилегия на Божиите чада” (Емил Фроммел).

От време на време един брат отива да проповядва в една малка селска църква. Тя била стара, построена встради. Била тъмна и неприветлива, чиновете – неудобни. Но винаги братът проповядвал с голяма радост и благодат. Сам се чуди защо. Веднъж бил по-рано там и като отивал на посещение, минал край църквата. Чул някакви гласове. Наблизил. И видял, че няколко жени се събрали и се молили за благословение. Сега му станало ясно всичко. Молитвата приготвила и проповедника, и сърцата да приемат небесните истини. Ние молим ли се винаги, когато отиваме на църква? За кого се молим? Каква важна задача имаме ние всички!

Едно момиченце имало по-голямо братче, което тръгнало по лош път. Употребявало лоши думи, писало, играело карти. И сестричката почнала да се моли на Бога за братчето си. Един ден той надникнал в стаята на сестра си и чул, че тя се моли. Вслушал се и доловил името си. Като чул съдържанието на молитвата, сърцето му било пронизано. Той прегърнал сестричката си и казал: Мила сестричке, Бог чу Твоята молитва. И наистина Бог му дал още тогава ново сърце.

При един проповедник дошла млада жена. “Какво га правя – го

запитала тя. – Скоро ще има маскараден бал. Мъжът ми ще отиде. Да го пригружа ли и аз? Никак не искам да отида. Но мисля, че като съм там, ще го предпазя от някаква гибелна постъпка.”.

Проповедникът казал: “Остани си у дома, нека твой отиде сам. Но през всичкото време бъди на колене. Моли се. Това е повече от твоето присъствие на този бал.”. Така и станало. Мъжът отишъл сам. Скоро го окръжили жени със съмнително поведение и му подхвърляли дъвусмислени думи. Но вместо да се съблазни, той се отвратил. И си помислил: Колко по-високо стои моята съпруга. И какво търся аз тук? Нямам ли си дом и жена? И напуснал това свърталище на сатана. Намерил в къщи съпругата си на колене. Той коленичил до нея. Каква велика победа! Но със силата на молитвата? Употребяваме ли я и ние в подобни трудни моменти? Оръдие, което не се употребява, ръждяস্বা. Колко много ръждяали молитвени възможности има по Божиите чада!

В една църква настъпило радостно съживление. Души са каели и намирали мир чрез Вяра в Христа. Проповедникът бил много щастлив и приписвал успеха в църквата на своята вярна служба. Веднъж сънувал сън. видял се пред Господ Исус Христос, с когото разговарял за съживлението в църквата. И се осмелил да запита Господа Исуса каква награда ще трябва да очаква за своята успешна работа.” Но аз вече дадох наградата” – казал Господ Исус. “Кому я даде” – запитал изненадан проповедникът. “На онази скромна жена, която седи винаги на края на третата пейка. Тя с усърдната си молитва причини съживлението”.

6. Но и тук трябва да преодолеем някои пречки. Както здравето, животът, така и молитвата има своите пречки. А да не се молим е нещастие. Да не можем да се молим е катастрофа. Да не искаме да се молим е духовна смърт.

Мнозина не се молят, защото мислят, че Бог е толкова далеч. И как ще ги чуе? Но те забравят, че за Бога няма разстояния.

Други мислят, че нямат нужда да молят Бога за помощ. Те сами са достатъчно умни и силни. Защо им е Божията помощ? Колко скоро такива се намират пред развалините на своите собствени планове!

Трети се срамуват. Считат, че е унижение да коленичат пред

Бога. Такива нямам представа за Божието величие.

Повечето нямам време за молитва. Животът е тъй динамичен! Трябва рано да ставам. Бързам за работа. Късно се връщам. Все капнали от умора. Кога да се молят? Но за ядене, сън, удоволствие всички имат време. Ние въобще винаги имаме време за важните неща. Нямаме време за молитва, защото считаме, че тя не е нещо важно. Към това трябва да прибавим и факта, че сме по природа лениви. Особено към нуждите на душата. Нека помним, че има самана. Той се старае по всякакъв начин да ни възпрепятства от молитвата, затова всяка молитва е една победа над самана. Познавам много братя и сестри, които в молитвеното събрание могат да вземат участие и бъдат за настърчение на мнозина. Но нещо ги спира. Кое е това? Не е ли самана?

Бащата в едно семейство престанал да се моли. И малкото му момиченце го запитало: Тамко бе, Бог умрял ли е? Не е умрял, отговорил изненадан бащата. Но защо питаши? Защото ти вече престана да му говориш....

Има ли някой между нас, който с поведението си да показва, че за него Бог е мъртъв? Нека не позволяваме на самана да свива гърлото ни в молитвен час. Ако има да съжалявам за нещо в моя живот, то е това, че твърде малко съм се молил.

7. Братя, молете се за нас. Ето нашата най-голяма нужда! Колко е радостно, когато знаем, че някой се моли за нас. Три са най-важните нужди на нашите църкви: Молитва, молитва и пак молитва. Така ние приемаме Бога в сърцата си. Чрез молитвата ние получаваме една чудна радост. Сам Христос ни увещава: Искайте, за да бъде радостта ви съвършена, пълна. Чрез молитвата ние възлагаме грижите си на Бога и приемаме вътрешно освобождение. Чрез молитвата ние приемаме и небесния дар Святия Дух. Чрез молитвата ние оставаме бодри и будни на нашия духовен пост.

И ако ми бъде позволено, желая да представя една молба. А тя е: Молете се за Вашия проповедник, преди да дойдете в Божия дом. Той много се нуждае от вашите молитви. Така всички взимаме участие в духовната война против злите влияния сред нас.

8. Нека не пренебрегваме това мошно духовно оръжие. Ние не разполагаме със земни оръжия. Служим си само с духовни средства.

Главното е молитвата. Нека повече се молим. Нека непрестанно да се молим. Един брат сънувал сън. Намерил се в грамадно тъмно поле. Пред него зеела пропаст. Далеч пред него видял Божия образ, обгърнат в светлина. И се молил: Боже, аз искам да гойда при Теб. Но няма мост над тази бездна. Трябва ли да загина тук? Изведнъж пред него застанала една светла фигура със сключени ръце. Ако искаш, аз ще ти направя мост” – казала тя. “Но коя си ти?” – попитал изненадан нашият брат. “Аз съм молитвата”.

Не казвай, че не можеш да се молиш. Всъщност никой не знае да се моли както трябва. Но все пак, Бог чува нашите недостойни молитви, както майка разбира неоформения плач на рожбата си. Не се срамувай да се молиш! Ти стоиш пред Бога, а не пред хората. Който се срамува от слабата си молитва, стои не пред Бога, а пред хората. Нима могат хората да му помогнат? Който не се моли, всъщност бяга от Бога. Всички имаме нужди. Всички се чувстваме отговорни за лица, за които трябва да се молим.

Това било преди много години в Женева. Там един от видните реформатори срещнал на един прием една видна дама, която той по деликатен начин я запитал дали е Божие чедо. Тя отговорила, че не желае да разговаря с него по този въпрос. Братът отвърнал, че той също така няма желание да разговаря с нея на тази тема, но си запазва правото да се моли Бог да ѝ даде сили да гойде при Христос. След три седмици дамата посетила брата и признала, че няма мир в душата си и иска да гойде при Спасителя, но не знае как да направи това. “Елате, такава каквамо сте” – отговорил реформаторът. Жената направила това и се превърнала в една от най-видните боркини за реформацията в Женева. Наричала се Елеоноре Елиот. От нея е останала прекрасната песен 133:

“Такъв какъвто съм със срам,
не нося извинение
при тебе грешен в Твоя храм
Дошъл съм Божи Агънче”....

Нека нашата работа да бъде молитва и нашата молитва да бъде работа.

Шумен, 22 август 1971г.

Вярата

“А без Вяра не е възможно да се угоди на Бога.”

Евреи 11:6

Освен грижата за храна, жилище и облекло върху нас тегне още една важна грижа – да угодим на другите. Детето се старае да угоди на родителите. Ученикът иска да угоди на учителя. Войникът трябва да угоди на офицера. Чиновникът угажда на началника. Защо се обличаме модерно, а не както хората преди 100 или 200 години? Защото може би несъзнателно се стараем да угодим на околните. Не е приятно да понасяме всякакви подигравки заради дреболии.

Но тук се говори за нещо друго: да угодим на Бога, на нашия Небесен Баща. Дълбоко в душата си ние съзнаваме, че има в нас прояви, които не са Му угодни. Има също така поведение, което Му е приятно. Какво е то? И Словото ни се притича на помощ. То ни посочва едно средство, с което да угодим на Владетеля на Всемира: Вярата. Нашата християнска проповед е Всъщност стремеж да разглеждаме вярата от многото страни, които ни се представят в живота. И както нашата ежедневна опитност е разнообразна, така и вярата ни се явява в най-различни форми.

1. По отношение на вярата можем да поставим хората на няколко нива. На най-долното стъпало са безбожниците. Вярата в Бога е заменена у тях с друга вяра – с вярата, че няма Бог. Затова те никак не се стараят да угаждат на Твореца. Колко неестествено е неверието! То е отричане на собствения произход. Какво да кажем за този, който се отказва от родителите си? Безбожието е заслепение, слепота. То си замваря очите за действителността и я отрича, като махва с ръка и заявява: “Няма. Няма и толкова.” Но трудностите в живота не се разрешават с това да си замваряме очите и да крием главата си като щрауса. Не е чудно, че върху безбожието лежи проклятие. Затова и видният шведски писател

Август Струнгберг признава: “Отдавам всичките си нещастия на факта, че съм бил безбожен”.

На малко по-високо стъпало стоят тези, които вярват, че има някаква Сила, която управлява света и Вселената. Но те не знаят дали тя се меси в живота ни. Разбира се, те отхвърлят Библията и я считат за лъжлива книга, пълна с противоречия, без да са в състояние да ги посочат.

Още по-високо стоят езичниците, будистите и гр., които се покланят на идоли и кумири. Техните познания за Бога са твърде осъ走得ни. Ето защо не бива да ги осъждаме, а по-скоро да ги съжаляваме, защото имат малка духовна светлина и затова се заблуждават в мисленето си. Бог ще иска от тях толкова, колкото са имали. Отговорността им се мери със съзнателните им познания.

Още по-високо след тях стоят онези вярващи, като народа Израил, които ограничават Словото Божие само в Стария завет. Те се стремят да угодят на Бога като спазват строго предписанятия, които се съдържат в Мойсеевия закон. Но за благодатта те твърде малко знаят и нямат желание да я приемат, защото може би я считат за унижение. А добрите си дела смятат за единственото средство, чрез което могат да застанат пред Бога. Но ако самият пророк Исаия признава, че правдата ни е като нечиста греха, как ще могат другите да устоят пред Божието лице?

Най-високо стоят съзнателните християни, не номиналните. Между тях има и такива, които в голямото си усърдие отричат всеки, който няма тяхната духовна опитност. Те могат да срещнат някого и да го запитат дали е Божие чедо. И ако отговорът не е достатъчно сигурен, те бързат с присъдата си: “Ти още не си спасен. Ти си чедо на дявола”. Тези братя забравят, че има Божии чеда, но има и Божии слуги. Не всеки Божи слуга е Божие чедо. Слугата върши Божията воля с покорност. Но Божието чедо я върши с радост. Трябва, следователно, не да осъждаме такива ревностни вярващи, а да им посочим начина как да преминат от степен на слуга към по-високата степен на Божие чедо. А това става с повече молитва и познание на Словото, когато Бог възнаграждава Своите с нова, дълбока вътрешна радост, признак на осиновление.

2. Човек не може без Бога. Оттук идва и необходимостта от

Вяра. Има безбожни човеци. Безбожни народи няма. Още древният Плутарх твърдял: "... и може да срещнеш в странстванията си държави без укрепления, без писменост, без управници, без домове, без монети, без театри, без гимнастики, но никой досега не е видял, нито ще види в бъдеще, държава без Бог, без жреци, без молитви, без оракули, без религиозна практика, без жертвоприношения".

Навсякъде и всяко народа са били религиозни. Идеята за Бога е поразително живя в съзнанието на човечеството. Тя е дошла тук не по пътя на разумни разсъждения, а посредством сърцето, което по непосредствен начин е добило дълбоката увереност в Битието на Върховното Същество. Достоевски пише: "Никога не е имало народи без религия, т.е. без понятие за добро и зло". Сега чета дневника на английския капитан Кук. През XVIII век той обиколил няколко пъти света и открил много непознати тогава земи и острови. Голяма била изненадата на туземците, които за първи път виждали европейци. Но навсякъде той откривал религиозни култове.

Човек мисли за Бога. Времето, което прекарва в мисъл за Бога, е най-щастливото за земния жител. Тогава се проявяват най-благородните пориви в душата му. Мисълта му се оплодява с най-велики вдъхновения. Въобще у човека има устрем да падне на колене пред създателя на Всемира и да изповядва пред Него своето падение и дълбок коннект да бъде като Бога. Много болезнено усеща човек своето поведение. Грешът, който поставя преграда между нас и Бога е дълбоката трагедия за нас. Ниеискаме да се доближим до Бога не на разстояние, защото усещаме навсякъде Божията близост, а вътрешно, в мисъл, желание, мироглед, чувства, поведение. А тези, които отричат Бога, так си намират малки богачета, идоли като пари, богатство, земна слава, глупави моди или най-вече обожават себе си...

3. Без вяра нямаме достъп до Бога. Вярата е входният билет за блажената зала на Божието присъствие. Обикновеният човек намира много невъзможни неща в Словото. Той счита за невъзможни великите дела, които Христос вършеше, отхвърля чудесата, които ставаха чрез ръцете на апостолите. Отминава небрежно това, което и днес Бог върши в църквата. Обаче Словото ни казва, че има нещо друго невъзможно. И това е да угодим на Бога без вяра. Човек

без Вяра не познава Бога. Той не може да разбере, че за Бога няма невъзможно нещо. Иначе Той не би бил Бог. Невъзможното е у нас, а именно да угодим на Твореца без Вяра.

4. Какво е тогава Вярата? За мнозина тя е съгласие с мнението на други. Каква Вяра е това? Ето отивал Веднъж един християнин на църква. Срещнал го негов приятел и го запитал къде отива. “На църква.” “Ти Вярваш ли в Бога?” “Разбира се. Иначе не бих ходил на църква”. “Каки ми тогава в какво Вярваш”. Нашият богомолец се позапънал и отговорил: “Аз Вярвам в това, в което и църквата Вярва”. “Добре, но в какво Вярва църквата?” “Ех, тя Вярва в това, в което и аз Вярвам”. “Това е ясно, но в какво Вярвате вие, ти и църквата?” “Ние, църквата и аз Вярваме в едно и също нещо” – отговорил християнинът и с това разговорът се изчерпал. Вие искате ли да имате такава Вяра?

Словото ни казва, че Вярата е твърда увереност, радостно убеждение. Тя не е слабост, не е желание да мислим това, което мислят други и да правим това, което вършат те. Напротив, Вярата дава сила на човека да мисли и говори това, в което е убеден, при все че всички други не са съгласни с него. Така Мартин Лутер на Вормския събор се изправи титанически против целия свят, застанал тогава пред него.

Светският човек не познава Вярата, но се бои от съдбата. Той я счита за жесток валяк, който немилостиво прегазва всяко същество, което му се изпречи. И ако има късмет, може да оцелее. Иначе ще бъде безпощадно премазан. Вярата е упование. Връзката с Бога създава увереност, че сме плячка не на своеvolна съдба, а се намираме в любящата ръка на Небесния Баща. С това животът не става изведнъж лесен. Но е пълен със съдържание и е крайно интересен, защото ние участваме във всемирната борба на светлината против тъмнината.

Вярата е освобождение от игото на злото, от оковите на общественото мнение, от гнета на сатаната. Вярата събаря нашите малки колиби и ни премества в зданието, което Бог е съградил неръкотворно за Своите. Вярата не замваря очите ни за трудностите. Но тя ни посочва, че над тях се намира Бог, който ни избавя от тях или ни въоръжава със сили, за да ги претърпим.

Затова пророк Елисей се помоли на Бога да отвори очите на слугата, за да види, че над многобройната неприятелска войска се носи още по-многобройна небесна армия.

5. Ето такава вяра – доверие е угодна на Бога. Човек с такава вяра е приятен за Бога. Ако посрещаме наши близки с музика и цветя, то Бога трябва да посрещнем с вяра, за да му угодим. Блудният син се завръща. Още отдалеч баща му го вижда, смилява се и тича да го посрещне с отворени обятия. Кое в завръщащия се син така много угоди на бащата? Неговият красив външен вид ли? Той беше облечен в парцали. Благоуханието му ли? Той миришеше на свини, сред които беше спал досега. Но имаше нещо много привлекателно, а това бе неговото смирение и покаяно сърце.

Авраам получи заповед от Бога да напусне своята родина, своя висококултурен град, своя бащин дом с толкова много мили роднини и да отиде, но къде? Бог още не казваше. И Авраам тръгна без да знае точно къде го води Бог. Това е вяра, това е доверие. Ето кое е угодно на Бога.

Един приятел ми разказа: “Имам куче, което обичам. Но то често прави накости в градината. Веднъж го заварих като ровеше и разваляше хубавите лехи. Аз грозно му се скарах и отдалеч захвърлих гневно бастуна си срещу него. Но кучето ми не побягна, а взе бастуна в уста и ми го донесе до краката ми. Радостно въртеше опашка и така мило ме гледаше в очите, че аз забравих гнева си и го прегърнах”. Доверието на едно куче може да спечели сърцето на човек. А колко повече се затрогва Божественото сърце от такова доверие!

6. Пътят към Бога се нарича вяра. Пред нас тече голяма река. Върху нея е изграден мост. Аз мога да отида до отсрещния бряг като мина по моста. Но ако съм много умен, мога да се опитам да пребродя реката или да я преплувам. Вярата минава по моста. Съмнението, себеуопованието се опитва със свои сили да стигне отсрещния бряг. Кой път избираме ни? Докато са млади мнозина мислят, че могат без Бога. Но Бог изпраща изпитания, които ни уверяват, че силите ни са недостатъчни. Други се опитват чрез построения на мисълта да се убедят, че няма Бог. И питат защо има страдания, неправди, войни, болести по света. Те забравят, че

има един железен закон, според който всеки жъне това, което е посял. Всъщност техният разум иска да оправдае отдалечаването им от Бога, защото делата им не са за пред Бога.

Вярата ни уверява, че Бог е достъпен. Той познава нуждите ни. Чува въздишките. Вижда бремето ни. Слуша молитвите ни и им отговаря. Но към вярата трябва да се прибави и усърдие. Бог обича усърдното християнство.

Баща и син пътували в гемия. Момчето, като всички палави деца, не винаги правело това, което е разумно. Веднъж то се изкачило по въжената стълба до върха на мачтата и застанало в наблюдателния кош. Но внезапно избухнала буря. Гемията започнала страхотно да се наклонява настани. Момчето се държало вече с последни сили и се виждало, че то скоро ще отпусне ръце и ще падне на палубата, където ще намери смъртта си. Бащата взел тогава тръбата и извикал на сина си: “Когато гемията се наклони силно настани, падни в морето.” Съвсем неохотно синът се подчинил. И оттам го извадили моряците. Момчето било съвсем измокрено, но здраво.

Затова да се стараем да държим вярата си в пълна изправност. Нека не пренебрегваме нашата лична, тайна молитва. Тя е котвата, която ни държи здраво. Да четем всеки ден от Словото. Там ни се разкрива величествена картичка от образи на обикновени хора, които извършиха велики дела чрез простата си вяра. Трябва да търсим за всяко наше начинание Божието благословение, да се питаме какво иска Бог от нас днес.

Двама пътували по Ниагарската река. Може би не били съвсем трезвени, затова се увлекли и водата ги подела с доста голяма бързина, за да ги въвлече в наближаващия водопад. От брега им хърлили въже. Единият се хванал за въжето, обвил го около себе си и така бил изтеглен. Другият се объркал и като видял едно плаващо наблизо дърво, се хванал за него. Първият се спасил. Никой вече не видял какво станало с втория. Едни се предават на вярата и се спасяват. Други се уповават на своите дела и погибват.

Главата на едно семейство получил голямо наследство и решил да си купи собствено жилище. Обзавел го с нови мебели. Преди още да се пренесат в новото жилище, той взел малкото си момче, за да

му покаже мястото, където ще живеят. Момчето не можело да се научи на хубавите мебели и красивите стаи и обсипвало баща си с въпроси: “Тамко, това наше ли е?”. “Да, мое момче, и това е наше” – отговарял щастливият баща. Той не се сърдел, че момчето не казвало “твое”, а “наше”. Той знаел, че което е на баща му, е и негово. И за бащата това било съвсем естествено. Един ден и ние като отидем на небето, нашият Спасител ще ни развежда из Неговото селение и ние радостно ще Го питаме: “И това ли е наше?”. И златните улици и бисерните стени, дърветата на живота и небесната музика. Може ли нашият малък човешки ум да си представи какво велико наследство ни чака?

На 22 срещу 23 октомври моят покойен баща отново ме посети на сън. Не бях го виждал повече от 34 години. Той беше много красив, с бяло-червено лице, както го знаех от най-добрите му години. “Таме!”, запитах го аз, “ще имам ли възможност като умра да бъда при тебе?”. “Да”, отговори ми той, “но трябва още повече да лъбшиш”. Бог очаква от мен следователно повече лъбов. И от теб Той очаква нещо повече. Какво е то? Дали повече вяра? Дали повече търпение? Или повече любов? Или повече послушание? Бог чака да Му угодим с нещо. Нека това да бъде нашето желание, нашата воля, нашата страст. Да угодим на нашия небесен Отец!

Шумен, 24 октомври 1971г.

Ной – Велик герой на вярата

“С вяра Ной, предупреден от Бога... и подбуден от страхопочитание, направи ковчег за спасение на дома си.”

Евреи 11:7

Потопът! Какво огромно, страшотно събитие! Не е чудно, че е оставило такива дълбоки следи в паметта на народите. И ние, когато виждаме вкаменели миди, риби по околните хълмове, си казваме: До тук е било някога морето. До преди около 150 години на помощ се е гледало като на измислена басня, задоволяваща само живата фантазия на гладните за сензация наивни източни народи. Находките на археологията обаче доказваха на всички, че потопът е страшна катастрофа, която споходила голяма част от Азия, Австралия, Южна Америка, Африка. Приема се, че тогава потънала и Атлантида, този материк, който съединявал някога Европа и Америка. Намерена е тиня, дълбока от 3 до 5 м. Това свидетелства само за едно: потоп. Тази всемирна катастрофа станала преди около 6000 години. Учените си бълскат главите, за да намерят някакво обяснение на това как е могла да се видигне такава висока вода, която да залее дори планините. И е създадена хипотезата, че върху земята паднало някакво огромно тяло върху Великия океан. Получената вълна заляла тогава света. Защо обаче е разказано в Библията това събитие? Не за да ни се даде научен доклад за него. Целта е да се представи като велик пример праведният Ной.

1. В Битие 6:5-13 ни секазва дълбоката причина, която заставила Бога да изпрати потоп. Земята била заляна от небивало греховно падение. Насилия. Можем да приемем, че убийства и изнудвания били на дневен ред. Грехът започнал още в Едемския рай. Първият, роден от жена, човек стана братоубиец. И започна стремглаво падение, което е очевидно дори без да ни се разкрива от Словото. В Матея 24:37-89 Господ Иисус описва това падение: “В ония дни преди помоща хората ясяха и пиеха, женеха се и се омъжваха... и не усетиха като

гойде потопът". Всъщност ядене и пиене, женитба не са грешни дела. Но и също ядеше и пиеше и имаше семейство. Но грехът е в това, че тези плътски прояви заемали цялото съдържание на живота. Тогавашните жители нямали никакъв усег за духовните, вечни ценности. Останали затворени за Божието влияние.

Когато Ной започнал да гради ковчег, никой не му подражавал. А би трябвало всяко семейство да си изгради такъв ковчег, за да се спаси. Но кой бил готов за покаяние и подобен подвиг? Подобни прояви и днес не са редки. Хората мислят само за ядене, пиене, удоволствия, пари, слава и запушват ушиите си за предупрежденията на Словото за изващата мирска катастрофа!

2. Но имаше едно изключение. Ной намери благодат пред Бога. (Битие 6:8) Той имаше истинско отношение към живота и Бога. Заедно с обикновените земни потребности у него имаше дълбока вътрешна нужда да живее близо до Бога. Да се сближи чрез вяра с Него.

Той беше праведен между съвременниците си. (Битие 6:9) Когато всички отпаднаха, той остана верен. Може би нямаше другар, с когото да се моли на Бога. Нямаше ближен, за да го утешава. Нямаше молитвен дом, където в общо богослужение да крепи и храни душата си. Беше сам.

Една вярваща християнка се оплаква: само да знаете колко лош е моят мъж! Какви лоши думи употребява! При него не ми е възможно да следвам Бога. Един брат въздиша: Мояте другари в завода имат много лошо поведение. При тях не мога да бъда християнин. С вълците трябва да бъда вълк.

Ной не мислеше така. Той беше верен на своето време, между съвременниците си. Йосиф беше верен на Бога в условията, в които се намираше. И между завистливите си, злобни братя, и в дома на Потифрия, и в затвора. Данаил също беше верен на Бога сред тези, които брутално отричаха Бога във Вавилон. Такива бяха и мъчениците на християнската вяра, затова Бог призовава Ной.

Каква чудна поръчка получи Ной! Да си направи ковчег. Поръчката на вярата. Ковчегът бил кораб-сандък, с плоско дъно. Дълъг бил около 140 м. широк – 25 м. и висок около 18 м. Имел 4 етажа. Не било леко за Ной да бъде послушен. Да почне градеж на

кораб върху един хълм, било непонятно за здравия разум. Искало се голяма Вяра, стоманено послушание и безкрайно търпение, за да се осъществи това начинание. Строежът траел около 120 години. Какво постоянство! Ако не можеше да чака като нас, би развалил великото си дело.

Ной не беше съвършен човек. Имаше и слабости, като всички нас. Но имаше ухо за Божия глас и воля да бъде покорен на небето.

Делото не било шега. Ковчегът не бил някаква лодка или сал. Трябвало да бъде особен кораб, който да даде възможност да се поберат също много животни и да се съхранява храната им за около 3 месеца. Но Ной повярва. Знаеше, че Бог не лъже. Вярата възбуди у него страхопочитание към Бога. Неверието е поругание с Небесния Баща.

3. Вярата на Ной, като всяка истинска Вяра, трябваше да се подложи на сериозно изпитание. Ной беше сам. Никой не сподели вярата му. Божиите чеда винаги са били малцинство. В повечето случаи или само мъжът, или само жената вярват.

Един прекрасен младеж ми се оплака: Много скърбя, че родителите ми са безбожни и много ми пречат да следвам Господ Иисус. Подобна съдба не е лека. Даже великият Пророк Илия се оплака на Бога: сам останах. Стига толкова! Не мога повече да се боря. Вярата на Ной беше изпитана като никоя друга. Целият живот на Ной бил трън в очите на съвременниците му. Животът му ги смущавал. И те или го отминавали с презрение, или го обсипвали с подигравки. Вярата в Бога е въобще нещо смешно в очите на невярващия.

Представете си някой да започне да строи кораб на Илчовия баир. И да говори, че ще дойде потоп, който ще залее цялата околност. Колко много смая ще причини това! Ако тогава е имало лудница, сигурно щяха да пратят Ной там. На всички гаври Ной отвръщал със сериозност, постиянство и твърдост в убеждението си. Затова цялото му поведение било манифест на Божията воля да накаже злото и да спаси тези, които се покаят. Обаче пожънал присмехи и заключени сърца. Ной останал глух към гаврите и със отворено сърце към Божия глас.

4. Ной видя трагедията на неверието и спечели победата на

Вярата. Катастрофата наближила, но никой не приел предупреждението. Човек въобще трудно вярва на предупрежденията. Обича да се лълее в сладки измамни очаквания. Чува сигнала, но не вярва.

Преди да потъне "Титаник" през 1912 г., капитанът бил многократно предупреждаван за това, че ледоходът е много опасен и е нужно голямо внимание. Но той не се вслушал. През 70 г. Везувий избухнал за първи път. Причинил страхотна катастрофа, при която били затрупани двета града Херкулан и Помпей. Преди избухването се чували продължителни подземни гърмежи и леки земетресения. Мнозина напуснали градовете. Обаче част от населението останало и загинало. Сега при разконките били намерени семейства затрупани в леглото си. Един крадец бил намерен в момент, когато се готвел да влезе в дом, който искал да обере.

В края на миналия век бил унищожен градът Монт Пеле в Западна Индия. След ужасната катастрофа били намерени афиши, издадени от кметството на града, в които се увещавало населението да не напуска града, защото специалистите доказвали, че не съществува особена опасност.

В началото на този век бил разрушен градът Месина в Италия, когато загинали около 190 000 души. Преди това имало няколко по-малки труса. Но никой не ги сметнал за прелюдия към страшната катастрофа.

И във времето на Ной неверието си имало своите основания. Потоп – такова нещо никога не било ставало. Как е възможно да дойде той. И откъде ще може да изтече толкова много вода! Възможно е и астрологите тогава да не са открили в звездите никакви указания за предстоящ потоп.

Можем да предположим, че някои са започнали да се колебаят. Ами ако Ной е прав? Какво ще стане тогава с нас? Откъде у него такава увереност? Дали не вижда той неща, които остават скрити за нас? Въобще неверието винаги е колебливо. То не е сигурно в себе си. Ето защо търси никакви странични опори. Търси да спечели мнозинството от масите. И мисли, че щом мнозинството споделят възгледа му, той трябва да бъде прав. Но истината не се основава на мнозинството. Тя си остава истина, макар че трябва да бъде сама. Галилей бил сам, когато твърдял, че Земята се върти.

Един ден обаче се появил малък облак от небето. Никой не му обърнал внимание. В това време животните гъве по гъве водени от вътрешен инстинкт, вложен им от Бога, се доближавали и влизали в Ковчега. Лъвове, тигри, антилопи, зайци, змии и др. се събирали на едно място и този странен факт сигурно обърнал внимание върху себе си. И все пак никой не се замислил. Възможно е да намирали някакви природни обяснения, които още не са доказателство за правотата на Ној.

Облакът скоро се превърнал в тъмен мрак, който покрил цялата земя. Започнал страхотен дъжд, повсеместни сблъсквания на облаци, излизане наяве на подземните реки и заливане на земята с вода от морето. Изведенъж всички си спомнили за Ној. Може би с плуване да са стигнали до носения от водата ковчег. Обаче сам Бог затворил кораба на Ној. Никой не можел да влезе вече в него. Благоприятното време за спасение преминало. Какво ли са мислели дърводелците и майсторите, които работели за Ној срещу заплащане? И те, които градили ковчега и го познавали много добро, се издавали. Сега станало ясно, че хуленият и подиграван Ној е прав. Той пожънал богата награда за своята огнено изпитана вяра и тържествувал в сигурното си място. Вярата му била изобличение за тогавашния свят. Домогава всички го осъждаха. Сега той осъди всички. Вярата причинява дълбоко и коренно разделение в света: вярващи, които се спасяват, и невярващи, т.е. погинали.

Един проповедник имал много зъл съсед, когото често увещавал да предаде сърцето си на Бога. „Няма Бог”, отговарял той. „Бог е измислен от вас, за да си пълните джобовете с парите на лековерните наивници“. Когато безбожникът се разболял, проповедникът го посетил. Но болният се обърнал към стената и заяви: „Като умра, всичко ще се свърши. Няма Бог. Не искам да се молите за мен. След няколко дни, през нощта дъщерята събудила проповедника и го повикала веднага да дойде при баща ѝ. „Елате. Баща ми ужасно страда. Мъката му е непоносима. Пасторът отишъл. Попитал умиращия дали да се помоли на Бога за него. Той го погледнал с угаснал поглед, видигнал ръката си нагоре и извикал: „Страшно е да падне човек в ръката на Живия Бог!“. И починал.

5. Събитията, видоизменени се повтарят. Словото и днес

предупреждава човечеството за идваща катастрофа. Всичко ни говори: бързайте, спасявайте душите си! И днес има спасителен ковчег. Той се назова Иисус Христос. Затова Го изпрати Бог на земята, та да не погине нико един, който вярва в Него, но да има вечен живот. Той се спаси, като влезе в ковчега. Ние се спасяваме чрез вяра в Господ Иисус. В никого другого няма спасение освен в Него.

Имаме ли тази вяра? Вярата е ръката, която приема спасението, вечния живот. Неверието е капитулация пред трудностите на живота. То отблъсва пространната за спасение и помощ Божия ръка. Вярата е съд, с който черпим от океана на Божията благодат. Някой черпи с кофа. Друг с напръстник. Чудно ли е, че мнозина имат такъв беден духовен живот? Вярата е поглед, впук в Спасителя. Така спокойно можем да крачим в свят, пълен с трудности, опасности, омраза и зло. Той е до нас, Той е с нас, Той е в нас. Той е по-силен от всички.

Шумен, 18 ноември 1973г.

Призоваха Господното име

“Тогава хората започнаха да призовават Господнето име.”

Битие 4:26

Връщаме се към първите дни на човечеството. Първото семейство в Едемския рай беше толкова щастливо и сигурно в Божията близост, че нямаше нужда от молитва. Често оприличаваме молитвата на писмо, което изпращаме до нашия небесен Баща. Всяко писмо предполага известно отдалечаване. Разговорът става в непосредствена близост. Първият човек разговаряше с Бога и не му се молеше.

1. Но внезапно настъпи катастрофата. Първият човек падна. Съгреши и беше изгонен от рая. Ударът беше зашеметяващ. Интимната връзка с Бога бе прекъсна. Останаха само съблудните спомени. Естествено е Адам и Ева да са си разменяли взаимни упреки, стараейки се да прехвърлят вината един на друг. Но защо искаха да упрекнат и Бог и да му докажат, че могат без Него и без радостите на първия рай. Всенак те помнеха обещанието, дадено им от Бога, че потомството на жената ще смаже главата на змията – този представител на злото.

2. Не след много време последва втора катастрофа. Първата беше разрыв в отношението с Бога. Втората бе разрыв в самото семейство, когато се роди първият син Каин. Ева помисли, че той е обещаното потомство, което ще ѝ възвърне отново загубения рай. Но какво беше дълбокото разочарование на родителите, когато видяха, че Каин клони само към зло. Неговото своенравие и твърдоглавост беше извор на дълбоки страдания у всички. И един ден чуха страшната новина: Каин уби брат си Авел. Тичат сломените родители и застават пред трупа на сина си. Досега те още не бяха виждали мъртвец. Какво е това? Дали това не е смъртта, за която със страх чухме още в рая от Бога. Защо не

говори Абел? В един ден те загубиха гвамата си сина. Единият бе поставен в гроб, а другият побягна. Минаха години. Роди им се добър син – Сум. Но заканата на Каин за седмократно отмъщение и песента на Ламеха за седемдесет пъти седемкратно отмъщение посочи явно пропастта, към която човечеството неуклонно се движеше. Злото бързо се умножаваше. Разпространяваше се като страшна епидемия. Какво да правят смазаните от скръб първи човеци?

3. Настъпи опомняне. Те го идоха на себе си. Преживялото досега дълбоко ги потресе и съкруши. Скърбите им бяха непоносими. Трябва да направим нещо, така по-нататък не бива. Наистина синът на Сум, Енос беше още по-добър. Но тъмното каиново поколение бързо се умножаваше, като бурени в торена нива. Накъде отиваме? Със злото не бива да си играем. Ние всичко загубихме и нашата невинност, и Божията близост, и Едемския рай, и домашния мир. А колко зловеща е заканата на Ламех! Какво ли още ни чака? И разбраха, че не могат без Бога. И обрнаха поглед към Него.

4. Тогава започнаха да призовават Бога. Положението им много приличаше на корабокрушенци. Викът им към Бога беше в същност познатото “SOS”, което се разпраща от потъващ кораб.

От грехопадението и досега човек чувства, че над него е надвесена сянката на скръбта. Но понякога тя се превръща в дълбока непрогледна нош, наречена отчаяние. В такъв случай мнозина прибягват до самоубийство. По-добре ужасен край, отколкото ужас без край. Други се старайт да забравят състоянието си чрез алкохол или някакви упойки. Но има и един трети път: молитвата. Тя е решителен поврат към Бога.

Учените развиват напоследък една теория за развитието на видовете. Според нея, има развитие, но то не е постепенно и неусетно, а става на скокове. Внезапно се появява някакъв нов вид растение или животно. И то налага присъствието си. Такъв внезапен скок от мрака към светлината, от греха към Божията близост, от злото към Божиите обятия стана и с първото човешко семейство.

Те знаеха, че Бог е недоволен от тях. Вината им пред Твореца беше голяма. Съвестта им жестоко ги изобличаваше. Но все пак знаеха, че Бог чува молитвата и затова решиха: Ние се връщаме

назад към Бога. Това беше и волята на блудния син: Ще стана да ига при баща си! Животът заг тях беше съборен. Виждаха там купища развалини на собствените си надежди. Всички опити сами да си създават рай останаха ялови. Бог си остана абсолютно Властелин. Човешките желания да Го накажат чрез роптане и злоба са окови, които човек сам кове, за да се самонаказва. И поставиха ново начало. Първият олтар за богопоклонение беше изграден. (Битие 4:26).

Най-после те разбраха, че колкото по-страшно е злото, толкова по-нужна е Божията помощ, неговата близост и славно спасение.

5. Но защо егва сега потърсиха Бога? Нима не можеше по-рано да започнат да му се молят? Колко скърби, колко страдания щяха да си спестят? Колко сълзи не щяха да пролеят! Нима не можеше Адам още в рая, когато Бог го изобличи за непослушанието, да падне на колене пред Създателя и с дълбоко покаяние да признае греха си и да Го моли за прошка? А вместо това Адам почна да се оправдава и да обвинява Бога за това, че му е дал такава другарка. Или какво би било, ако пред затворения вход и изход на рая, пред ангела с огнения меч Адам изградеше олтар! Колко нещастия биха се осутили! Не би имало в дома братоубийство. Завистта би била непозната.

6. Много от нас търсят Бога, но все твърде късно, когато всички други средства са изчерпани и гибелта зее пред тях. Блудният син потърси баща си егва тогава, когато не му позволяваха да сподели храната със свинете. През време на война войниците имат тъй наречения “неприкосновен запас”. Това са сухари и нещо подобно, което войникът може да употреби само в краен случай, когато е невъзможно да получава продоволствия от походните кухни. Мнозина считат Бога за такъв неприкосновен запас. Прибягват до Него само тогава, когато нищо друго не ги ползва. Бог трябва да бъде за нас настъщен хляб, вода и въздух за душата. Нима не е безумие, когато търсим Божията помощ тогава, когато всички средства са изчерпани?

7. Затова търсете Бога, докато може да се намери. Призовавайте Бог, докато е близо. Ние можем да се отречем от Него. Но Той никога не се отказва от нас. Каква велика милост е, че ние въобще можем да му се молим. Голяма част от живота си преминаваме в изпитания, страдания, болести, тежки и болезнени

загуби. Но колко време употребяваме в молитва, в призоваване на този, който е готов да ни бъде пригражител и помощник всяка година? Когато сме радостни и щастливи, преживяваме божията помощ като велика привилегия. Но когато сме наскърбени, неговата близост е неизразимо дълбоко утешение и радост.

Авраам е за нас прекрасен пример. Той винаги успяваше, защото с Бога живееше. Навсякъде, където отиваше, той градеше олтари. Две неща бяха характерни за него: палатката и олтара. В палатката живееше. Пред олтара се молеше. Палатката му казваше, че е странник, пришълец, чужденец в тази страна. Няма права. Законите не го защитаваха. Няма право да си купи или построи къща. Но олтарът му говореше, че Бог е винаги с него. Той се молеше, когато живееше. Молеше се, когато работеше. Молеше се, когато страдаше. Палатката беше от плат и колове. Лесно се изграждаше. Още по-лесно се събаряше. Олтарът обаче бе от камъни. Стоеше здрав и непоколебим.

Ной напусна най-после ковчега и стъпи на здрава земя след страшния потоп. И първото нещо, което направи, бе олтар. Защо по времето на пророк Илия нещастията връхлитаха еврейския народ като градушка? Защото народният олтар беше съборен. (З Царе 18:30).

Човек прилича на дърво. Дървото има корени и листа. С корените си то смуче сокове от земята. Чрез листата приема слънчевата енергия и я преработва в клони, цветове и плодове. Човек има нужда от материални блага. Но му трябва благословение от Бога, за да направи живота си разумен и смислен.

Вярата в Бога е абсолютна необходимост. Не е така с другите неща от ежедневието. Така ако искам, мога да отида да ловя риба, ако не искам, ще си остана в къщи. Ако имам настроение, ще се разходя, ако не – няма. Ако искам, ще събирам унищожени пощенски марки или празни кутии от кибрит. Ако не искам – няма да събирам такива неща. Не е така с вярата. Тя е необходима както настъпния хляб, водата и въздуха. Иначе душата погива.

Поучителен е в тази насока следният пример: Френската брачна двойка Анри и Жозе Бурден напуснали през септември 1966 г. Сингапур на една проста лодка 14 м. дълга с цел да стигнат Франция.

Отначало пътуването било благоприятно, но на 28 януари 1967 г. се надигнала силна буря и лодката била тласната към един пуст остров. С голяма мъка двамата успели да спасят живота си и твърде малко от провизиите. Налагало се да си търсят храна. Но островът бил мочурлив, пълен с крокодили и водни змии. Нещастните се хранели с охлюви и риби. Често затъвали до пояс в мочурищата. Като разбрали, че няма никаква надежда да бъдат намерени, те си сглобили сал от сухи дървета и така през пролетта на 1967 г. се спуснали отново в океана. Но сухите дърва бързо попивали водата и потъвали, но бедните пак се носели по водата. Малки раци започнали да гризат краката им, намиращи се във водата. Добре, че нямало акули. На третия ден силите им изчезнали. И започнали да се молят непрекъснато на Бога за избавление. Анри заявлел: повече нямам сили. Най-добре е да се хвърлим във водата и да се удавим. Жозе била по-твърда: почакай, мили, само още един ден. И навела глава отново за молитва. Но когато хвърлила поглед към океана, тя помислила, че сънува. Извикала силно на мъжа си: “Гледай кораб минава в далечината”. Той видял кораба и изстрелял димна бомба – единствената, която имали. От кораба ги видели, дошли и ги спасили.

В молитва ние представяме на Бога нашите нужди, страдания, нашите страхове грехове и престъпления. В молитва ние му благодарим и славословим, величаем и благославяме. Но не е възможно да му се молим, без да просим прошка. Ние много добре знаем за какво. Защото ние знаем една основна житейска истина: Или ще се откажем от злото, или от Бога. Всъщност в много случаи ние благодарим на Бога и за грижите. Те ни въвеждат в молитва. А молитвата ни извежда от грижите. Ние много често споменаваме думата “нужда”. Това значи преведено на нашия християнски език: Ние се нуждаем от Бога.

Друг пример от живота по морето. По бурния океан се носела малка, слаба лодка с осем души, които били близо до смъртта – капитанът на един товарен кораб и седем моряка. С голям труд те успели да напуснат бързо потъващия кораб и да спасят само живота си. Осем денонощия те били тласкани от разярените вълни – гладни, мокри, премръзнали, уморени до смърт. Престанали да говорят.

Разбирали се само със знаци. Изведнъж видели кораб в далечината. Вдигнали едно весло с жилемка на него в знак, че тук има корабокрушенци. Но никой не забелязал знака и корабът изчезнал. Дълбоко униние обладало всички. Те знаели, че евва ли ще доживеят до утрe. Но изведнъж видели втори кораб. Сега трябвало да напрегнат всички сили, за да бъдат видени. Слънцето вече залязвало и това бил поредният им шанс. Капитанът, видяйки веслото със жилемката, казал: "Момчета, молете се всички на Бога. Дано да ни видят. Иначе сме загубени". И от осем изстрадали гърла се изтръгнала спонтанна, гореща молитва към Бога за избавление. В същия час капитанът на минаващия кораб си четял спокойно Библията на палубата. Внезапно Библията му паднала на нога. Той се навел да я вдигне и неволно окото му погледнало към океана. И за миг съзрял вдигнатото весло със жилемката. Слънцето вече залязвало и Той не видял повече знака. Но това било достатъчно. Отправил кораба към нещастниците и те били спасени. Ненапразно Словото ни увещава: Повикай ме в скръбен ден и аз ще те избавя и ти ще ме прославиш (Псалом 50:15).

На Петдесетница апостол Петър прогласи сред жителите на Ерусалим следната велика истина: "Всеки, който призове името Господне, ще се спаси" (Деяния 2:21). Кой е "всеки"? Това съм аз. Това си ти. Това е всеки, който се кae и се моли. Тази истина първи разбраха членовете на дома на Адам. А след тях и всички милиони, милиарди вярващи хора.

Чували сме да се говори: помогни си сам, за да ти помогне Бог. Всъщност тук се кри някаква човешка гордост. Мисли се, че когато човек сам си помогне, си въобразява, че Бог му е помогнал. Всъщност всичко прави човек. Такива хора приличат на езичниците, които поставяли на олтара на храма си едно огледало. И всеки, който се покланял на божеството, се покланял всъщност на себе си. Нещастно себепоклонение! Такива приличат на паднали в яма нещастници, които, теглейки косите си нагоре, мислят, че могат сами да се извадят от пропастта. Вярно е, че Бог помага на човека и иска човек също да направи това, което е по силите му. Все пак е явно, че Бог помага там, където всяка човешка помощ е невъзможна. Когато разберем собственото си безсилie, Бог се намесва в живота

ни. Но може би твоята нужда е много трудна, дори невъзможна. Това не е твоя работа. Остави Той да се разправя с нея. Бъди готов само да Му благодариш и да Го прославиш. Празнувахме Петдесетница. Това е Божият отговор на човешката молитва за най-великия дар – Божията простирана ръка, която търси здраво да стисне твоята. Никой досега, който е призовавал Бога, не е оставил без отговор. Един ден Бог няма да ни пита колко пари или апартаменти сме имали, а дали сме Го призовавали. Дали сме Му благодарили за Неговото спасение и чудни дарове.

Шумен, 24 юни 1973г.

Внимавай да не забравяш Господа

*“Внимавай да не забравяши Господа,
който те извеже от Египетската земя,
от дома на робството ти.”*

Второзаконие 6:12

Старият 120-годишен Мойсей се прощава с народа си. 40 години той прекара в палата на голямата тогава Египетска империя и беше подгответен да стане неин фараон. Но той предпочете за по-добре да страда с Божия народ, а не да има кратковременните наслаждения на греха и разбира, че позорът заради Христа е по-славен, отколкото богатствата на египетските съкровища. И отиде не доброволно на Синайския полуостров, където носеше 40 години овчите на своя тъст и размишляваше, докамо Бог го призва отново. През други 40 години той носеше храбро тежкия товар на своя кривовратен, упорит и онак народ и го превърна от маса роби в организирана нация. И колко тежки разочарования му сервираше този непризнателен народ. Само 40 дена прекара Мойсей в планината Синай при Бога, за да получи заповедите. И като се върна, намери, че народът вече си беше направил златен телец и ревеше: “Ето този Бог те извеже от египетското робство”. Нима можеше да има по-ужасно дебелоочие и мерзост. Колко бързо забравя народът небивалото избавление през Червеното море!

1. Човек е твърде забравящо, безпаметно същество. Нашата памет най-напред ни напушта. Има бюро за изгубени и намерени вещи. Там ще намерите чащъри, бастунни, чанти, шанку, грехи. Веднъж в едно такова бюро докарали детска количка с бебе, чиято майка го забравила в парка. Четох за един собственик на лека кола. Отишъл той някъде в града и паркирал колата си. Но скоро се върнал върху нея. “Къде е колата ти?” – го запитала жена му. “О, аз съм я

забравил” – отговорил той и побързал да отиде да си я докара. Има хора, които страдат от загуба на паметта. Един стар брат, когото много съм уважавал, питаше жена си: “Кой съм аз?”. Тя му казваше: “Ти си този и този”. “Добре, но къде живеем ние сега?”. “У дома. Това е твоята къща.”. “Но защо е моя?” – продължава да пита той и т.н. Забравянето в такъв случай е нещастие.

Когато през миналия век граф Тишешдорф отишъл в Синайския полуостров и посетил манастира Света Катарина, обикалял многобройните стари помещения на този единствен по рода си манастир. Но не забравял да обръща и кофите със смет. И наистина в една такава кофа открил няколко листа от най-ценния Библейски ръкопис, т.нар. кодекс Синаитикус. Забравени били тези ценности там.

Нещо многозначително е, че ние обикновено забравяме добритите, благородните прояви на нашите близни. А оскърбленията, щетите, които са ни нанесли те, винаги помним. Хубавите приятни пролетни дни скоро изчезват от паметта ни. Но студените дни, снежните бури, непоносимия студ през 1929 г., например, много добре помним. Като чувате как се оплакват хората от всичко, мислите, че живеят в ага. Жителите на Войводово се изселиха през 1950 г. в Чехословакия. Едно лице, което не можеше да се похвали с безупречно поведение като младеж и обичаше да поомкрадва каквото му паднеше, отишъл да посети своите бивши съселяни в Чехословакия. Влязъл там в една къща и попитал жената, която била поради болест на легло: “Познаваш ли ме?”. “Как да не те познавам” – отговорила тя. “Нали ти изваше нощно време в нашия гвор и крадеше кукуруз от хамбара ни!”. Наистина ние записваме добрините, които преживяваме на пясък, а злините издълбаваме в мрамор.

2. Но да забравим Бога, това е съdboносно, фатално. Ето защо Мойсей предупреждава народа: Внимавай. Като предупредителен знак за моторните средства: Повишете вашата бдителност. Вие винаги внимавайте. Но тук се налага особена осторожност. Защото опасността от забравяне е голяма. Влиянието около Вас, които се стремят да отвлекат вниманието ви и го насочат към друга посока, са многобройни и съблазнителни. Четох изследвания за автомобилните катастрофи. Каза се, че гве са главните причини.

Първата е алкохолът. Втората, не по-малко опасна, са лошите, нечисти мисли, които отвличат вниманието и правят човека неспособен да се предпази от изпречващата му се опасност.

3. Какво разбираме под опасността да забравим Бога? Просто преставаме да мислим за Него. Живеем, като че няма никакъв Бог. Може би си мислим, че сме християни. Но Бог не заема никакво място в нашите мисли, чувства, думи и дела. Престанали сме да се молим и да благодарим на Бога при ядене. Библията е отдавна забравена книга.

Забравили сме, че имаме душа. Не живеем за нея. Не обръщаме внимание на нейните нужди, нито се стараем да ги задоволим. Жivotът има две страни – земна и небесна, материална и духовна. Временна и вечна. Ние се занимаваме само със земната, материалната, временната страна на нещата. Неискаме да знаем, че душата трябва да се спаси и че само Иисус Христос е Спасителят.

Забравили сме, че иде Божият съд, при който всеки ще застане открит пред Бога, за да дава отчет за живота си тук на земята.

4. Кога най-вече забравяме Бога? Когато допуснем да бъде отвлечено вниманието ни към друго нещо, което ни се вижда по-интересно, забавно, важно. Очи, които не се виждат, скоро се забравят. Когато между нас и Бога се възникне нещо друго – предмет, човек или идея и пр., образът на Бога избледнява в сърцето ни и бързо изчезва.

Проповедникът на една църква помолил един свой колега да го замести за службата в неделя вечерта, когато той трябвало да отсъства. Братът отишъл вечерта в църквата и тъй като не искал случайно да повтори текста на приятеля си, попитал председателя на църковното настоятелство каква е била темата на колегата му здравта. Попитаният помислил, но не могъл да си спомни. Обърнали се тогава към диригента на хора. Но и той не можал да каже. И нито един от хористите не си спомнил текста на сутрешната проповед... Ние приличаме на суро. Наливаната в него вода бързо изчезва.

Особено силна склонност към забрава проявяваме тогава, когато ни е добре, когато сме охолни, млади, силни, здрави и богати. Когато сърцето затлъстее и си мислим, че можем да минем и без вяра. Бог

става излишен. Вярата в него стои под нашето лично достойнство и високомерие. Вярата в Бога ни кара да бъдем слуги на близките си. А ние обичаме да бъдем чорбаджии. Ненапразно се казва в Притчи 30:8-9: “Не ми давай нито сиромашия, нито богатство; храни ме с хляба, който ми се пада; да не би да се пресия и се отрека от Теб и да кажа: Кой е Господ? Или да не би да осиромашея, за да открадна и употребя скверно името на мята Бог”.

Зная болни, които даваха големи обещания пред Бога, че ще Го следват, ако оздравеят. Оздравяха. Но забравиха и обещанията си, и Бога. Най-напред пренебрегваме Бога. След това Го отхвърляме и най-после съвсем Го забравяме.

5. Нека изпитаме себе си. Знаем ли, вярваме ли, че Той е съвсем близо до нас, още по-близо и от въздуха? Знаем ли, че Той винаги ни вижда? Живеем ли като пред Неговите очи? Когато твърде много скърбим, ние доказваме, че не вярваме в Божията близост. Ето Павел и Сила, пребити от бой, оковани във вериги, с поставени в клада крака, пеят и хвалят Бога в тъмницата. Защото преживяваха Неговата пречудна близост.

Бог никога не ни забравя. Защо да Го забравим тогава ние? Ние винаги помним лобими предмети или хора. Може ли невъстата да забрави в деня на сватбата своите украшения? Има ли за нас по-славно украшение от Нашия Небесен Баща?

Като бяха пленници във Вавилонската държава, евреите бяха окачили арфите си по върбите край тамошните реки. И когато техните поробители ги канеха да забравят вече разрушения Ерусалим и да започнат да пеят в земята, където са пленени, от техните сърца се изтръгва клемта като взриб: “Ерусалим, ако те забравя, езикът ми да онемей и нека в душата ми лукава проклятие вечно да тегне”. Който забравя Бога, няма любов към Него. Помним ли Божиите дела, това, което Той направи за нас през миналото? “Благославяй, душо моя, Господа и не забравяй нито едно от всичките Му благодеяния”. Когато роптаем против Бога, ние доказваме, че сме забравили и Него, и благодеянията му. Един ден Божиите добрини ще дойдат при нас и ще ни изобличат и осъдят.

Едно семейство влязло в жилище в блок. Обаче отначало нямали средства да си набавят нови мебели. И поставили в апартамента

си овехтелите мебели, като даже си купили някои на старо. След време чрез спестявания могли лека-полека да си купят нова спалня, обзавели всекидневната. Обаче бащата отказвал да махне старата мебелировка от гостната стая. „Защо?” – го запитала един ден учудената му съпруга. „Ето защо” – отговорил той. – „В трите стаи имаме нови мебели. Там виждаме какво сме сега. Нека в гостната да останат старите, за да ни напомнят какво бяхме. И да бъдем благодарни, иначе лесно можем да се самозабравим.”

Помним ли Господния Ден и посвещаваме ли го на Бога? В едно село имало само един евангелист. Но той бил верен и пазел Господния Ден, неделата. Веднъж обаче той впрегнал в неделя воловете си пред плуга и се запътил към нивата. „Къде отиваш?” – го запитал неговият съсед. „На оран” – отговорил той. „Та днес не е ли деня?” – му подхвърлил приятелят му. „Наистина бе, как можах да забравя. Благодаря, ту” – казал нашият брат и се върнал обратно въкъщи. Вината на този християнин не е много голяма. Но всенак той се засрамил поради забравянето си. Нека да помним Господния ден! И да се стараем да угодим на Небесния ни Отец. Всяко припомняне за Бога е извор за най-добри и благородни подбуждения в душата ни.

Днес има тенденция да се опаковат продуктите с прозрачен амбалаж. Много добре са опакованы и всенак се вижда какво съдържа пакетчето. Така и ние трябва да виждаме и да прозирате във всичко, което ни заобикаля и преживяваме, Божията намеса в живота ни; Неговото благословение в заниманията ни. Защо правим паметници? За да не забравяме някои човеци, важни събития или бележити места.

Ето това е Господнята Вечеря за нас: паметник, спомен за живота, страданията и възкресението на Господа Иисуса Христа. Затова нека да пристъпим с дълбока вяра, сърдечна благодарност и решение да живеем само за Него, без да допускаме по никакъв начин в себе си неща, които биха ни довели да забравим Оня, Който е бил и Който ще бъде.

Шумен, 6 февруари 1972г.

Давид и Голиат

“Да познаят всички, че Господ не избавя с меч и копие; защото боят е на Господа и Той ще ви предаде в нашите ръце.”

1 Царе 17:47

Тази история е колкото известна, толкова и поучителна и интересна. Позната е на почти всички земни жители. Помня с какъв интерес я слушах, когато моят покойен баща ми я разказваше в детинството и се въживях във всички драматични моменти на това единствено по рода си събитие. Нека от тази история изведем някои основни мисли, които лежат в основата ѝ.

1. Бог не е обещал на Своя народ безоблачно небе. Вярата в Бога не ни осигурява против неприятности или изпитания. Напротив. Те с вярата се умножават. И ето филистимците нападат Божия народ, като често го смущават и в някои случаи спечелват дори победи. Сега те заети в местността Бокхом едната страна на брега на една пресъхнала река, като другата била заета от защитаващите се израилтяни.

Неочаквано се появил грамаден човек-поборник, на име Голиат. Ръстът му бил необикновено висок – 2.99 м. (При разконку в Палестина са намерени скелети от грамадни човешки размери). Въоръжението на този тогавашен рицар било най-модерно. Ризница, предпазители за коленете, краката и раменете, шлем, щит, копие. Само оръжието му тежало около 85 кг. Гласът му бил невероятно силен и страшен. Поведението му било крайно нахално и през大发发. “Дайте ми мъж, да се бием” – викал той. – “Защо да умират много хора? Ако ме убие той, ние ще ви бъдем роби. Ако аз го убия, вие ще ни бъдете роби...” И защото никой не се решавал да излезе против него на гвубой, той отправял най-оскърбителни и презрителни епитети против евреите. Той се възхищавал от себе си и презирал другите.

Цар Саул и след него всички негови войници страшно се изплашили. Преди цар Саул бил успешен пълководец. Но сега той бил

Вече скaran с Бога. И Божият Дух се оттеглил от него. Чудно ли е, че, оставен сам, от храбреца се получило страхливеец? За Голиат способностите станали врагове, а за Саул неверието било примка за падение. Останалите бойци се страхували, защото гледали към врага и забравили да отправят поглед към Бога. Днес има различни гумени играчки, които като плондери се издуват с въздух. Получават се разни животни – вълци, мечки, лъвове или грамадни човешки фигури. Но на тях им трябва само една игла, за да бъдат продупчени и да спаднат съвсем.

2. Но Бог не допуска Неговото име да бъде похуливано безнаказано. Вече 40 дена непрекъснато излиза Голиат и напразно прави предложенията си за губубой. И колкото по-малко echo получава поканата му, толкова по-нахален, безочлив и самоуверен става той.

Но в това време в околностите на Витлеем младият овчар Давид пасял овците си. Той бил най-младият от осем братя. А фронтовата линия се намирала на около 20 км. от Витлеем. Вечерта баща му Есей казал: Давиде, утре, няма да излезеш със стадото, а ще отидем да видиш как са триимата ти братя, които са на фронта. Занеси им около 20 kg. пържено жито, десет хляба и десет буци сирене за тения полковник и виж как са. Очевидно е, че Давид вършел най-хамалската работа в къщи. За толкова много багаж не му било дадено дори едно добиче, а трябвало да носи всичко на гърба си. Но, преди да започне да командва цял народ, Давид трябваше да се научи да се покорява.

Като добър пастир, който полага живота си за овцете, Давид се погрижва те да бъдат поверени на друго предано лице.

Пристигайки на фронта, Давид видял и чул Голиат. Дълбоко възмущение напълнило неговата чиста и базстрашна душа. Той чул и сподавените думи на изплашените войници, че който излезе да се бие с Голиат, ще получи от царя най-голяма награда. И ето в младата душа се появява неудържимо желание да се бие. Поражда се дълбока увереност, че ще победи и ще постави край на това нечувано поругаване на Божието свято име.

3. Всеки истински борец трябва да победи най-напред себе си. Елияв, най-старият брат на Давид, таял стара омраза към него. Той не можел да му прости, че пророк Самуил отминал него, Елияв, а помазал за цар най-младия – Давид. И за това го третирал с подчертана злоба и завист. “Твоята работа е там, при овцете. Какво търсиши тук при нас?” Но Давид отговорил кромко и така

уталожил яростта на брата си. Преди да победи Голиат, Давид победил себе си. Който владее духа си, е по-добър от завоевател на град. Когато врагът ни напада отвън, не е време братята да имат свада помежду си. За жалост тази поучителна мъдрост нямам и днес още много вярващи християни. Скърбен за Давид беше фактът, че не получи съчувствие и поощрение оттам, от където най-вече би трябвало да ги очаква. Но, който е решен да следва Божия път, трябва да очаква одобрение единствено отгоре.

4. Бог избира тези, които са нищо, за да засрами тези, които мислят, че са всичко. Давид не се повлия от общата паника при видя на грамадния Голиат. Твърдо е решен да се бие с него. Това му решение го отвежда пред цар Саул, който, като главнокомандващ бил също на фронта. Но и тук младият ловец трябва да се справи с две трудности. Царят останал недоволен от неговата младост. „Ти си още дете“ – му казал той. – „А противникът ти е опитен боец. Той сигурно веднага ще те убие“. Давид не се срамува от бедния си произход и отговаря: „Аз съм овчар. Но когато са извали диви зверове да нападат стадото ми, аз съм ги убивал. Убивал съм лъв и мечка. Това бяха враговете на моето стадо и моите. И Бог ми е помогал. Колко по-важно е сега, когато този нахалник е враг на Бога и на Неговия народ. Миналите победи ми дават смелост да вярвам, че Бог и сега ще ми даде победа“.

Втората трудност е свързана с оръжията за боя. Цар Саул завел младия Давид в своята оръжейна и оттам му изbral подходящо модерно оръжие. Меч, щит, броня, шлем и пр. Давид ги приел и облякъл. Но видял, че не е свикнал с толкова много железа и ги оставил. „Аз мога да се бия само с тези оръжия, с които съм манипулирал от моето детство. Стигат ми тоягата, прашката и няколко камъка“. Царят отстъпил. Принуден бил, защото нямало друг желаещ да се бие с великана. Пъргавият овчар отишъл при сухото корито на реката, изbral си там подходящи камъни и се отправил срещу грамадния си противник.

5. Победата е подарък от Бога. Ако Бог не я подари, напразно боловат бойците. Гордият Голиат бавно се разхождал по свободното поле. Напразно той очаквал вече 40 дена някакъв противник. Но на 41-я ден видял за своя голяма изненада, че има противник. Някой изва срещу него. Но какво голямо разочарование! Това не е някой грамаден боец, някакъв подходящ съперник, а младо момче. Какво унижение за него да се бие с този хланак. Та това само ще намали

славата му. С голямо презрение той оглежда Давид и простите му оръжия. „Та аз да не съм обичарско куче, че избваш срещу мен с тояга и прашка? Ти да не си луд? Не е ли по-добре, да побегнеш, докато не бъдеш убит? Тук се касае за живот и смърт. Не е немска играчка. Не се ли връщаш? Тогава аз ще предам плътта ти на небесните птици“. Давид отговорил. „Ти избваш против мен с оръжия от желязо. Аз избвам против теб с Божията сила в името на моя Бог, когото ти така срамно хулиш. Аз съм сигурен, че ще те победя“.

Сигурността в победата е нещо велико. Александър Велики тръгнал против голямата персийска държава с малка войска. Първата среща била пробна. Милионната армия на Персия ги спряла. Съветниците на Александър били объркани. Как ще победим такава грамадна армия? Александър казал: „Един касапин не се бои и от милион овце“. – „Но техните стрели са толкова много, че просто ще засенчат слънцето“, възразили те. – „Толкова по-добре“, казал Александър. – „Ние ще се бием на сянка“.

Давид е сигурен, че ще победи, защото счита боя като богослужение. Голиат не бързал. И той бил сигурен в победата си, но разчитал на своите сили. Нали отивал против едно джуудже? Разправата с него ще бъде крайно лека и проста. Затова се движел бавно и тържествено. Той не знаел това, което Словото казва: нека силният да не се хвали със силата си и мъдрият с мъдростта си.

От този момент всичко се развива светковично. Пъргавият Давид тича напред. Поставя камък в прашката си, бързо я завърта над главата си и камъкът полетява стемглабо към Голиат. Улучва го в челото, в което се забива. Изненаданият великан е поразен. Загубва съзнание и се строполява на земята, падайки на лицето си. Давид не губи нито миг ценно време. С няколко скока е вече върху него. Но как да убие, като няма меч? И защо му е? Само да му тежи ли? Та Голиат има меч, Давид го изтегля от ножницата и отрязва главата на противника си. Застава сред откритото поле, държейки главата на Голиата в ръката си. Когато препасвал сутринта меча си, дали Голиат е предполагал, че този меч ще му отреже главата? Злото съдържа наказанието в себе си. Добре е да не забравяме това.

Всички – и евреи, и филистимци наблюдавали със замаян дъх това, което ставало пред очите им. Неочакваният край коренно променил настроението. Филистимците, обзети от безумно отчаяние, се втурнали в бяг. Израилтяните в бурна радост се

спуснали да ги преследват.

Бог се противи на гордите, а на смирените дава благодат. По този начин Бог представи на еврейския народ Своя избранник за бъдещ цар. Неговото пълно упование в Бога и съвършената храброст, както и удивителното самообладание, са демонстрирани най-подчертано. Целият народ ахнал и разбрал кой въщност трябва да седи на престола.

Ние всички сме борци. И можем да печелим победи с Божията помощ. Преди много години в Полша проповядвал Евангелието Йоханес Кант. На стари години решил да посети родното си място Силезмай. Освен кесията с пари той взел и няколко златни монети, които старателно зашил в дрехите си. Качил се на коня си и тръгнал за дома. По пътя го нападнали разбойници. Взели му коня и му поискали кесията. Дал я. „Имаш ли още други пари?“ – го попитали те. – „Не“ – отговорил старият пътник. Пуснали го да си върви. След известно време той си спомнил, че имал още пари, защищени в дрехите. Бързо се върнал и намерил разбойниците още на същото място. „Аз не съм по-добър от вас“ – им казал той. „Вие ме обрахте, а аз ви излягах.“ И им показал защитите златни пари. Разбойниците останали като втрещени. „Ти си светия“ – му казали те. – „Ние направихме голям грях, като те обрахме. Вземи си коня. Вземи си и кесията. Молим те за прошка. Прощаваш ли ни?“ Йоханес Кант им простил и ги уверил да оставят грозния си занаят и да започнат живот на почтени хора, като повярват в Господ Исус Христос. Те обещали и го помолили да ги помни в молитвите си. Какъв Голиат победил старият проповедник!

Кои били оръжията на младия Давид в борбата му против гиганта Голиат? Овчарската тояга, прашката и камъните. Тези същите са и нашите средства за борба в нашата духовна война против злото. Тоягата е Божието присъствие. Прашката е вярата. Камъните са молитвите ни. Тези оръжия сред невярващите не се ползват с уважение. Напротив, те срещат само подигравки в света. И все пак те са най-ефикасни за нас. Ние не само сме ги изпитали добре, но и знаем от опит, че когато ги пренебрегнем, ние търпим поражение и падение.

Увереност в Божията близост, вяра в Бога, молитва! Колко са прости и колко са ефикасни! Употребяваш ли ги?

Шумен, 18 март 1976г.

Нееман – прокаженият

4 Царе гл.5

Тази мила и прекрасна история датира отпреди 2 700 години. Но съдържа много ценни истини. Затова остава незабравена в паметта на народите. Двета съседни народа – сирийският и израилският – живеели в относителен мир. Отношенията между сирийския цар Венадац и израилския Иорам били коректни. Майката на Иорама, лукавата Изавела, била още жива и ръководела масовото нахлуване на езическото съдебство сред еврейския народ. Но в столицата Самария живеел пророк Елисей, който служел като спиралка против големия религиозен упадък. Царят не го обичал, но бил принужден да го търпи. В цялата история има няколко основни мисли, които е полезно да подчертаем.

1. Нещастието има свободен достъп, не само в бедните колиби, но и в палатите. Нееман бил велик човек – министър на войната и ръководител на съдбите на Сирия. Бил човек с необикновен блесък и завидна слава. В ред войни, които ръководел, доказал големите си дарби като пълководец и бил издиган като народен герой. Имел всички поводи да бъде най-щастливият човек. Цар Венадац много го обичал и му доверил ръководството на държавата. Живеел в богат, обслужван от много слуги, палат. Имел и жена, която го обичала. Възможно е всички да са го обляжавали, а някои и тайно да са му завиждали.

Обаче изведенък се появила тъмна сянка, която засенчила неговото щастие. Когато се съблизил, внезапно открил на гърдите си коварното бяло петно. Проказа! Ужас! Можем да си представим как той и жена му са стояли известно време като замаяни. Възможно ли е това? Нима ще трябва скоро да се разделим? И прочутият генерал видял вече себе си изгонен в Долината на прокажените, където жив-погребан споделя най-мизерния живот на нещастните, презрени от всички, същества. Голям човек. Но прокажен. Успешен, известен, обляжаван, но смъртно нещастен.

Някой е казал: “Много дрехи със сърма позлатени са със скръб и горест подплатени”. Всички обожавали Неамен, но и най-бедният просяк не би желал да се смени с него. Колко празни се виждаха за Нееман и земната слава, и голямото богатство, и прекрасният палат, в който живееше, и дълбоките поклони на многобройната му прислуга. Колкото повече напредвала болестта, толкова по-унил и мълчалив ставал генералът. Хората треперели пред него, а той треперел пред болестта. Наистина генералската му униформа закривала пред външния свят нещастието му. Той се стараел да има приличен вид. Но винаги, когато свалял мундира, сълзи блъквали от увехналите му очи. Докога ще бъде това?

2. Бог обича да употребява най-скромни средства за велики дела. Нищожното синапово зърно дава чудно растение. Бог избира тези, които са нищо, за да засрами онези, които мислят, че са нещо.

Сред многобройната прислуга в този дом имало и една малка мома робиня. При един военен поход в Израил тя била заловена от сирийските войници и предадена на любимия им генерал като трофей. Той взел момичето в дома си. И понеже тя била вярна, трудолюбива и съвестна, господарката я взела за нейна камериерка. Чудно е, че при нахлуването в Израил модерно езичество, тя останала вярна на истинската вяра в единния Бог. Чудно е, че в палата на своята господарка, тя имала смелост да продължава да бъде вярна на своя Бог. Коя ли била майката на това дете, която го научила да се моли и да уповава на Бога и при най-тежките земни условия? Нима не можеше тази малка мома да се разсърди на Бога, че е допуснал да стане робиня и така да му обърне гръб и да се откаже от Него, за да Го “накаже”? Вярна на Бога, тя била вярна в службата си и на земната си господарка. Затова, както Бог употреби роба Йосиф за велико дело, така и тази малка мома беше употребена за особено благословение. Макар и да не знаем нейното име, ние си спомняме за нея с особено вътрешно умиление. Можем да си представим как това момиче вечер, след завършване на работата, се моли горещо на Бога – да не я оставя в тази чужда земя и да ѝ дава нови сили, за да не се отчайва.

Младата робиня била озадачена, че твърде рядко вижда своя господар. И когато го срещу, той е винаги съвсем унил и отпаднал.

Дълбоки следи на вътрешно страдание давали отпечатък върху благородното му лице. Но нещо друго виждала тя. Много често господарката ѝ плачела. Когато влизала в нейната стая, за да я почисти, намирала я обляна в сълзи. Не е чудно, че робинята се осмелила да я запита за причината на тази дълбока скръб.

Въпросът на младата робиня бил тъй дълбоко съчувствителен, зададен с такава нежност и невинност, че господарката не могла да се удържи. Тя споделила страшната истина, която най-старателно криела от всички. Несподелената голяма тайна създава в душата дълбока рана. И сърцето има потребност да се изкаже, да сподели раната с други, за да получи облекчение. С дълбока скръб господарката признала за болестта на своя мил съпруг. Споделила и ужаса от това, че скоро той ще трябва да напусне своя прекрасен дом и да бъде изгонен в Долината на прокажените, откъдето няма вече връщане. Младата мома ахнала от ужас. И тя била като поляна с връяла вода от чутото. Но изведнъж в нея се явил някакъв божествен пламък. “Чакайте, чакайте. Аз зная нещо” – казала най-уверено и дързостно тя. – “В Самария има велик Пророк. Бог върши големи чудеса чрез него. Ако господарят отиде при Него, аз съм уверена, че Той ще го излекува...”. И робинята разказала всичко, каквото знаела за Него. Колко е полезно Божиите чеда да знайт, какво върши Бог. И господарката повярвала. Лъжата не може да изгради такова здраво убеждение. И когато Нееман се върнал от своята канцелария, жена му го посрещнала с радостни, пълни с надежда очи. Разказала му за разговора си с момичето. Нееман повикал момичето и тя му разказала това, което съобщила на господарката. Както отчаяният се хваща за сламката, така и Нееман с всички сили решил да отиде при Пророка. Здравият човек има хиляди желания, едно от друго по-безумни. Но болният има само едно: да оздравее. Той знае, кое е най-важното нещо за земния живот.

Веднага Наеман отишъл при своя цар Венадад и му докладвал за чутото. Царят останал поразен от факта, че неговият лобим генерал е тъй тежко болен. Но бил готов да направи всичко за неговото оздравяване. Той си мислел, че такъв голям пророк и при това чудотворец трябва да е на голяма държавна служба при израилския цар и на разположение винаги на трона в Самария. Веднага

той написал писмо до Израилския цар Йорам: Изпращам при теб слугата си Нееман, за да го излекуваш от проказата му”. Скоро голям кортеж, керван от много колесници, теглени от най-хубави царски коне, потеглил за далечна Самария. От високия балкон господарката махала с кърничка на своя съпруг Нееман и му пожелала да се върне оздравял. До нея била малката робиня. И тя махала с кърничка. Но очите ѝ били пълни с умиление. Разбрала, че не е напразно тук. И че Бог я употребил за благословение, въпреки нейния скромен външен вид.

3. Божията помощ трябва да се търси със цяло сърце. Наеман бил огън и пламък. Той бил напълно уверен, че ще оздравее. Слугинчето не може да лъже. Всъщност генералът, ако беше човек на разума, би трябвало да не повярва. Къде има друг подобен случай на излекуване от проказа? Сам Христос каза, че Нееман е единственият. Генералът можеше да каже на момичето да мълчи и да си гледа къщната работа. Нима около палата нямаше добри лекари, които да му дадат правилен съвет? Откъде накъде трябва да отмине мнението на лекарите и да се вслуша в гласа на една робиня. Дали тя не искаше да се подиграе с него и така да отмъсти за робството си?

Нееман не се допуска до “плът и кръв”. Но направи една голяма грешка. Той се обърна към царете – сирийския и израилския – и не отиде направо при Божия човек. Това му създаде много огорчения. Освен това генералът носеше със себе си голяма сума пари и най-скъпи дрехи. Всичко на стойност около дева милиона днешни лева. Той мислеше, че богат като него човек трябва съответно и да се отблагодари. Предполагаше, че истинският Бог е като неговите идоли, които продават благословенията си. Той не знаеше, че Бог не продава, а само подарява.

Царският кортеж наблизил Самария. Неговото явление произвело голяма сензация в големия град. Такава сензация била появата и на мъдреците, които дошли в Йерусалим, за да търсят новородения Юдейски цар. Палатът на израилския цар широко отворил портите си, за да влезе високият чуждестранен гост със своята многобройна свита. След обичайните поклони Нееман предал писмото на своя цар. Когато цар Йорам го прочел, цял се разтреперил. Изплашен до смърт, той извикал: “Та аз да не съм Бог, за да изцерявам прокажени? Ето моят съсед цар Венаад търси

повоq да се скара с мен и може би да mi обяви война. Такова нещо аз не мoga да направя”.

Това подействало като леден душ върху всички присъствуващи. Особено върху гостите от Сирия и главно върху генерал Нееман. Изведенъж надеждата му за оздравяване се срутила. С наведена глава той напуснал палата и отишъл да пренощува в къщата, към която го насочили слугите на цар Йорам. Как ще се върне сега в Дамаск? Как ще го посрещне жена му? Какво наказание да наложи на тази малка измамница, която тъй странно го изигра и то пред очите на цели два народа? Как той не беше достатъчно съобразителен, за да види, че всичко е плиткокроен бълф? И той отново видя себе си в страшно положение. Досега той криеше болестта си. Но ето тя е вече известна навсякъде. И в Сирия и в Израил...

Изването на гостите и помраченият прием в палата били предмет на всеобщи оживени разговори в Самария. Коментарите били най-различни. Вест за това достигнала и до пророк Елисей, който тихо живеел в скромната си квартира. Той пратил веднага вестител до обърканния цар Йорам и му съобщил да изпрати при него знатния гост.

4. Божията помощ се приема от смирения. Новината, че пророк Елисей го вика, възбудила известна надежда в унилия Нееман. Може би с по-малко ревност рещил да приеме тази покана. И ето на другия ден царският кортеж тръгва по улиците на Самария и спира в една странична уличка пред много скромен дом. Но никой не се явява. Слугите на Нееман чукат. Дошъл слугата на пророк Елисей и казал: “Моят господар заръча, да отидеш и да се поповиш седем пъти в реката Йордан и така ще оздравееш”. Казал тези думи, влязъл си обратно в дома и хлопнал вратата зад себе си.

Нееман бил поразен. Подобен груб прием той никъде не бил срещнал. “Бре, как mi върви, като на бясно куче с тоягите тук в тази проклетта Самария. Та аз генерал ли съм, куче ли съм. Стой като просяк пред вратата и mi се говори с нечувано пренебрежение.” Разярен и вътрешно смазан, Нееман дал заповед да си вървят... Постъпка да се махнат оттук. Никога вече Самария!

“Аз си мислех, че той ще дойде, ще изкаже благодарност, че го посещава такъв висок гост, ще призове тържествено своя Бог, ще

подвиги тайнствено ръката си над болното място, ще каже своите заклинания и така ще ме излекува. А то...” Не само Нееман си мислеше така. Колко много хора и днес мислят по подобен начин... Правят свои пътища, които Бог непременно трябва да върви. Изработват си планове, които Бог трябва да спазва и изпълнява. И горко на Бога, ако не е достатъчно послушен... За много хора пречката е не техният грех, а крибата им вяра. Всяка криба вяра е лишена от смирение и така става прът в колесницата на Божията помощ.

В постъпките на пророк Елисей имаше дълбок педагогичен подход. Той гаде на гордия Нееман да разбере, че Бог е този, който лекува, а не човекът. Затова трябва да се остави напълно на разположение на Бога. Бог лекува само смирените. Гордите си остават далеч от Бога и далеч от Неговата помощ. Но и човек трябва да направи това, което Бог изисква, без да поставя своите собствени очаквания като условие.

Кортежът пътува обратно за Самария. Насстроението е много помрачено. Разяреният Нееман е недостъпен. Но пред тях е реката Йордан, която трябва да преминат. И Нееман извиква: “Защо трябва да се потапям в тази кална вода? Нима хубавите бистри реки в моето отечество не са много по-подходящи да ме излекуват? Та аз още повече ще се разболея, ако се окъпя тук. Каква подигравка с мен е цялата тази история!”.

Но тогава един от слугите, по общо съгласие, се доближава спокойно и смилено до гордия господар. И му казва тихо: “Tamko, ако пророкът ти беше казал да направиш нещо много трудно, не щеше ли да го сториш? Например да отидеш до Индия и да се върнеш? Или да пиеш 10 години рибено масло? Или да гадеш няколко милиона за неговото училище за млади пророци? Ето сега той те съветва да направиш нещо много лесно и много просто. Какво ти струва това? Молим те, опитай го – пък може би ще оздравееш. Кой знае”.

Простият начин, по който Бог обича да действа и да дава благословенията си, е камък за препъване на мнозина. Той осърбява тяхната природна гордост. Ние търсим нещо тържествено, сложно, макар и трудно.

Ето разбойникът на кръста се помоли с едно изречение и беше прием в небесния рай. Митарят призова Бога и си отиде оправдан. Колко просто!

Намесата на Неемановите слуги бе необходима, защото беше явно, че Нееман е враг на себе си. Това се случва с всеки, който среща Божията помощ без смирение.

Но Нееман беше разумен човек. Иначе не би се издигнал на такъв висок пост. Той разбра колко са прави слугите му. Показа се готов да приеме разумен съвет без оглед откъде идва той.

Когато раздавачът ми носи телеграма с радостна новина, аз я приемам, без да се смущавам от външния вид на пощальона. Послушанието играе голяма и важна роля в живота на Вярващия.

Нееман реши да се покори и да опита. Интересно щеше да бъде, а и това не е някаква игра. Но нека да опита. Сам Бог съветва чрез пророк Малахий: “Опумайте Мене. Вижте дали няма да отворя над вас небесните прозорци и да излея благословения над вас! Опумайте Мене...”.

Нееман слезе от колесницата: първа крачка на смирението. Съблече генералската си униформа. Застана гол пред всички. Старателно скриваната досега болест стана достояние на всички. Ето я втората крачка на смирението. Влезе и се попону в мътната вода на река Йордан. Третата крачка. И след това бързо – веднъж, дважди, трижды... – седем пъти се попоня той. И когато излиза от реката, силен вик, бурни ръкопляскания се разнасят от страна на неговите слуги. Те всички наблюдавали със замаян дъх това, което ставало пред очите им. Здрав, здрав, здрав! Честито, честито, честито! Нееман не може да повярва. Къде е проказата му? Ето пълтата му е като на младеж. А сам той е над 50-годишен. Млади генерали са рядкост в историята. Всички го обикалят и радостно го приветстват за оздравяването. “Как се чувстваш?” – го питат те. “О, аз съм много добре. Това е най-щастливият миг в живота ми. Аз съм съвсем нов човек. Неизказано съм щастлив.”

5. Благодарността е единствената награда, която можем да отправим към Бога. Нееман е дълбоко потресен. Той вече се срамува от досегашното си поведение и от черните мисли, които го смущаваха. Как можеше да бъде така заслепен? И сега какво? Той

можеше да продължи пътя си към своя дом в Дамаск, да прегърне щастливатата си съпруга и да се представи на своя цар. Така деветима излекувани прокажени продължиха пътя си към дома.

Две неща прие нашият генерал. Първото беше едно здраво, обновено тяло. Второто беше едно ново сърце, което пламна в желание да служи на този Бог, който го излекува. Затова кортежът тръгна обратно към Самария. Ето той навлиза в тясната уличка, където живее пророк Елисей. Сега вече пророкът стои пред вратата и очаква да посрещне своя скъп и мил гост. Посрещането е радостно. Радостна е прегърдката на гвама братя. Бурна благодарност следва от страна на Нееман. Изповядва неверието и съмнението. Но получава блажено опрощение. Носи подаръци, пари и дрехи. Пророкът ги отказва, генералът настоява, но Елисей с клемтя отказва. Въпреки че имаше голяма нужда, както той, така и бедните му ученици. Но трябваше да се докаже, че Божиите дарове не се дават за пари, а се раздават по милост. Тогава Нееман го моли: “Дай ми, моля те, гвя товара от твоята пръст. Ще направя олтар и там ще Му принасям жертвии. Преди не харесвах вашата Вода, но сега и пръстта ви ми се вижда най-хубава. Разбрах, че Бог ненапразно ми даде проказата. Ако не бях се разболял, не щях да намеря Бога. Разбирам, че нещастията, катасстрофите имат голямо спасително значение за нас. Чрез тях Бог ми казва нещо много важно”. Кое е то?

Всеки от нас може да стори нещо за Бога. Ако малката робиня можа, ние също можем.

Едно семейство отива в курортно селище на почивка. Намерили си квартира. Хазяите много обикнали малкото момиченце на курортните и го поканили да обядва с тях. Сложили трапезата. Но гемето не яде. Защо? “Не ти ли харесва гозбата?” – “Ние още не сме се молили” – отговаря гемето. Хазяите признали, че вече 15 години не се благодарили на трапезата. Но сега отново въвели домашната молитва в дома си. Чрез децата Бог пригответя хвала за Себе Си. Той търси и теб, и мен за службата Си. Нека сторим, каквото можем. Силата е Негова и славата е също Негова. Наша е радостта.

Шумен, 11 февруари 1973г.

Много пъти са ме наскърбявали, но не ме надвиха

*“Много пъти са ме наскърбявали от
младостта ми досега, но не ме над-
виха.”*

Псалом 129:2

Пред нас стои опитността на един многопострадал. След продължителни страдания той най-после тържествува. Преминал през различни криви и изпитания, той покънал радостта на победата.

1. Животът е непрекъсната борба. Всъщност ние не я търсим, но тя ни се натрапва. Всеки ожига за тих и спокоен живот. Но къде е той? Кой го има? Не само Божието Слово, но и нашата ежедневна опитност ни доказва, че има един враг, който не ни оставя на спокойствие. Жесток и подъл, той ни напада от всички страни. Търси да открие слабото ни място и ни атакува там. Апостол Павел разкрива същността. Ние не се борим против плът и кръв, а срещу невидими духовни врагове. Единият враг е по-безопасен. Знаеш кога те доближава. Но невидимият се вмъква незабелязано. Той под благовиден предлог се старае да заеме макар и най-скромно място в сърцето. Домогва се в семейството. Намира място и в църквата. И разделя, скарва, руши, умее да представя бързопреходните световни блага – богатство, слава, наслади – в най-съблазнителни форми. И колко много са тези, които лесно се хващат на въдицата му! Затова не е чудно, че вярващият има вътрешни борби. Там е арената на решителната схватка. Отвън са страховете. Те застрашават да ни разколебаят. Нашият живот не е лесен, но винаги е много интересен.

2. Историята на Божието дело показва, че пътят преминава през изпитания, но води към победа. Църквата е напоила своя път с

реку от собствена кръв. Осияла е с трупове своите следи. Църковната история ни говори за милиони невинни жертвии. В Колизеума в Рим са били дадени безброй скъпи жертвии. Осьдените на изяддане християни коленичили в арената и пеели своите химни. Тогава се отваряли със зловещ трясък клетките на гладните лъвове, които с рев се нахвърляли върху беззащитните Божии чада. А те наддавали вик: „Исус управлява. Исус побеждава!“. И след това се чувал само трясък от строшаване на човешки кости. Църквата обаче възтържествува.

Това се повтаря по мисионерските полета и до този век. Позната е съдбата на младите мисионери в Бразилия при племето Ayka. В Мадагаскар, когато отишли първите мисионери, били изядени от туземците. Отисли втори. И те били изядени. Отисли трети – може. Едва седмата група могла да се задържи. И основали християнската църква. Просто е поразително каква ревност обладава Божиите чада да отиват там, където смъртната опасност е най-голяма. Но е ясно, че църквата е най-силна там, където са били дадени най-много жертвии.

Божият народ повече 400 години робувал в Египет. Правел кирпичи без слама. Градял пирамиди под площадето на жестоки камшици. Йосиф може да разкаже за оскърбления, унижения, невинни страдания и много изплакани сълзи, докато стигне до високата точка на живота си. Дали беше лесно за Danaил да бъде спуснат в рова на лъвовете, заради вярата си? Или тримата младежи – Седрах, Месах и Авденааго, – счетоха, че е играчка да се противопоставят на жестокия монарх Навуходоносор и да бъдат хвърлени в огнената пещ? Като четем 2 Коринтиани 11 глава виждаме необикновено трудния път на великия апостол Павел. Що да кажем за живота на Господ Иисус Хрисос? Не беше ли и той осиян с оскърбления, страдания и тръни? Бог има много синове. Само един от тях е безгрешен. Но няма нико един без страдания.

3. Борбата е трудна и тежка. И все пак необходима. Армия, която не боюва, се разлага. В началото на Втората световна война армиите на Германия и Франция стояха една срещу друга на линията Мажино. Но месеци наред не се чуваше никакъв изстрел. И воините започнали да негодуват: „Или да се бием,

или да си отидем въкъщи” – роптаели те. “Зашо да стоим така безделни на бойната линия?”

Борбата ни учи да воюваме и да побеждаваме. Тя ни убеждава, че нашата единствена помощ е в Бога и всяко упование в човек е напразно. Словото никъде не ни казва, че животът е нещо лесно. Той е тежка борба. Някой може да си въобразява, че войникът отива в казармата само, за да се учи как да марширува на парад. Но всеки знае, че той се учи там да защитава отечеството във време на война.

За да ни укрепи в борбата, Господ Иисус обича да ни взима при Себе си поотделно. Такава близост създава в сърцето неизразима радост и доволство. Обаче и сатаната се старае да ни отдели и обработи поотделно. Нека да имаме предвид следното: ние водим не сражение, а война. При сражението воюващите страни се намират на известно разстояние една от друга и си служат с оръжия. При борбата няма оръжие, но най-непосредствена близост. Този, който се бори с нас, трябва да ни прегърне, но не за да ни докаже лъбовта си, а за да ни повали. Колкото близостта на Господ Иисус е по-радостна, толкова прегръдката на злото е по-отвратителна. Можем да я сравним с прегръдката на някоя голяма змия, която се увива около тялото. Борбата е тежка и упорита. Налага напрежение на всичките ни сили и внимание.

Преди няколко десетилетия е бил намерен един много ценен ръкопис. Той датирал от 150 години след Христос – епохата, когато християнската църква била подложена на най-жестоки преследвания от страна на римските императори. Този ръкопис представлява писмо, в което някой непознат нам християнин излага същността на християнството пред някой свой познат на име Диогнет. Ето част от съдържанието на ръкописа:

“Диогнете, ти си много усърден в старанието си да се запознаеш с религията на християните. Много точно изпитваш какъв е този Бог, на Когото те уповават и служат, в резултат на което презират смъртта и пренебрегват света, не признават боговете на гърците нито почитат суеверието на логеите. Ти искаш да знаеш каква е лъбовта, която ги свързва в едно. И най-после искаш да знаеш защо този начин на живот и почитане на Бога едва сега, а не по-рано, е

дошъл на света. Аз те поздравявам за тази твоя добра воля и моля Бога така да говоря, че да станеш по-добър и ти така да слушаш, че говорителят да не се оскърби.

Християните не се различават от другите хора нито по местожителствата си, нито по своя говор, нито по особени обичаи. Те нямат свои особени градове, нямат никакъв говор или особен начин на живот. Не следват никакво учение, дошло от търсещи само нови неща човеци. Те не се сковават, както някои хора, в рамките на никакви човешки схващания. Те живеят като всеки друг човек както в познати, така и в непознати места. Приемат облеклото и храната на съответната страна. Обаче, при всичко това, те имат чудесен, поразителен ред.

Живеят в своето отечество и все пак са гости. Радват се на отечеството си и все пак са чужденци. Всяка чужбина е за тях отечество и всяко отечество – чужбина. Те се женят като всички и имат деца, но не ги изгонват. Трапезата им е за всички, но никога не е порочна. Живеят в плът, но не по плът. Намират се на земята и ходят в небето. Подчиняват се на законите, но поведението им е над законите. Обичат всички човеци и всички ги мразят. Никой не ги разбира, но всеки ги осъжда. Убиват ги, но те приемат живот. Бедни са, но мнозина обогатяват. Лишени са от всичко, а имат изобилно всичко. Презират ги, но в това е тяхното богатство. Клеветят ги, но в това е тяхното оправдание. Хулят ги, а те благославят. Гаврят се с тях, а те уважават другите. Правят добро, а ги наказват като злодейци. Наказват ги, а те се радват, като че им помагат да живеят добре. Юдеите ги гонят като врагове. Езичниците ги преследват, но никой не може да каже защо.

Накрамко казано, което е душата за тялото, това са християните за света. Душата живее в тялото, но не е от тялото. И християните живеят в света, но не са от света. Душата е затворена в тялото и е невидима. Християните се намират във видимия свят, но животът на вярата им е невидим. Плътта мрази душата и волъва против нея, при все че тя нищо зло не му прави, само защото се противопоставя на неговите страсти. Светът мрази християните, въпреки че нищо зло не му правят, а само защото те се противопоставят на неговия разврат. Душата обича

плътта и кръвта, въпреки тяхната омраза. И християните обичат тези, които ги мразят. Душата е затворена в тялото и все пак го крепи. Християните са вързани за света като в затвор и все пак го поддържат. Душата е безсмъртна, а живее в смъртно тяло. Християните живеят в преходно тяло, но в небето ги очаква непреходност. Подтикната от нуждите на тялото, душата се издига все по-горе. Християните растат чрез неприятностите от ден на ден. Те нямат нито право, нито причина да им се противопоставят.”

4. “Но не ми надвиха. Много бяха свирепи техните нападения. Страданията бяха почти неподносими. Но победата беше моя.” Това е ликуването на псалмиста. В Откровението постоянно се наблюга на това да бъдем победители. Всеки, който е живял повече, може да засвидетелства, че победата е винаги на страната на доброто. Правдата, въпреки всичко, тържествува. При кризи си мислим, че истината виси на късъм. Но той не се къса. Вижте страхливия ученик Петър. Три пъти се отказа той пред една обикновена слугиня. Но на деня на Петдесетницата се бори като лъв против враговете на истината.

Божието чадо побеждава чрез вярата си. Нашата вяра е победата, която превъзмогна света (1 Йоаново послание 3:4). Ние побеждаваме чрез надеждата. Очакването на извращия Спасител като Цар на земята е извор на чудна сила за победа. Ние побеждаваме чрез любовта. Злото не се побеждава чрез зло. Само доброто, любовта са непобедими. Въобще в тази духовна борба можем да си служим само с духовни оръжия. Апостолът ги изброява в Ефесяни 6:13,18 – истината, правдата, благовестуване, вярата, спасението, Божието Слово, молитвата. Те всички образуват Божието всеоръжие.

Едно момче се връща много весело вкъщи. Мајка му е изненадана от радостното му лице. “На какво се радваш, мое момче, така?”, го пита учудено тя. “Мамо, много се радвам, защото победих.” “Какво си победил?”. “Сега ще ти кажа. Играхме с другари край селото. Там наблизо има градина с ябълки. Другарите ми казаха: Хайде да си наберем ябълки. Аз се съгласих. Но като стигнах оградата, един нежен глас ми каза: Недей, това не е хубаво. А друг

груб глас ми извика: Иди. Всички отиват. Има много ябълки. Стопанинът няма да забележи. Но нежният глас отново ми каза: Недей. Това ще ти повреди душата. И аз се върнах. И колкото повече се отдалечавах, толкова повече се раѓах.” И майката поздравила своето момче с победата.

Нека при страдание проявим повече търпение. С него се спасяваме в много критични моменти. Нетърпеливият иска да откъсне плода преди да узре. За победата всяка жертва трябва да се gage. Който не е готов да жертва, не е достоен да бъде победител. През Френско-Пруската война през 1870 г. един френски офицер дал заповед на своя подчинен войник да насочи оръдието срещу една къща накрая на селото, където по негово мнение имало противотанкови войници. Войникът насочил оръдието и след дадения изстрел къщата била разрушена. Офицерът похвалил войника за добре изпълнената задача. Обаче последният видял сълзи в очите на началника си. “Вие плачете! Какво става с Вас?” – запитал го той. Офицерът простиленал: “Това беше къщата на моите родители. Там съм се родил и пораснал...”.

Апостол Павел за важни решения не се допитваше до плът и кръв. Обаче Божието чадо е уверено в крайната победа на Господ Иисус (Откровението на Йоан 11:1).

Неотдавна се разнесе по ефира учудващата новина, че на един остров на 2,500 км от Австралия и днес съществува робство. Там владеел някакъв господар, който не допускал на острова нито журналисти, нито мисионери. Всеобщо беше учудването как е възможно това в днешния век. Но колко много са робите на злото. Който прави грях, роб е на греха. Само решителна борба против злото може да освободи всеки човек от това тежко робуване.

Шумен, 1 октомври 1972г.

Зашото си Велик и Вършиш чудеса

“Зашото си Велик и Вършиши чудесни неща; само Ти си Бог.”

Псалом 86:10

Една от главните цели на нашето ходене в църква е да чуем нещо за Бога. В обикновения, ежедневен живот твърде малко чуваме за Него. За него не се чува в магазини, автобуси, трамваи или пазари. Но душата има вътрешна потребност да чува нещо за своя небесен Отец.

Едно от множеството, известни нам, качества на Бога е Неговото величие. Всъщност ние твърде малко можем да разберем за този Божи атрибут. Така, както и чашата може много малко вода от морето да побере. Но все пак можем да схванем нещо, което да ни наಸърчи и да укрепи духа ни.

Бог е невидим. Нашите телесни очи са затворени за Неговата същност. И все пак можем да схванем нещичко от нея. Когато един от космонавтите се завърнал от Луната, бил запитан, дали е видял Бога при космическия си полет. Той отговорил: Бога аз не видях.

1. Когато наблюдаваме природата около нас и над нас, ние се възхищаваме от величието на Твореца. Големият гръцки учен Аристотел е писал два вида книги. Едни за широката публика, а други – за учениците си. Така и Бог е дал природата за целокупното човечество, а Светото Писание – за Своите последователи, за нас, вярващите.

Кой не е потръпвал от Божието величие, когато застане на някой висок планински връх или на морския бряг при силна буря, когато наблюдава слънчевия изгрев и залез или се възхищава от красивата дъга? Учените-естествоизпитателите ни казват, че по земята има стотици хиляди видове животни, няколко стотин хиляди насекоми. Не ни ли говори това за разнообразието на Божията творческа фантазия?

Още преди три хиляди години младото овчарче Давид, като пасяло овците на баща си, се трогнало от величието на простора и ни оставил чудната мисъл: “Небесата разказват славата Божия”.

Човек е изправено същество. За разлика от другите живи същества той може да издига погледа си нагоре към висините, небесата. Пророк Исаия ни съветва: “Изгинете очите си нагоре, та видите: Кой е създал тия светила? Той ги вика всичките по име, чрез величието на силата Си, и понеже е мощен във власт” (40:26). Големият проповедник твърди: “Който гледа към звездите и си остава безбожен, или няма ум, или е лъжец”.

В разговор с Вярващ селянин един безбожен професор заяви: “Ние ще изгасим всички светила, които заблуждават вашите прости умове”. Селянинът отговорил скромно: “Може би ще трябва, обаче, да ни оставите неугасени звездите”.

В Псалм 147:4 четем: “Той изброява броя на звездите. Нарича ги всички по име”. Нещо повече. В думата “нарича” се съдържа значението “вика”, както е в цитата от Исаия. Изразът е взет от работата на овчаря. Той познава и вика овцете си по име. Той ги води и се грижи за тях. Мисълта е следната: Бог е великият овчар на безбройното звездно множество и определя неговия път. Каква величествена картина за крайния космос! Ние живеем в слънчевата система. Около слънцето кръжат планетите Меркурий, Венера, Земя, Марс, астероидите, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун и Плутон. Заедно с всички обикалящи около него, слънцето се движи с шеметна бързина към съзвездието Херкулес. Около нас има множество населени с разумни същества планети. С просто око видяхме около шест хиляди звезди. С телескоп – около сто miliona. По други начини се откриват множество милиарди. Някои, като Бетелкос, са милиони пъти по-големи от нашето слънце, което е сравнително скромна величина във Вселената. Нашият съсег – звезда, която е най-близко до нас – е толкова далеч, че за да я стигнем, би трябвало да пътуваме с бърз влак 75 miliona години.

Учените са открили, че обикновеният пламък издава някаква мелодия. Поставят специална тръбичка в огъня и долавят някакви звуци. Ако тръбичката се постави по-дълбоко, се получава разделение на звука и огънят угасва... Това ни говори, че и пламъкът на Святия Дух у нас гасне, когато чрез греха настъпи разделение в човешката

гуша. От пламъка може да се заключи, че и светлината на звездите съдържа някаква мелодия. Но ние нямаме инструмент, за да я уловим. Кой може да изрази величието на Бога?

2. Величието на Бога се открива в историята и в съдържанието на Библията. Миналата година от нашите книжарници бяха иззети почти всички книги, издадени преди 1962 г., защото не се пласират като вече остарели. А Библията, тази прастара книга, писана в продължение на петнадесет века, завършена преди деветнадесет века продължава да се пласира в милиони екземпляри по цялото земно кълбо. Чудо на чудесата! Пласментът на тази мразена и обичана, гонена и търсена, унищожавана и преумножавана книга се покачва всяка година. Миналата година тя е била пласирана в повече от 30 милиона екземпляра, на повече от 1400 езици и наречия (цялата библия или части от нея). Това случайно ли е?

Случайно ли беше, че Мойсей трябваше да се яви не пред някой обикновен, но пред най-ужасния, амбициозен и жесток египетски фараон, за да действа за освобождаването на своя поробен и нещастен народ. Диша беше яростта на побеснелия самран. Но как безславно загина той с армията си в Червено море. Така ярко се демонстрира Божията слава. Великанът Голиат излиза против Божия народ и предизвикателно кани някого на двубой. Но никой не смее да излезе срещу него. Обаче младият Давид се осмелява: “И когато Голиат се огледа и видя Давид, изгледа го с презрение, защото беше дете, беше рус и красиб. Филистимецът каза на Давид: Куче ли съм аз, че изваш против мен с тояга? И Филистимецът прокле Давид с боговете си. Филистимецът каза също на Давид: Ела при мен и ще дам месата ти на летящите птици и на земните зверове. А Давид каза на филистимеца: Ти изваш против мен с меч, коние и сулица; а аз извам против теб в името на Господа на Силите, Бога на Израилвите войски, върху които ти хвърли презрение. ... Да познаят всички хора, събрани тук, че Господ не избавя с меч и коние; защото боят е на Господа и Той ще ви предаде в нашите ръце”. (1 Царе 17:42-47).

Що да кажем за Господ Иисус Христос? Има ли някъде в световната литература подобен на Него? Велик в смирение, себежерта, любов, чистота и върховна небесна власт? Има ли някъде пример за подражание, по-достоен от Неговия и този на апостолите?

3. Нашата лична опитност ни говори за чудното Божие величие. Камо изучаваме световната история, откриваме поразителна намеса на Бога в живота на народите. Нима беше случайно, че малко време преди Христа, Александър Велики събори голямата персийска империя и така наложи на целия тогавашен свят гръцкия език и елинската култура. Така се дава възможност при явилата се Римска държава да се разпространи много бързо християнството от Индия до Англия.

Който е пътувал по високи планински местности или е пребродвал големи пустини, което е преминавал през полярните области или е прекосявал океаните, който въобще има отворени очи и чувствително сърце, трябва да преклони себе си пред Божието величие. Всяка земна слава ни се вижда като смет, сравнена с Божието величие. Когато наблюдаваме нощно време звездното небе, виждаме понякога как някоя падаща звезда раздира небосвода и остава дълга светла диря след себе си. И в нас се явява желанието и ние да светнем с нещо, да блеснем, да се прославим. Но колко краткотрайна е светлината на метеора! Такава е и световната слава. Твърде бързо преминава. И безумен е този, който я търси и залага за нея душата си.

И колко е велико търпението на Бога към всички нас и особено към тези, които Го презират и хулят. Колко е страшно, когато човек се осмелява да оскърбява великия и възвишен Бог, да му се кара и критикува делата му. В баснята “Слон и мъниче” нашият поет Иван Вазов разказва за един голям слон, който минавал през селището, където мало и голямо се стичали да го гледат със замаян дъх. Но ето едно мъниче – куче започнало да го лае със силен глас. Хрътката го увещавала: “Не се дерни напразно, не ставай за смях на света. Не виждаш ли, че ти го лаеш, а той и не иска да знае за твоя лай”. “Та аз за туй го лая, защото зная, че без опасност, без повреда ще мина за юнак голям...” На това хрътката казва: “Полай го, мили мой, и по-далеко стой”.

В Деяния на апостолите, 19 глава се говори за голямо размирие, причинено от заплашението от банкротство златари, които правели идолчета. На голямо градско събрание в Ефес народът громко ревял: “Велика е богинята Артемида”. Но колко бързо рухна това земно величие! И само то ли?

А нашият Бог вечно остава сред бързите земни промени. Колко

Велик е Той в своята любов! Ето той прие човешки образ. Така можем да Го доближим без страх. Колко велик е той в страданията, които понесе заради нас! И сега не се срамува да ни нарича Свои братя и сестри. Какво величие в смирението!

Един селянин отивал на църква, когато го срешил учен безбожник и го запитал къде отива. „На църква”, отговорил нашият скромен брат. – „И какво ще правиш ти там?” – „Ще се моля на Бога.” – „Какви ми сега, какъв е Твоят Бог, голям или малък?” – „И голям, и малък.” – „Как е възможно това?” – „Ето как. Той е толкова голям, че небето на небесата не могат да Го поберат. И толкова малък, че може да живее в моето малко и грешно сърце.”

4. Какво е следствието от тази велика истина: Бог е велик?

Нека Му се покорим! Той прави, каквото иска. Властта Му е неограничена – никой не може да побегне от ръцете Му. Той е навсякъде – изпълва и най-скришните места на вселената. Всичко знае – и най-интимните места на човешката мисъл.

Нека се отнасяме към Него със страхопочитание. Това не е робският страх на езичника пред неоправдания гняв на идола. А внимание да не Го наскърбим. Този, Който е всичко за нас. Големият физик Исак Нютон винаги си свалял шанката, когато произнасял Божието име. Какво правим ние?

Да Му уповаваме с любов! Особено в минути на страдание. Кога можем да видиме най-добре звездите? Нощно време. Кога можем да открием най-вече Бога? Когато ни обгръща мракът на страданието. Той е звездното небе за Вярващите, изворът на дълбоко насърчение. Бог е промислил в пътя на всеки. И те никога не събръкат пътя си. Затова да не се отчайваме! Особено когато трябва да носим тежък кръст. Вярващият отминава с усмишка временните победи на злото. Той знае, че това е нещо преходно.

Нека Го величаем. Ние трябва да величаем някого. Или Бога, или някой човек, или някакъв кумир. Някой може да има по-голяма вяра от друг, но никой не може да има по-велик Бог.

Нашето човешко славословие е винаги недостатъчно. Колкото и усърдно, радостно или любвеобилно да Го славим, все е недостатъчно. Защото ние сме недостатъчни.

Шумен, 8 август 1971г.

Аз няма да те забравя

“Може ли жена да забрави кърмачето си, за да не се смили над детето на утробата си? Обаче те, дори и да забравят, Аз все пак няма да те забравя.”

Исая 49:15

Не е лесно за Бога да влезе в контакт с човека. Трудно е безкрайното да приеме такава форма, че крайното да го схване. Затова Бог си служи със сравнения. Употребява човешки език, за да Го разберем и да надникнем дълбоко в сърцето на Всевишния.

Историческата обстановка тогава беше отчайваща. Йерусалим, този град-център на световното внимание и тогава, и сега, беше в развалини. Къщите – опожарени, храмът-светиня бе разрушен, населението – отвеждано в робство. Колко ужасно било това поробване! Гледах една картина-релеф, изработена от преди хиляди години. Победителят-генерал държи в ръката си сноп от въжета. На края на всяко въже има халка, прихваната в устните на един роб. Така той отвежда пленниците. Каква нечувана човешка жестокост! Чудно ли е, че нещастните роби във вавилонските полета са казвали, че Бог ги е забравил? Как може да търпи Той такава неправда? Къде е Той? Защо стои далеч и не се намесва? Защо не смахне с един удар нашите врагове?

Колко е добре, че Бог не мисли като нас хората. Иначе не би имало жив човек на земята. Всеки би получил заслуженото наказание – смърт. И Той отваря съвсем друга страница. Трагедията е другаде. Тя не е в това, че Аз съм ви забравил. Всъщност вие Ме забравихте. Мислите, че можете без Мен, без Моето ръководство, без Моето благословение. И понеже Ме оставихте, Аз трябваше да се отмежгя. Но Бог е верен на Себе си. За това прави сравнението: Майката може да остави кърмачето си, но Аз вас – никога. Моята любов е много по-мощна от майчината. Моето сърце е много по-милостиво от майчиното към свидната ѝ рожба.

Попитали Веднъж Наполеон Бонапарт: “Ваше величество, от

какво най-вече се нуждае Франция?” Мислели, че той ще каже: от пари или от много войници. Наполеон отговорил: “От майки.”

На земята има много чудеса. Едно време те бяха 7. Сега може би са 700. Но най-великото чудо си остава майчиното сърце. Индийците имат поговорка: “Бог не може да си свърши работата сам. Ето защо е създал майките, за да му помагам”. Когато в Испания честват някой човек, изказват благопожеланията си така: “Да живее майка ти!” Какво прекрасно поздравление! За жалост ние свързваме нашите майки с нашите клемти.

Бог сравнява отношението си към човечите с поведението на майката. Тя е готова на всякаква жертвба. Колко майчини сърца са престанали да туптят, когато рожбата им почнала да диша! Затова Бог ни разкрива същността на сърцето Си като се сравнява с майката. Тя може да бъде глупава, необразована, но има нещо, което ни възхищава и изпълва с уважение към нея: нейната себе-отрицателна любов. Не може да забравя едно семейство в София. Всъщност бяха само двама: майка и син. Майката беше на 84 години. Синът на 60. Той беше ненормален. Тя за всичко се грижеше. Той нищо не помнеше, не беше благодарен. И понеже много се цапаше, тя го переше всеки ден. И това в продължение на вече цели 60 години. Как тя не се умори, как не възропта! Все трепереше над него. И преди да умре, последните ѝ думи бяха: “Кой ще се грижи за моя син?” Каква любов!

Майчиното сърце и любовта са неделими. Тя чувства рожбата си като част от себе си, плът от плътта и кръв от кръвта ѝ. Бог ни чувства като част от Своя Дух. Затова Неговата любов е още по-дълбока. Без любов никой не може. Преди години пруският крал Фридрих във съвещавал с учени от държавата си, искайки да узнае кой е първият език, на който хората говорели, преди да настъпи културният живот. Мислели, че човек има в себе си някакъв първичен език, който не може да заговори, защото му се намръща обикновеният говор. За целта взели шест кърмачета без родители и започнали да ги отглеждат в специално помещение под надзора на специалистки-сестри. Но било строго забранено някой да говори на децата. Искали да видят на какъв език ще проговорят децата, когато поизрастнат. Но и шестте деца умрели. Защо? Защото били лишиени от нежност и любов. Затова казваме: Бог е любов.

Благодарение на тази любов ние живеем, развивааме се, развиваме се. Иначе всички ще измрем, както измрели децата. Колко са нещастни тези деца, които не са получили достатъчно любов!

Всички хора са получили любов, но не всички са приели достатъчно. Още по-нещастни са тези, които не са вкусили Божията любов, чиито сърца са заключени за Божието влияние, които са се отмеждили настрана от Божието влияние, от Неговата милост. Чудно ли е, че сърцата им са студени като лед и твърди като камък?

Майчината любов утешава, успокоява, защото никоя жертва не е голяма за нея. Четох нещо много трогателно. Две години след капитулацията на Германия през 1947 г. разкопали една затрупана изба в Мюнхен. През време на войната тук се криели няколко души, които загинали, но не от бомба, а от удавяне. Водопроводът бил разрушен и в избата блъкнала вода, която издавила всички. Намерен бил разложен и изправен един женски скелет, който държал наг себе си издигнат немски скелет. Явно се случило следното: като придошла водата, майката, която вече се давела, видяла с последни сили своята ръжба, за да може тя да остане във въздушното пространство. Майка, която се жертва за детето си!

Знаем ли ние за друга жертва? Божият Син Иисус Христос беше прикован на Голготския кръст заради нашите грехове и престъпления. Който иска да срецне Божията любов, трябва духом да отиде до Голгота. Четете Божието Слово и вижте как гage Иисус живота си за нас. Чистият – за нас нечистите. Праведният – за нас неправедните. Съвършеният – за нас грешните. Велика е майчината любов. Ние благоговеем пред нея. Но тя е само сянка на Божията любов, само ехо, което кънти в сърцата ни. Ако майчината любов е река, то Божията – е океан. Ако майчината любов е лъч, то Божията – е слънце. Майчината любов обгръща ръжбата с грижи. Но се казва: “Всяка ваша грижа възложете на Бога, защото Той се грижи за вас”.

Майката живее само за ръжбата си. Всеки час е ангажирана с нея. През първите месеци детето може само да плаче или да се усмихва. Останалото върши майката. Аз съм вече на 72 години. Но и днес като виждам млади майки как се грижат и повиват децата си, си спомням за моята майка и си мисля, че и тя се е грижала така

за мен. Това ме изпълва с дълбоко сърдечно умиление. Още повече се трогваме, когато мислим за Божията милост и грижа, които ние твърде малко признаваме и ценим. Затова всяко съмнение и недоверие дълбоко оскърбява небесния Баща.

Една майка отишла на работа и нямала кому да остави децата си, затова ги предала за един ден на познато семейство. Едното дете било радостно и спокойно си играело. Но другото било намръщено. Стояло настрана с нещастен вид. „Какво ти е“ – го попитали. То казало: „Майка ни не ни иска и няма вече да дойде, за да ни вземе. Тя ни е забравила“. „Но ти откъде знаеш това?“ „Нали аз слушах приказката, как един ядо и една баба взели децата, завели ги в гората и ги оставили! И мама ще направи същото.“ Всички усилия да отклонят детето от тази черна мисъл били напразни. Вечерта майката се върнала и като ѝ разказали за подозрението на детето, извикала: „Как е възможно да мислиш така? Та аз съм твоя майка. Мога ли да те забравя?“. Тя била много наскърбена от подозрението, от недоверието на детето си.

Какво да каже Бог за нашето недоверие, за нашето съмнение и неверие? Как преживява Той нашата студенина и отрицание? Той ни обсипва с блага. Словото твърди: „Той прави слънцето да изгрява над злите и добрите и дава дъжд на праведните и неправедните“. Той ни е дал живот и има власт да ни го отнеме всеки момент. Своята неограничена власт Той употребява, за да се грижи за нас. И при тежки изпитания Божиите чеда имат дълбоката увереност, че са в Неговата свята ръка. Давид твърди: „И в долината на смъртната сянка ако ходя, няма да се уплаша от зло, защото Ти си с мен“.

Има една хубава картина, която представлява Данаил в рова на лъвовете. Данаил бил жестоко наказан, защото отказал да се покланя на персийския цар и затова бил хвърлен в ров с гладни лъвове. Но Бог го запазил и лъвовете не го разкъсали. На картината виждаме Даниил с вързани ръце, изправен. Около него в кръг стоят седем лъва. До краката му има оглозгани човешки кости. Той видигнал глава към малкото светлина, която се помръква до него през малките отвори на канака над него. Вързан е в рова на лъвовете, но все пак е обгърнат от Божията грижа.

Можем ли да имаме такова упование? Така ли Му се доверяваме,

както уповаваме на родителите си? Или – както на приятелите си, които тъй често ни отговарят с разочарование?

Но откъде е тази лъбов у майката? Нали като се себежерта, тя действа против собствения си интерес? Отговорът е един: Бог я е вложил у нея. Тя е нещо като инстинкт, който Бог е вложил както у човека, така и при животните. Не можа да забравя един разговор с лице, което стои на върховете на нашия град. Той разказваше как птиците при нощните си полети преминават над места, съвсем непознати за тях, и пак намират верния път. Запитах го: “Как така могат да правят те това?” – “Та те имат инстинкт” – ми отговори той. Пак му зададох въпрос: “Но какво е инстинкт?” Той не можа да ми отговори. Помогнах му: “Според мен инстинкът е разумно действие у неразумно животно”. Той се съгласи: “Така е. Неразумното същество извършва разумно действие”. Пак запитах: “Щом неразумно животно извършва разумно действие, което ни учува, откъде идва това влияние, кой влага у него тази разумност?” Той се засмя саркастично и каза: “Вие мислите, че Бог е направил това, нали?” – “Разбира се, аз твърдя, че инстинкът идва от Бога. Вие какво мислите?” На този въпрос още не съм получил отговор. Бог е, който влага благородните желания, добрите чувства, похвалните подтици в душата. Ние не ги намираме у себе си. Не сме създатели на доброто. Ние само ги получаваме. Просящи сме пред Бога, Който пълни и ръце, и сърце от неизчерпаемото изобилие на Своята благодат.

Майчиното присъствие, трогателната ѝ грижа създава дълбоко спокойствие в душата на детето. То е уверено, щом родителите му са при него. Няма ли ги, то е в тревога. Спомням си случай в нашия долен пазар. Едно малко дете стоеше до една кола и плачеше най- сързерараздирателно. “Къде е мама” – викаше то. Когато тя дойде, то веднага мълкна и се засмя доволно. Майката беше вече при него.

Но може ли майка да остави или забрави детето си? Да, това е възможно. Когато тя се разболее, трябва да остави някому детето. Когато умре, трябва да го остави. А може ли да го забрави? Веднъж при халите в София намерили забравена количка с дете. Никой не знаел чие е то. След известно време майката дошла и засрамено признала, че забравила детето си. Това Бог не прави.

Нека сега да си зададем въпроса: Щом Бог има такава любов към нас, очаква ли нещо от нас? Разбира се. Той очаква да отговорим на любовта му с любов. Чрез пророка Исаия Бог иска да вложи в сърцата ни нов живот, твърдо упование и доверие, желязна кръв. Това се отнасяше за отчаяните роби около Вавилонските реки, но не по-малко и за нас. Има хора, които си спомнят за Бога само тогава, когато са в изпитание. Това не е зле, но не е съвършеното. Ние трябва да изкореним от сърцата си всяко съмнение и да имаме любов към Бога. С нищо друго не можем да му изплатим благословието и нежната грижа. Бог ни е дал живот. Знаем ли каква ценност е той? Когато английската кралица Виктория била на смъртно легло, казала на своя лекар: “Господин докторе, дайте ми още 6 месеца живот и аз ще ви дам половината от британската империя.” Лекарят отговорил: “Ваше величество, дори още 6 часа не мога да ви дам”. Ние благодарим ли на Бога за живота? Признателни ли му сме за всичките му дарове? Само с любов можем да му отговорим и с нищо друго. Тъй като ние нищо нямаме, нищо не можем да направим. Безсилни сме. Но можем да го любим. Християнството – това е любов към Бога. Сам Господ Исус ни казва: “Най-първата от всичките заповеди е да възлюбиш Господ твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и с целия си ум”. Това е първата и голяма заповед. Втората и подобна на нея е да възлюбиш ближния си като себе си: “Липсата на любов е дълбоко оскърбление за Бога. Бог е любов и единственото, което Го задоволява, е любов”. Ето защо Той застава пред всеки човек и говори: “Сине мой, дай ми сърцето си! Сърцето си! Не богатството! Сърцето!

Четох следния пример: Млад и богат лекар живеел в Лондон. Имел голяма клиентела. Сгоден бил за богата мома. Мислел, че нищо не му липсва. Мајка му живеела на село. Без да му каже нищо, тя продала къткото има там и решила да отиде да живее при сина си. “Кой знае колко ще се зарадва синът ми, като ме види” – мислела си тя. И пристигнала при него. “Синко, аз всичко продадох и идвам да живея при теб. Нали много се радваш?”. Синът смънкал някак си смутено: “Да, мамо, радвам се. Но знаеш ли какво. Лондон е много голям град. Има много и гъсти мъгли в центъра. А и въздухът не е

здравословен. Мисля, че за теб ще бъде по-добре да ти намеря квартира някъде в предградията. Там спокойно ще живееш. Нали си съгласна?” – “Да, въздъхнала тя. Съгласна съм...”

Първата нощ тя пренощувала при сина си. След полунощ той се събудил и видял майка си до леглото си. “Какво става с теб, мамо?” – попитал той. “Синко, искам да те помилвам така, както съм те милвала, когато беше малък. Може ли?” – “Разбира се, мамо.” И тя го помилвала. Но той почувстввал, че ръката ѝ трепери. “Мамо, да не си болна нещо?” – “Нищо ми няма, синко.” И отишла в стаята си. Като се събудил сумринта, младият лекар се размислил и решил да остави майка си при себе си. Станал и се обадил на годеницата си по телефона: “Мама гойде и иска да живее при нас. Ти какво ще кажеш?” Тя веднага се съгласила. “Томова съм да живея с майка ти. Както обичам теб, така ще обичам и нея.” Отишъл той да каже на майка си радостната вест. Но... стаята била празна. Майка му заминала. Всички усилия на полицията да я намери останали напразни. След три месеца докарали в болницата, където работел лекарят, една стара жена, прегазена от кола. Не било ясно как станала злополуката, дали по невниманието на шофьора или тя сама се е хвърлила под колата. Лекарят познал майка си. “Мамо, мамо...” Дошла и годеницата му. Прегърна ли се. Вечерта майката починала. Лиссата на лъбов – ето кое най-болезнено наранява лъбящото сърце. Бог има право на своята лъбов. Даваш ли Му я? Вярата е ценна само тогава, когато е свързана с лъбов. Всички християнски добродетели се сумират в едно – в лъбов.

Още един пример, с който да завършим. Една вдовица имала единствен син, когото най-сърдечно обичала. Но той се чувстввал много ограничен, притеснен при майка си и я напуснал без да се обади. Търсил живот без майчин контрол и надзор. Минали години. Не писал на майка си, но тя се молила на Бога за него. Той обаче живеел както намери за добре, в блуден и разгулен свят. Но както винаги става в такива случаи, той тежко се разболял. Забравен от приятели и приятелки, той останал в леглото в своята малка, нечиста стая. И тогава си спомнил за майка си. Написал ѝ: “Мамо, много съм болен. Скоро ще умра. Моля ти се, пиши ми, прощааш ли ми?” Майката тръгнала с първия влак за града на сина си. Той чакал и не знаел кой ще гойде по-рано – смъртта или писмото–отговор от майка му.

Но вратата се отворила. Влязла майката. „Синко!“ – „Мамо! Аз не те очаквах, мамо. Исках само да ми пишеш.“ Тя го прегърнала. „Мамо, защо ме прегръщаш? Та аз не съм достоен за твоята лъбов. Нима не помниш, колко тежко те оскърбих? Аз не заслужавам и да говориш с мен“. Тяnak го прегърнала. Сложила чиста риза на леглото му, чисти панталони до нея. Почистила вехтата му шанка. „Защо чистиш шанката ми, мамо?“ – „Та ние си отиваме. Аз ще те взема със себе си“. Тя го подпряла и така слезли по стълбите. „Мамо, Исус тaka ли взел в обятията Си загубената овца?“ – „О, синко, Той я видигна на раменете си, а аз само те подпират. Неговата помощ е много по-сърдечна.“ Пристигнали въкъщи. Тя му дала чисто легло и го гледала, като че нищо не е било между тях. „Мамо, дали Бог тaka ме лъби, както Ти ме обичаш? Ако и Той ме лъби така, аз съм готов да Му искам прошка за моите грехове.“ – „Мило чедо, Божията лъбов е много по-велика, по-богата, по-мощна от моята. Отвори сърцето си за Неговата лъбов. Той никога няма да те забрави. Аз мога да те забравя, но Той – никога.“ И още един покаян грешник се върнал при Небесния Баща.

Йоан казва: „Нека ние да Го възлюбим, защото Той пръв нас възлюби.“ Братя и сестри, Бог иска да спечели човешкото сърце. Той може да ни спечели чрез гръм, разтърсване, чрез демонстрация на Своята сила и власт. Но Той иде при нас по пътя на любовта. Силата плаши и учудва. Но любовта затрогва и така печели. Разпнатия на Голгота Божи Син за нашите престъпления е манифест на Божията лъбов. А тя е непобедима. Крайната победа е нейна.

Нека всички отворим сърцата си за тази лъбов! Тя е океан. Има достатъчно за всички. Когато човек обича човека, съществува и ревност, защото човешката лъбов не стига за всички. Достатъчна е само за един човек. А Божията – обгръща цялото човечество. Които е вкусил Божията лъбов не само се радва на нея, но и скърби, че има много други, които не са я приели и не искат да повярват. И колкото повече хора приемат Божията лъбов, толкова насладата е по-пълна. Един ден като засстанем пред Божия престол, ще пеем песента на Агнеша, ще словословим тази лъбов, която гоиде да ни потърси, намери и спаси. Хвала на нея!

Шумен, 22 август 1976г.

Гласът на безсловесните

*“Защото камъкът ще извика от стена-
та и гредата от дърветата ще му
отговори.”*

Авакум 2:11

Чували сме поговорката: „Глас народен, глас Божи“. Но какво да кажем за гласа на предметите, на природата? Чудна книга е Библията. Разкрива ни странни неща. Тя ни уверява, че има слукаи, в които животни проговарят. Дори предмети могат да викат. Природата следователно не е толкова бездушна и мъртва, колкото сме склонни ние да я считаме. Ние я обичаме. Отпочиваме си, отдъхваме си в недрата ѝ. Много отдавна Жан-Жак Русо призова: „Назад към природата“! Тоест живейте природно, вслушвайте се в нейните закони. Старайте се да разкриете великите мъдрости, които Творецът е скрил в нея.

1. Предметите могат да викат. Цялата природа налага глас. Ние не можем да го чуем, защото ухото и окото ни далеч не могат да възприемат всички въздушни и етерни вълни. Обаче Бог ги чува.

Напоследък физиците установиха, че всички елементи и съединения излъчват вълни, които могат да се приемат от специални уреди. Това дава възможност ученим да открият съответните елементи и съединения в планетите и звездите, да открият наличността на подземни богатства, когато обикалям с космически кораб около земята.

Цялото създание говори. Има глас. Делата на човека – също. И те са, които един ден ще обвиняват или оправдават човека пред страшния Божи съд. Франциск от Асизи бил голям приятел на природата. Често заставал пред някоя хубава, изпъстрена с полски цветя ливада и започвал да ѝ проповядва, да я увещава като жив човек да слави великия Творец. Същото правел и пред някой сипей или в гората, като в жив храм на великия Бог.

2. От Римляни 8:22 се учим, че цялото творение е в мъки и въздиша. Преходността, суетата тежи като непоносимо бреме върху природата. Израз на това е мисълта: „Суета на суетите. Всичко е суета.” Еклесиаст 1:2. С грехопадането на човека настъпи черен период и за природата. А след първото братоубийство Бог произнесе Своето проклятие и над създанието. Не е чудно, че то въздиша и е в мъки. Великият Гъртете казва, че когато човек е сам сред природата долавя от нея не никакво тълкуване, а една дълбока въздишка. Колко трагично преживява природата опустошенията, които човек ѝ нанася при войни. Разрушението села и градове не красят, а грозят земята. Гърмежите на оръдията, атомните експлозии не могат да я раздват. Природата усеща човешкото надмощие като тежест. Човек е господар, но жесток и страшен. Той е немилостив като замърсява средата и експлоатира земята, вместо да я превърне в градина. Едно време Сахара била райска градина, но човек я превърнал в пустиня. И само нея ли? Затова не е чудно, че от време на време природата си отмъща. Силни бури, урагани, тайфуни, рев на вълните, съборени жилища, лавини, които засипват хора и селища, светкавици, гръмотевици, земетресения, наводнения, болести, страдания, смърт – всичко това извърши да ни накара дълбоко да се замислим.

3. Предметите ни обвиняват. Пророк Авакум предупреждава грабителите, че камъните от жилищата им щикат и ги обвиняват. Изградените с неправда и грехове палати обвиняват собствениците си. Не е чудно, че такива богатashi не могат да имат спокойствие. Не си отдъхват в домовете си. Раздори, смущения, караници, дори убийства стават в тези домове на неправдата.

Ако можехме да чуем какво обвинение отпправят парите в кесията на насилици, грабители и крадци, бихме се ужасили. Затова многото пари на такива хора не им доставят щастие, а раждат още повече злини. Много богатashi са всъщност бедняци с много пари. Напразно търсят да намерят покой в разнообразни развлечения. Няма мир за нечестивия. Злото преследва нечестивия, докато го погуби. Много престъпления остават запечатани в околните предмети.

Намерили убит с брадва човек. Главата му била разцепена. Но очите останали широко отворени. При внимателен оглед видели в

зеницата образа на убиеца, когато замахвал с брадвата над нещастната си жертвa.

Кайн убил брат си Авел. Заровил го дълбоко в земята и мислел, че всичко е забравено. Но Бог го срещнал и го запитал: „Къде е брат ти Авел?“. Кайн отговорил грубо: „Не зная. Да не съм стражар на брат си!“. Тогава Бог разкрил една велика истина: „Кръвта на брат ти вика от земята към Мен за отмъщение“. Кайн трябвало да кантулира. Гласът на братовата му кръв го смразила. Напразно беше заровил братовия си труп тъй дълбоко. Гласът на невинно пролятата кръв нищо не можеше да заглуши. Тук имаме една велика и страшна истина: Нищо не остава скрито. Всичко се знае. Всичко е записано и се помни. И то дава дълбоко отражение върху нашия вътрешен живот и върху съдбата ни. След като не можем да се скрием от самите предмети, колко по-малко ще можем да останем незабелязани от Бога!

Каква неумолима отговорност! Мислили ли сме някога, че ще отговаряме и за накостите, които сме причинили на природата? Тя е наше жилище. Но ние нямаме право да злоупотребяваме с нея.

Господ Исус влиза тържествено в Ерусалим. Целият град е потресен. Ученици и деца се надпреварват да Му отгадат почит. Постилат дрехите си по пътя Му. Веят палмови клони и с всички сили гръмогласно викат: „Осанна на Давидовия Син, който иде в името Господне!“. Но фарисеите и садукеите – тези заклети врагове на истината – негодуват. Мрачно предупреждават Господ и настояват Той да даде нареждане всичко да замъкне. Предпочитат тшината на гроба пред небесното ликуване. Но Господ Исус е камегоричен: „Ако тези замъкнат, то камъните ще завикат“. Какво страшно пророчество! Наистина, не след дълго ликуващите гласове, които хвалиха Господа, замъкнали. Само груби нападки и отвратителни хули се сипели по адрес на Господа и неговата църква. Но скоро целият град се превърнал в развалини. От храма не останал камък върху камък. Те изказали своя красноречив протест против извършената страхотна неправда.

В безсърдната си поема „Грамада“ Иван Вазов описва говора на камъните. Всеки камък от могилата край селото говорел: „Проклем да е Щеко“.

Недалеч от Париж, в река Сена се намира една скала. Тя се крие под водата. Но много рядко, щом нивото спадне извънредно ниско, тя се показва. Появата ѝ е много зловеща. Французите се боят от видяния ѝ. На нея стои следният надпис: „Които са ме видели, са плакали. Които ще ме видят, ще плачат”. Видели са я през 1755 г., когато Лисабон бил разрушен от страхотно земетресение. 350 000 души намерили тогда смъртта си. Отново се явила през 1870 г., когато Франция била погазена от войските на Бисмарк. Имаме ли право да отминем с равнодушие гласа на този камък?

4. Предметите могат да се радват. В Исаия 55:12 четем: „Планините и хълмовете ще възкликаат пред вас радостно и всички полски дървета ще пляскат с ръце.” Подобна истина имаме и в Псалм 98:8: „Рекуме да ръкопляскат. Нека се радват заедно и хълмовете”. Когато Бог посещава земята, всичко се радва и ликува по особен начин. Природата също участва в тържеството. Затова картините, които представляват „Рождество Христово”, съдържат и животни, които се радват и приветстват дошлия Божи Син. Растворенията също имат тържествен вид. Надгробният камък, отвален от небесния ангел при възкръснето на Господ Иисус Христос е символ не само на тържеството, но и на радостната победа. Той стана амвон, от който небесните пратеници прогласиха великата истина: „Христос възкресе!”. Не е чудно, че тя и след две хилядолетия не само че не е забравена, но завладява все повече и повече области на земята.

Франциск от Асизи бил голям приятел на животните. Наричал ги братя. Когато се хранел, гълъби го окръжавали и ядели заедно с него. Той предава разговор, който имал с един лъв: „Веднъж аз казах на лъва колко добре би било, ако животните можеха да кажат: Господи имай милост към нас! Какво славно славословие би било това да се отправят всяка сутрин подобни химни към Божия престол!”. На това лъвът отговорил: „Нека най-напред човеците да се научат да казват това! Животните и птиците нямат нужда да се молят така, защото те не грешат”. Франциск от Асизи погледнал с изненада лъва и казал: „Братко лъве, ти си прав. Само човек греши. Само човек може да победи злите си склонности и да влезе спасен в рая”.

5. Предмети могат да се молят за нас. Всъщност имаме предвид кръвта на Господ Исус Христос. Неговата кръв говори по-добре от Авеловата (Евреи 12:24). Авеловата кръв вика: Отмъщение, отмъщение! Исусовата кръв се моли: Прощение, прощение! Колкото дълбоко нещастие причинява гласът за отмъщение, толкова велика радост произвежда молитвата на кръвта за прощение. Затова можем да сравним Христовия кръст с величествен гръмоотвод. Той прие и отведе наказателния небесен гръм, който трябваше да накаже и унищожи цялото грешно човечество. Благословена е кръвта на Господ Исус Христос!

Към този величествен хор от гласове на природата и предметите около нас се прибавя и нашата смирена молитва: “Боже, чуй гласа на Исусовата кръв. Ако чуеш гласа на Авеловата или проместите на предметите около нас, ние сме загубени. Дай ни възможност да бъдем под сянката на Голготския кръст и да приемем прошка за нашите грехове. Така да получим сили, за да бъдем Твои свидетели на земята и да посочим и на други пътя към радостното прощение”. Ето изповедта на Божието чедо:

Христовата правда, любов и кръвта,
са моите грехи, живот, красота.
И те ще са моята славна премяна,
когато изкупен пред Бога застана.

Шумен, 30 септември 1973г.

Симеон Попов

Църквата – стълб на истиината. Проповеди.

П-р Симеон Попов

Първо българско издание

©2004 Евангелска Методистка Епископална Църква

Редактор: П-р Бедрос Алтунян

Коректор: Милена Божикова

Предпечат и дизайн: П-р Самуел Алтунян

Печат: Хеликс Прес, Варна